

Học Viện Hoàng Gia

Contents

Học Viện Hoàng Gia	1
1. – Chương 1	2
2. – Chương 2	5
3. – Chương 3	7
4. – Chương 4	11
5. – Chương 5	16
6. – Chương 6	21
7. – Chương 7	25
8. – Chương 8	28
9. – Chương 9	33
10. – Chương 10	37
11. – Chương 11	39
12. – Chương 12	44
13. – Chương 13	50
14. – Chương 14	51
15. – Chương 15	55
16. – Chương 16	58
17. – Chương 17	60
18. – Chương 18	61
19. – Chương 19	63
20. – Chương 20	68
21. – Chương 21	70
22. – Chương 22	73
23. – Chương 23	77
24. – Chương 24	79
25. – Chương 25	82
26. – Chương 26	86
27. – Chương 27 (end)	88

Học Viện Hoàng Gia

Giới thiệu

Chiếc xe buýt số 8 dừng lại ngay trước cổng học viện HOÀNG GIA __ Một trong những học viện hàng đầu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-vien-hoang-gia>

1. – Chương 1

CHƯƠNG I : LÃNH HÀN TUYẾT

Chiếc xe buýt số 8 dừng lại ngay trước cổng học viện HOÀNG GIA __ Một trong những học viện hàng đầu thế giới. Lãnh Hàn Tuyết bước xuống xe nhìn kiến trúc đồ sộ , hoành tráng trước mặt không khỏi cảm thấy ngỡ ngàng nhưng đó chỉ là những biểu hiện thoáng qua nhanh như một cái chớp mắt. Cô nhếch môi lạnh lùng bước qua cổng trường. Từ nay HOÀNG GIA sẽ tiếp nhận một học viên danh chấn thiên hạ. Thật thú vị nha.

Lãnh Hàn Tuyết bước thẳng vào văn phòng gặp thầy hiệu trưởng. Sau khi giới thiệu và giới thiệu vài câu, cô được thầy chủ nhiệm dẫn về lớp. Sau khi đi thang máy đến lầu 6 , qua 5 dãy hành lang cuối cùng Hàn Tuyết cũng đứng trước cửa lớp K3P3. Thầy chủ nhiệm bước vào vỗ tay ổn định trật tự giới thiệu :

- Hôm nay lớp chúng ta có học viên mới . Mọi người chào hỏi nhau đi nào.

Lời thầy chủ nhiệm vừa dứt thì mọi ánh mắt trong lớp đổ dồn ra cửa. Hàn Tuyết ung dung bước vào cất giọng giới thiệu :

- Xin chào mọi người. Tôi là học viên mới chuyển đến đây từ học viện MARIA. Rất mong mọi người giúp đỡ.

Cả lớp nhìn cô gái có làn da trắng như tuyết , khuôn mặt đáng yêu , thánh thiện như thiên sứ không khỏi có hảo cảm nhưng vừa nghe cô giới thiệu đến từ học viện Maria thì họ lại đánh giá bằng con mắt khác. Vài ánh mắt khinh bỉ hướng về phía Hàn Tuyết. Hóa ra là đến từ học viện Maria . Học viện đó chỉ dành cho con cái gia đình trung lưu , vậy mà học viên nơi đó lại đến được Hoàng Gia . Thật là một sự sỉ nhục trầm trọng. Học viện Hoàng Gia nổi tiếng thế giới về sự giàu có và chất lượng giảng dạy. Học viên trong đây toàn bộ đều là ‘quý tộc’. Có thể hiểu như vậy. Học viên thấp kém nhất cũng là cậu ấm con nhà giàu có. Ngay cả vị quý tử con của tổng thống TRƯƠNG MINH QUÂN cũng học tại đây. Bởi vậy nơi này là một nơi danh giá và vô cùng phân biệt giai cấp. Một cô nàng tóc xoăn bên dưới kiêu kỳ lên tiếng :

- Lãnh Hàn Tuyết , Sao bạn vào được đây vậy. Không phải là giở thủ đoạn gì chứ ?

Cả lớp bật cười ầm ầm lên khiêu khích ‘ ma mới ‘. Hàn Tuyết cười thâm ” Hóa ra là Đại tiểu thư LÂM GIA TUỆ của Tập đoàn DIAMOND . Vậy thì ta phải hảo hảo đối với cô thật tốt mới được”. :

- Không dám , tôi làm sao có thể cùng đẳng cấp với Lâm tiểu thư được . Có khi sau này phải nhờ cô chỉ giáo thêm ấy mà.

Lâm Gia Tuệ tái mặt nhìn đăm đăm Hàn Tuyết . Rõ ràng nụ cười ôn nhu như vậy mà trong lời nói lại tràn đầy ý tứ mỉa mai . Thật không thể ‘ nhìn mặt mà bắt hình dong ‘ được. Lâm Gia Tuệ giận đến mức tay run rẩy nhưng không thể làm gì được đành rít thầm trong lòng ” Lãnh Hàn Tuyết , cô dám chọc giận tôi coi

như chán sống rồi đấy ” Cả lớp xôn xao như vậy nhưng từ nãy đến giờ vẫn có một ánh mắt nhìn ra ngoài như thể không màng thế sự nhưng thật ra miệng lại cong lên hé mở nụ cười thích thú.

Thầy giáo liền gọi:

- PHƯƠNG THẾ GIA .Em cố gắng giúp đỡ bạn Lãnh Hàn Tuyết nhé.

Anh chàng từ nãy giờ vẫn chăm chú nhìn ra ngoài cũng đến lúc quay đầu lại để hiện ra khuôn mặt đẹp đẽ rạng ngời.Anh ta chỉ tay vào chính mình giọng có hơi ngạc nhiên hỏi:

- Thầy bảo em sao?

Thầy giáo vội cười hòa nhã nhưng trán lại lấm tấm mồ hôi:

- umh.Em là hội trưởng hội học sinh nên hãy cố gắng giúp bạn nhé.

Cô gái ngồi phía sau Thế Gia với mái tóc nhuộm màu đỏ chói mắt, tai xỏ hơn 6 lỗ lên tiếng phản đối với giọng khó chịu:

- Tại sao PHƯƠNG THẾ GIA lại phai giúp đỡ cô ta .Thế Gia là ai chứ,anh ấy sẽ không đồng ý đâu .Thầy nhờ người khác đi

Lãnh Hàn Tuyết nãy giờ vẫn giữ thái độ im lặng nhưng khi nghe cô gái đó nói xong thì cô nhếch môi 1 cách đầy mỉa mai.biểu hiện đó không lọt qua được mắt của Phương Thế Gia.Anh liền lên tiếng:

- Được .em đồng ý

Câu trả lời khiến Lãnh Hàn Tuyết nhẹ nở nụ cười ,giọng nói nhẹ nhàng,mượt mà cất lên:

- Mong Phương thiếu gia chiều cố.

Nói xong cô hướng ra phía sau nơi cô gái tóc đỏ đang phùng mang trợn ma vì tức giận.Lãnh Hàn Tuyết nở nụ cười thích thú”NGHI TIỂU HÀM,con gái của Nghi gia_một gia đình vô cùng thế lực trong chính trị,lần này xem ra cô thua hơi đau rồi”Sau khi bước bàn của Phương Thế Gia,Hàn Tuyết ngồi xuống không quên nhìn anh nở 1 nụ cười ý nhị.Phương Thế Gia thì thắm đủ 2 người nghe:

-Thật khâm phục đại tỷ ,đóng kịch giỏi lắm nhưng hình như hơi lộ liễu quá thì phải.

Lãnh Hàn Tuyết cười nhẹ:

-Là em cố ý .Tất cả những vị tiểu thư kim chi ngọc diệp trong lớp này đều phải trả giá vì dám động đến Lãnh Hàn Tuyết này.

Giọng nói sắc lạnh,hàn khí bức người khiến Phương Thế Gia không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.Mặc dù quen biết Hàn Tuyết đã lâu nhưng anh vẫn chưa hiểu hết con người của cô.Phương Thế Gia nhìn quanh lớp học cảm thấy đáng thương cho những vị tiểu thư danh giá ,kiêu kỳ ở đây.Họ vẫn đang nhìn học viên mới với đôi mắt xem thường nhất có thể mà không hề biết rằng mình đang đắc tội với ai.Đôi mắt long lanh như nước hồ thu của Hàn Tuyết ánh lên tia sát thương rồi nhanh chóng thu hồi lại sau khi chuông reo hết giờ.Một đám đông xoay quanh cô để mĩa mai.chê giễu.Hàn Tuyết nhẹ cười đón nhận tất cả.Trong khi Hàn Tuyết bị đám đông vây quanh ,Phương Thế Gia bước xuống cắntin trong học viện thờ ơ bỏ qua những ánh nhìn ái mộ của các cô gái.Vẫn là chiếc bàn sang trọng nhất nằm ở góc phải cắntin.Thế Gia ung dung bước đến.trên bàn đã hiện diện 3 gương mặt còn chói sáng hơn cả mặt trời.Thế Gia kéo ghế ngồi xuống hỏi:

- LONG THIỂU HẠO chưa đến sao?

- Vẫn chưa _người ngồi đối diện Thế gia trả lời.Anh ta là VƯƠNG HÀN PHONG _Thiếu gia tập đoàn kinh tế lớn nhất nhì toàn cầu Gorlden,nắm hơn 35% trữ lượng vàng của thế giới.

- Hình như lớp cậu vừa xuất hiện nhân vật mới phải không?-người ngồi bên trái Thế Gia lên tiếng.Đó là TRƯƠNG HẠO DÂN_con trai tổng thống TRƯƠNG MINH QUÂN.Phương Thế Gia gật đầu đưa tay lấy nho ung dung bỏ vào miệng nhai rồi trả lời:

- Thông tin của mấy cậu cũng nhanh quá nhỉ.bạn ấy tên là Lãnh Hàn Tuyết.

- Rất đặc biệt phải không?-người cuối cùng trong bàn lên tiếng.Anh ta tên CỔ NGỰ HÀN_ca sĩ thần tượng đã làm điên đảo giới trẻ suốt hai năm qua.Phương Thế Gia phun ra hai chữ có cũng như không:

- Đoán xem.

Trương Hạo Dân tò mò:

- Ai mà cứ ra vẻ thần bí vậy .

-Ai nói xấu em đấy.4 anh chàng nổi tiếng bậc nhất thế giới mà tụ tập ở đây có phải quá khoa trương không đấy?-Tiếng nói êm mượt như nhung vang lên khiến 4 người cùng quay đầu lại.Vương Hàn Phong lập tức kêu lên:

- VŨ CƠ,sao em lại ở đây.

Lãnh Hàn Tuyết nở nụ cười ôn nhu hỏi:

- Bộ em đến đây không được sao?

Cổ Ngự Hàn xoa tay,mặt lộ rõ vẻ vui mừng :

-Vô cùng hoan nghênh là đằng khác.Vậy mà lúc trước anh ngỏ lời mời đến đây học lại từ chối.

Lãnh Hàn Tuyết hừ nhẹ rồi tự nhiên ngồi vào chiếc ghế còn trống duy nhất trong bàn khiến mọi người sửng sốt.Trương Hạo Dân lập tức can ngăn:

- Vũ Cơ,không nên ngồi chỗ đó.Nếu muốn anh có thể nhường ghế của mình cho em.

Lãnh Hàn Tuyết nhìn biểu hiện của mọi người rồi mỉm cười nhưng không hề có ý định đứng lên.

- Điều gì khiến ‘tứ đại minh tinh ‘ lừng lẫy phải sợ như vậy.Nếu có thể khiến

mọi người bất an như vậy thì em lại càng muốn ngồi.

Những khuôn mặt vô cùng anh tuấn,đẹp dễ nhìn nhau khó xử .Nếu Long Thiếu Hạo đến thì....Nhưng họ cũng không biết phải nói như thế nào với Hàn Tuyết.Ai cũng biết Lãnh Hàn Tuyết muốn làm việc gì thì có trời mà cản.Cô không nhìn biểu hiện của mọi người mà chỉ ngồi cười thích thú.Cái gì có thể khiến cho những vị bằng hữu lẫy lừng của cô phải lo lắng như thế kia.Thật khiến người ta có hứng thú nha.Vương Hàn Phong là người mở lời phá tan sự im lặng của mọi người:

- Vậy ra Lãnh Hàn Tuyết mà Thế Gia nhắc đến là em sao Vũ Cơ ?

Lãnh Hàn Tuyết gật nhẹ đầu ,chỉ khi ngồi cùng những người bạn thật sự của mình Hàn Tuyết mới lột bỏ đi vẻ lạnh lùng cổ hủ.

- Tại sao lại là Lãnh Hàn Tuyết_Trương Hạo Dân nhìn cô khó hiểu.

Hàn Tuyết mỉm cười ra vẻ hối lỗi :

-Lãnh Hàn Tuyết là tên thật của em .Xin lỗi vì đã giấu mọi người lâu như vậy.Vũ Cơ

chỉ là tên giả khi ở trong tổ chức thôi.

Cổ Ngự Hàn tỏ vẻ không hài lòng trách móc:

-Vũ Cơ à.Là bằng hữu cũng đã 5 năm rồi mà cả tên thật em cũng không nói cho

tụi anh biết.Có phải là hơi không tin tưởng tụi này không vậy.

Mọi người gật đầu tỏ vẻ đồng tình .Lãnh Hàn Tuyết liền đứng dậy đánh bài chuẩn:

- Xin lỗi,Dù sao thì bây giờ em cũng đã nói ọi người biết rồi đấy thôi.Tạm biệt.

Nói xong cô nhìn quanh khu vực cắntin rồi quay lại đùa:

- Nếu ánh mắt có thể giết người thì nãy giờ emđã chết ngàn vạn lần rồi.Good bye những anh chàng nổi tiếng.

Lãnh Hàn Tuyết ung dung , tiêu sái bước ra khỏi canteen khiến bao nhiêu ánh mắt cảm phần của các vị tiểu thư cũng dịu đi không ít nhưng nếu gộp chúng lại vẫn có thể đốt sạch sành sanh không còn manh giáp học viện Hoàng Gia này. Thật không thể tin nổi 1 học viên mới vào trường lại có thể ngồi cùng bàn với ‘Tứ Đại Minh Tinh’. Mà điều không thể chấp nhận hơn nữa là cô ta dám ngồi vị trí của Long học trưởng. Quả thật không thể chấp nhận được. Đúng là chán sống mà. Lúc trước có một học viên vi phạm quy định mà Long học trưởng đưa ra. Dám ngồi lên ghế của anh. kết quả anh chàng to gan đó bị Long học trưởng bẻ gãy chân. Nếu lần này ... Các vị tiểu thư danh giá mắt lóe sáng như loài cú mèo trong đêm tối. Lần này thật thú vị nha. Để xem Lãnh Hàn Tuyết phải chịu cảnh gì đây. Trong khi đó 4 đại thiếu gia vừa nhìn thấy Hàn Tuyết bước ra khỏi cửa liền nhìn nhau thở phào nhẹ nhõm như vừa thoát khỏi THẾ CHIẾN THỨ 2. Thật là may mắn khi Long Thiếu Hạo không xuất hiện.

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 2

2. – Chương 2

CHƯƠNG II : ĐỐI ĐẦU

Lãnh Hàn Tuyết tiến thẳng ra phía vườn trường định tìm chỗ yên lặng nghỉ ngơi nhưng một cảnh tượng thu hút sự chú ý của cô . Đứng kia chẳng phải là cô người mẫu . diễn viên nổi tiếng KHƯƠNG BẢO TÂM sao ? Cô ta đang khóc lóc , van xin một người con trai đừng chia tay. Lãnh Hàn Tuyết nhìn đăm đăm vào Khương Bảo Tâm . Bao nhiêu nỗi hận lại bộc phát ngàn ngạt .Hàn Tuyết chỉ tiếc là không thể lột da cô ta ra nhưng như vậy thì dễ dàng quá. Phải để cô ta nếm đủ mùi vị đau khổ mới thú vị. Ánh mắt Hàn Tuyết rơi lên người chàng trai kia. Lúc này cô bỗng giật mình nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại ngay tức khắc . Người trước mặt cô vô cùng hoàn mỹ , đẹp đến nỗi khiến người ta nhầm tưởng anh là thiên sứ giáng trần. Chẳng trách một ngôi sao như Khương Bảo Tâm

âm phải khóc lóc , van xin ah ta đừng bỏ rơi mình. Nhưng điều khiến Hàn Tuyết ngỡ ngàng hơn cả chính là khí chất thoát ra từ người anh ta . Lạnh lẽo, âm u tựa thần chết mặc dù trên mặt luôn nở nụ cười .Giác quan của một người sát thủ cho cô biết đó là một nhân vật vô cùng nguy hiểm .Tại sao trong trường có người lợi hại như vậy mà cô không biết. Chuyện này phải điều tra rõ ràng mới được. Đang suy nghĩ bỗng Hàn Tuyết giật mình vì tiếng khóc lớn của Khương Bảo Tâm .Cô ta đang quỳ xuống dưới chân anh ta van xin :

- Long học trưởng, em xin anh m , đừng bỏ rơi em. Hic Hic . Thiếu anh em không biết phải sống như thế nào nữa. Em có điều gì anh cảm thấy không hài lòng anh cứ nói . em sẽ sửa , sẽ sửa mà.

Anh ta không hề chú ý đến người dưới chân mình mà chỉ chăm chăm nhìn vào Lãnh Hàn Tuyết lạnh giọng mỉa mai :

- Xem đủ chưa? Đủ rồi thì có thể đi chứ ?

Lúc này Khương Bảo Tâm cũng ngược lên nhìn kẻ đang phá đám chuyện tốt của mình .Đôi mắt đẹp của cô ta cơ hồ phóng ra tia lửa điện. Lãnh Hàn Tuyết vòng tay trước ngực ung dung trả lời :

- Vẫn chưa . Tôi còn muốn xem kết thúc của vở hài kịch mang tên ” MẮT MẶT ” này. Hai người cứ tự nhiên đi. Tôi bảo đảm sẽ không cản trở đâu.

Chàng trai cơ hồ đang rất tức giận nhưng vẫn lạnh lùng nói :

- Ra khỏi đây ngay lập tức .

Nếu như là người khác có lẽ đã sợ đến mức đứng không vững nữa rồi. Ngay cả Khương Bảo Tâm bên cạnh cũng toát mồ hôi lạnh nhưng Hàn Tuyết thản nhiên dựa người vào gốc cây Dương Liễu bên cạnh .Thuận tiện ngắt luôn đóa hoa Ngu Mỹ Nhân xoay xoay trong tay trả lời :

- Đây là chỗ mà tôi thích ngồi . Nếu 2 người muốn có thể đi . Tôi không cản.

Khương Bảo Tâm từ dưới đất đứng phắt dậy sững sờ :

- Cô là ai ? Dám nói chuyện với Long học trưởng như vậy đúng là chán sống mà.

Đôi mắt to tròn của Lãnh Hàn Tuyết nhìn chằm chằm vào Khương Bảo Tâm khiến cô ta hoảng sợ bất giác giật lùi vài bước. Hàn Tuyết trả lời với giọng đầy đe dọa :

- Ăn nói với ta cẩn thận một chút không thì người chết trước là cô đấy.

Khương Bảo Tâm hùng hùng hổ hổ xông về phía Hàn Tuyết vì nghĩ rằng có người phía sau che chở nhưng giọng nói đó lại vang lên đầy vẻ không kiên nhẫn :

- Khương Bảo Tâm , ra khỏi đây .

Cô ta dừng tay giữa không trung rồi quay lại phía chàng trai bày ra bộ mặt đáng thương, mắt ngân ngấn nước.Đúng là diễn viên mà :

- Long học trưởngem....

Anh ta mất hết kiên nhẫn nhắc lại lần nữa , mặt đầy sát khí :

- Cút

Khương Bảo Tâm vừa nhìn thấy liền hốt hoảng chạy ra ngoài như ma đuổi không quên quay mặt lại nhìn Hàn Tuyết với con mắt hình viên đạn.Trong lòng Hàn Tuyết hơi chấn

động. Anh ta quả nhiên đáng sợ. Cô nhìn theo bóng dáng Khương Bảo Tâm nhếch môi cười thầm ” Chờ xem .Ta sẽ khiến người muốn sống không được , muốn chết lại càng

không có khả năng “. Chàng trai bước lại gần Lãnh Hàn Tuyết chăm chú đánh giá cô.Lần đầu tiên anh gặp một cô gái kiêu ngạo , lạnh lùng như cô.Rất thú vị . Đôi mắt cô ấy lúc nào cũng toát lên vẻ giễu cợt , không để ai vào tầm nhìn.Thú vị . Rất thú vị.

- Cô là ai ?

Hàn Tuyết lười nhác trả lời :

- Tôi là con của mẹ tôi.

Anh lại hỏi tiếp :

- Cô không sợ tôi à ?

Hàn Tuyết chỉ tay vào mình hỏi lại với vẻ ‘ không thể tin nổi ‘ :

- Anh bảo tôi sợ anh sao ?

Anh điềm nhiên:

- Tôi có nói như thế àk.? Là học viên mới sao?

Lãnh Hàn Tuyết ánh lên tia nhìn khó chịu :

- Nước sông không phạm nước giếng . Mời anh đi cho.

Anh ta cũng khó chịu không kém :

- Cô đang xâm phạm tôi đó. Có biết chỗ này của ai không mà dám nói chuyện như vậy.

Lãnh Hàn Tuyết ung dung :

- Nói vậy thì nó là của anh rồi .Vì là của anh nên tôi càng muốn chiếm .

- Tại sao ?

Lãnh Hàn Tuyết di di gót giày giẫm nát đóa hoa Ngụ Mỹ Nhân lạnh giọng :

- Vì anh là người yêu của Khương Bảo Tâm .

Anh ta lắc đầu :

- Cô không thấy lúc này tôi đã bỏ rơi cô ta rồi sao ?

Hàn Tuyết đứng thẳng người đối diện anh ta gật đầu :

- Cũng phải. Vậy thì trả chỗ này lại cho anh vậy.

Cô nhẹ nhàng rời khỏi chỗ đó không ngờ bị anh nắm tay kéo lại dễ dàng khiến cô hơi sửng sốt. Anh ta có võ công thâm hậu khó lường. Ngay cả Hàn Tuyết cũng kéo lại một cách dễ dàng quả là nhân vật không thể không đề phòng. Lãnh Hàn Tuyết tức giận rút tay ra đe dọa :

- Tốt nhất là đừng động vào tôi hiểu chưa ? Ghê tởm .

Anh bỏ tay cô ra trong lòng cười khở . Lần đầu tiên có một cô gái dám chửi anh là đồ ghê tởm . Thật là mất mặt nhưng vẫn cố hỏi :

- Tên gì ?

Cô bắt mắt phun ra 3 chữ ” Lãnh Hàn Tuyết ” rồi quay người bỏ đi mất dạng . Anh liền cầm điện thoại lên gọi :

- Dục Kỷ, điều tra cho tôi người tên Lãnh Hàn Tuyết .

Tiếng Dục Kỷ ngoan ngoãn nhận lệnh nhưng trong lòng lại thắc mắc ” Hôm nay Long chủ sao lại quan tâm đến con gái . Cô ta có gì đặc biệt sao? Cái tên thôi nghe cũng đủ rét run cả người rồi .” Lãnh Hàn Tuyết cũng gọi điện báo người điều tra :

- HẮC CÔ , mọi người gọi anh ta là Long học trưởng.

Hắc Cô hỏi lại :

- Long học trưởng sao ?

Hàn Tuyết khó chịu ” umh ” một tiếng vì cô rất ghét bị người ta hỏi lại mình . Hắc Cô thở dài khiến Hàn Tuyết khó hiểu :

- Sao vậy ?

Hắc Cô biết Đại Tỷ của mình đã gây chuyện cùng Long học trưởng nên bắt đầu cung cấp những thông tin mà mình biết .

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 2

3. – Chương 3

CHƯƠNG III . 1 : LONG THIẾU HAO ? ANH LÀ AI ?

Hai người gặp nhau ở một quán cà phê gần trường. Hắc Cô không dám thách thức sự kiên nhẫn của Hàn Tuyết nên vào thẳng vấn đề :

- Người mà đại tỷ muốn tìm hiểu tên là LONG THIẾU HAO.

Hàn Tuyết lắc đầu :

- Hình như không quen nhưng tên thì đã nghe đâu đó rồi thì phải.

Hắc Cô giải thích những điều mà Hàn Tuyết thắc mắc :

- Tại đại tỷ cứ mãi lao vào công việc nên không biết thôi. Anh ấy là " Hoàng đế " của học viện Hoàng gia. Mỗi lời anh ta nói ra không ai dám cãi.Đặc tội với anh ta coi như tự tìm cái chết.Trong trường chỉ có ' Tứ đại minh tinh' mới có thể gọi tên của anh ấy mà thôi. Lãnh Hàn Tuyết cười nhẹ thích thú :

- Ân, tốt lắm. Lợi hại, lợi hại. Nhân vật kiệt xuất như vậy mà không thỉnh giáo thì tiếc quá.

Hắc Cô tái mặt ngăn cản :

- Đại tỷ, người nào cũng có thể động chỉ riêng Long Thiếu Hạo thì đừng nên dây vào .

Hàn Tuyết đành mặt lại. Anh ta ghê gớm đến mức Hắc Cô tiếng tăm của CEO _Leader phải run sợ như vậy sao. Hình như cô đánh giá hơi thấp anh ta rồi.Từ đây về sau có lẽ phải cẩn thận hơn trong lúc hành động.Chỉ mong Long Thiếu Hạo không phải là kẻ thù.

- Thân thể ra sao ?

- Bí ẩn – Hắc Cô bắt lực trả lời.

‘- Gia thế? -Hàn Tuyết tiếp tục hỏi.

- Bí ẩn

- Vậy địa vị trên giang hồ.

Hắc Cô nhăn mặt trả lời nhẹ hết mức có thể, trong lòng chỉ mong sao Lãnh Hàn Tuyết không nổi giận bất thành lình :

- Hoàn toàn bí ẩn.

Cảm nhận được hàn khí thoát ra từ người Đại tỷ. Hắc Cô cả kinh vội vàng xoa dịu Hàn Tuyết :

- Mình thật sự không biết mà. Có lẽ Đại tỷ đi hỏi ' Tứ đại minh tinh' thì hơn.Dù sao các caca ấy cũng là bạn thân của Thiếu Hạo. À còn nữa , anh ấy cũng là Ngọc Hoàng Đại Đế của các tiểu thư ở đây đó.

- Chuyện này thì người mù cũng có thể nhận ra đó.- Hàn Tuyết bất mãn trả lời.Sao dạo này năng lực của Hắc Cô yếu quá vậy.Ngay cả một người cũng điều tra không xong.Mà anh ta chiếm được sự mến mộ của các cô gái thì càng có lợi cho Hàn Tuyết. Cô có thể lợi dụng anh để kích động đám tiểu thư ngu xuẩn kia.Chợt nhớ ra Hàn Tuyết quay sang hỏi Hắc Cô :

- Từ lúc mình rời khỏi tổ chức có chuyện gì quan trọng xảy ra không ?

Hắc Cô lắc đầu :

- Không có . Àk mà có.

Hàn Tuyết nhăn mặt khó chịu . Từ khi nào người của cô có tác phong hành sự dờ dờ ương ương thế này nhỉ? Đường như nhận ra mình làm chủ nhân nổi giận. Hắc Cô vội vàng lấy lòng :

- Đừng giận mà Đại tỷ. Mấy ngày nay sức khỏe của Leader không được tốt do đó người dự định sẽ để cho sư huynh của đại tỷ tiếp nhận chức vụ.

Hàn Tuyết nghi hoặc :

- Anh ta về lúc nào vậy ?

Hắc Cô lắc đầu :

- Không biết, hành tung của New Leader không ai đoán định được.Chỉ Leader mới có thể triệu tập anh ấy.

Thấy Hàn Tuyết đắm chiêu Hắc Cô ánh lên tia nhìn trêu chọc :

- Này, oan gia truyền kiếp về rồi. Không định tìm anh ta tính sổ sao ?

Hàn Tuyết bật cười khi nhớ lại chuyện thời thơ ấu nói :

- Không, giờ mình cũng chẳng còn nhớ mặt hấn ra sao nữa rồi. Mặc kệ.Quan tâm làm gì ệt người . Về thôi.

Hắc Cô ngoan ngoãn đứng lên ra về. Trên khuôn mặt Hàn Tuyết nở nụ cười tươi tắn như đóa hoa Anh Đào trong nắng. Thật khiến cho người ta hồn xiêu phách lạc nha. Sáng hôm sau Hàn Tuyết đến Học Viện thì nhận ra ánh mắt của mọi người rất lạ. Đôi mắt của họ ánh lên vẻ vui sướng thâm độc. Hàn Tuyết biết sắp có chuyện xảy ra với mình nên khuôn mặt trở nên tươi tắn rất nhiều. Cô cười thầm ” Lại đây , ta tiếp “. Những tiết học trôi qua nhanh chóng và bình yên cho đến khi tiếng chuông reo lên báo hiệu giờ ăn trưa . Lãnh Hàn Tuyết vừa bước ra cửa thì thấy đám con gái trong lớp ùa theo mình với vẻ mặt vô cùng cao hứng. Cô mỉm cười kín đáo ” Chuyện vui sắp đến rồi đây .” Hắc Cô đứng đợi Lãnh Hàn Tuyết dưới cầu thang tầng 1 với vẻ mặt vô cùng lo lắng .

- Đại tỷ, có chuyện không ổn rồi.

Hàn Tuyết cười lạnh :

- Mình đang mong nó đến đây.

Hắc Cô nhìn lên đám tiểu thư phía sau Hàn Tuyết . Bọn họ cũng nhìn lại cô với thái độ khó hiểu. Tại sao Hàn Tuyết vừa vào Học viện lại quen biết nhiều người có thể lực như vậy. Thật ra Hắc Cô tên thật là LƯU NGŨ YÊN – cháu gái đương kim tổng thống phu nhân. Cũng có nghĩa cô là Biểu muội của Trương Hạo Dân.Và nằm trong TOP THẬP ĐẠI MỸ NHÂN trong học viện Hoàng Gia.Lãnh Hàn Tuyết ung dung kéo tay Ngũ Yên đi về phía canteen.Căn bản trường này còn hơn cả chữ ‘ hoa lệ’.Cách bài trí cùng vật dụng trong trường đều thuộc loại hàng ‘ khủng ‘ . Nhìn vào hoa cả mắt.Vừa nhìn thấy Lãnh Hàn Tuyết bước vào . Cả canteen rộng 3 hecta bỗng im bật. Cơ hồ có thể nghe thấy hơi thở của từng người một.Lưu Ngũ Yên phía sau Hàn Tuyết đang run lên nắm chặt tay chủ nhân của mình. Đôi mắt Lãnh Hàn Tuyết đảo qua phía bàn của Phương Thế Gia và phát hiện ra nguyên do khiến mọi người hoảng sợ.Cô ung dung kéo tay Ngũ Yên đi về phía đó không chút sợ hãi, nao núng khiến người ta không khỏi nể phục.Khi đến nơi. Ngũ Yên ở phía sau lấp bắp :

- Chào Long học trưởng, biểu ca, Phong ca, Hàn ca.

- Chào Hàn Tuyết, Ngũ yên __Mọi người mỉm cười với 2 mỹ nhâ

n trừ Long Thiếu ạo..Lưu Ngũ Yên quay bước định chuyển sang bàn khác liền bị Hàn Tuyết kéo lại.Cô đưa mắt nhìn thẳng vào Long Thiếu Hạo, anh cũng trừng mắt lại.Cả 2 người giữ tư thế đó hơn một phút khiến người xung quanh toát mồ hôi.Cổ Ngự Hàn cùng Phương Thế Gia đứng lên nhường ghế :

- Hàn Tuyết ngồi xuống đi.

Long Thiếu Hạo lạnh lùng nói :

- Xin lỗi, ở đây không hoan nghênh phái nữ.

Hai anh chàng kia bất đắc dĩ phải ngồi xuống đưa mắt nhìn 2 người lo lắng.Lãnh Hàn Tuyết bật cười :

- Thế kỉ XXI rồi mà không ngờ Long Thiếu Hạo còn giữ quan niệm ‘ Trọng nam khinh nữ ‘ . Tôi nghĩ anh nên về Đại Đường sống đi thì hơn.

Mọi người như muốn rút tim ra ngoài.Lần đầu tiên có nữ học viên dám gọi thẳng tên của Long học trưởng.Sắc mặt của anh càng ngày càng đen báo hiệu một cơn giông tố sắp xảy ra.Lãnh Hàn Tuyết chẳng thèm để ý đến điều đó.Cô chỉ tay vào Trương Hạo Dân ra hiệu bảo anh đứng lên. Cô ung dung ngồi vào chỗ đó khiến cho không chỉ đám tiểu thư sửng sốt mà ngay cả Long Thiếu Hạo cũng cảm thấy bất ngờ.Tại sao Trương Hạo Dân lần các chiến hữu của anh lại quen biết Hàn Tuyết hơn nữa còn rất nể mặt cô ta .Cổ Ngự Hàn ngồi bên cạnh kéo áo nhắc nhở Hàn Tuyết đừng nên làm loạn nữa nhưng cô không mấy may quan tâm. Lâm Gia Tuệ thấy vậy bắt đầu ‘ đổ thêm dầu vào lửa ‘ .Ả ta đứng lên làm nũng với Thiếu Hạo :

- Long học trưởng.Cô ta hôm trước bắt nạt em. Không những vậy hôm qua còn dám ngồi lên ghế của học trưởng nữa đó.

Long Thiếu Hạo bề ngoài tuy cười cười nhưng bên trong chán ghét cực độ.Không phải vì nghe lời sư phụ anh sẽ không bao giờ chạm tay vào đám đàn bà ghê tởm này.Anh nháy mắt với cô ta đồ dành :

- Ok.Anh sẽ lấy lại công đạo cho em.

Lâm Gia Tuệ nhìn thấy cái nháy mắt của Long Thiếu Hạo thì sướng phát điên lên. Cô lập tức đến bên anh dựa sát vào không còn chỗ hở khiến Lãnh Hàn Tuyết đưa 2 tay lên che miệng :

- Ngừ Yên , không hiểu sao Đại tỷ thấy buồn nôn quá.

Gia Tuệ giận tái mặt nhưng trước vị hoàng đế cao cao tại thượng của mình cô không dám có hành động sổ sàng. Phương Thế Gia nhẹ nhàng nở nụ cười kín đáo.Còn trong lòng

Hạo Dân , Ngự Hàn cùng Hàn Phong thì không ngừng tán thưởng Lãnh Hàn Tuyết.Người dám đối đầu với Long Thiếu Hạo e rằng ngoài cô ra không tìm được người thứ 2 . Long

Thiếu Hạo điềm nhiên nhìn Hàn Tuyết .Ngón tay giữa gõ nhẹ lên mặt bàn bằng thủy tinh.Lập tức vật đó biến thành bốn mảnh rơi xuống sàn nhà vỡ tan tành.Vụn thủy tinh

văng khắp nơi khiến không ít người đứng gần đó bị thương.Họ hoảng sợ lùi hết ra chỗ

khác đưa mắt nhìn Long Thiếu Hạo với vẻ tôn thờ thấy rõ.Anh nhẹ nhàng tiến về phía Hàn Tuyết , chậm rãi giống như thần chết đang vờn con mồi của mình . Tất cả mọi người

đều nín thở theo dõi diễn biến xảy ra tiếp theo. ‘ Tứ Đại Minh Tinh ‘ và Lưu Ngừ Yên đang lo lắng tột cùng.Cổ Ngự Hàn đứng ra che trước mặt Lãnh Hàn Tuyết.

Phương Thế Gia nắm tay Thiếu Hạo ngăn lại :

- Bình tĩnh đi Hạo. Đừng làm tổn thương cô ấy.

Trương Hạo Dân nói nhỏ với Hàn Tuyết :

- Xin lỗi Thiếu Hạo đi . Đừng buồn nữa được không hả Đại tỷ.Nhanh lên.

Lãnh Hàn Tuyết ‘ hừ ‘ lạnh :

- Trong từ điển của em không có 2 từ ” xin lỗi ”

Long Thiếu Hạo mất kiên nhẫn nhìn 4 người bạn của mình nói nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa bên trong là một mệnh lệnh không thể không nghe :

- Tránh ra. Tôi đã nói rằng không được ai động vào ghế của tôi cơ mà.Cô ta không những đã phạm điều cấm kỵ còn dám lớn tiếng khiêu khích. Các cậu định bảo vệ cô ta chống đối tôi sao ?

Lãnh Hàn Tuyết cũng lên tiếng :

- Ngự Hàn, tránh ra.Chuyện của em thì đừng xen vào.

Mọi người nhìn nhau bất lực rồi tách sang hai bên nhường đường cho 2 người cố chấp.Lãnh Hàn Tuyết bước đến trước mặt Long Thiếu Hạo, cô nhẹ nhàng lấy chân đặt

nhẹ vào chiếc ghế của anh.Lúc này chiếc ghế cũng có số phận không sáng sủa hơn cái bàn lúc nãy là bao.Chỉ nghe ‘ Rắc ‘ một tiếng . Nó đã bị Hàn Tuyết giẫm gãy làm 2. Ngừ Yên nhìn thấy xanh mặt vội vàng quay sang nhìn Thiếu Hạo. Cô học ở đây khá lâu nên cũng phần nào hiểu rõ tính cách của ‘ Lão Đại ‘ này.Quả đúng như những gì Ngừ Yên lo lắng. Thiếu Hạo giận dữ đưa tay lên bóp cổ Hàn Tuyết . Ngừ Yên sợ hãi quỳ xuống :

- Cầu xin Long thiếu gia. Người đại lượng tha cho Đại tỷ. Cô ấy là học viên mới, không hiểu rõ quy củ ở đây.Xin Long thiếu gia tha mạng.

Ngừ Yên biết với sức của Long Thiếu Hạo có thể giết chết Hàn Tuyết.Vì anh ta tu vi cao hơn Đại tỷ của cô 1 bậc.Lãnh Hàn Tuyết mặc dù đang bị bóp cổ, mặt đỏ lừng, hô hấp cực kỳ khó khăn nhưng cố gắng rít lên :

- Lưu Ngừ Yên. Mình cho bạn 3 giây để đứng lên. Buồn cười, Vũ Cơ danh chấn thiên hạ mà lại chết dễ dàng như vậy sao? Mấy người bạn của cô hồ đồ cả rồi.Lãnh Hàn Tuyết nhìn Thiếu Hạo , khóe miệng cong lên thành một nụ cười nửa miệng vô cùng quyến rũ . Mồm cô mấp máy 2 từ ” Hồn Dẫn ” khiến Long Thiếu Hạo nhúm mày .Cổ Ngự Hàn định xông lên ngăn cản liền bị Thiếu Hạo 1 chưởng đánh bay về phía góc tường.Khóe miệng rỉ máu tươi.

- Cầm không ai được qua đây.

Long Thiếu Hạo quay lại đối diện với Hàn Tuyết thì phát hiện cô đang rút trong người ra 1 hàng kim châm tẩm độc đang chĩa thẳng vào cổ của anh. Cô nở nụ cười chiến thắng hỏi :

- Sao hả hồn dân . Có muốn ném thử Cửu Trùng Tán do ta bào chế không ?

Long Thiếu Hạo khước miệng nở nụ cười rồi nhanh như cắt nắm lấy tay đang cầm kim của Hàn Tuyết vặn nhẹ. Nguyên hàng kim rơi xuống đất khiến cô thấy hơi bất ngờ nhưng nhanh chóng bình tĩnh xoay người tấn công. Thiếu Hạo ung dung tránh tất cả các đòn mà cô đánh ra nhưng anh bỗng sững sờ. Tất cả chiêu thức mà cô đưa ra đều giống anh như đúc chỉ tiếc rằng chưa luyện đến cảnh giới cao nhất. Trong mắt anh hiện lên sự vui mừng kinh khủng. Lẽn Hàn Tuyết không hề nhận ra sự biến chuyển của Thiếu Hạo chỉ cố gắng hết sức hạ gục đối thủ của mình. Đáy mắt anh hiện lên vẻ tinh nghịch bất ngờ đặt tay phải lên cái eo thon nhỏ của Hàn Tuyết , tay trái chế ngự 2 tay của cô sau đó anh cúi xuống đặt lên đôi môi anh đào của Hàn Tuyết một nụ hôn thật dài. Mọi người chứng kiến cảnh đó hết sức bất ngờ, vội vã quay mặt đi chỗ khác. Riêng đám con gái trong lòng ngùn ngụt lửa hận không thể nào dập tắt được. Hàn Tuyết bị bất ngờ nên trở nên luống cuống quên cả phản kháng. Chiếc lưỡi của Thiếu Hạo bá đạo tách 2 hàm răng của Hàn Tuyết ra sau đó tiến sâu vào bên trong mang theo tất cả niềm mê mẩn. Thiếu Hạo tham lam ngấu nghiến đôi môi xinh đẹp của Hàn Tuyết một cách mãnh liệt nhất. Sau giây phút sa ngã , cuối cùng Hàn Tuyết lấy lại bình tĩnh dùng hết sức đẩy Thiếu Hạo ra. Anh luyến tiếc rời đôi môi ngọt ngào của cô không quên nói nhỏ :

- Đừng nên thử thách lòng kiên nhẫn của ta. Nhớ chưa học muội ?

- Chưa – Hàn Tuyết đáp trả đầy tức giận. Long Thiếu Hạo nhìn cô đầy yêu thương rồi rời bước đi. Đến lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Cứ như vậy chắc sau này trong túi ai cũng phải trữ sẵn thuốc trợ tim quá. Chỉ tội Cổ Ngự Hàn ngực vẫn còn đau âm ỉ . Anh rửa thắm ” Long Thiếu Hạo chết tiệt, có cần động thủ mạnh như vậy không chứ? Tính giết bằng hữu sao? Còn ngang nhiên chiếm tiện nghi của Vũ Cơ nữa chứ, đáng chết .” Mọi người bắt đầu giải tán đi vào lớp học tiết tiếp theo nhưng trong lòng mỗi người mang một tâm trạng khác nhau.

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 4

4. – Chương 4

CHƯƠNG IV.1 : GÂY SỰ

Hàn Tuyết đi dạo cùng Ngũ Yên trong vườn trường thì nghe tiếng Khương Bảo Tâm đang nghiêng răng nghiêng lợi :

- Lẽn Hàn Tuyết, cô ta dám....Long Học Trưởng hôn cô ta sao ? Tức chết đi được mà.

Lâm Gia Tuệ có vẻ bình tĩnh hơn ‘hừ’ nhẹ :

- Con ranh đó chắc chắn phải trả giá đắt. Dám cướp Long Học Trưởng của tôi sao ? Chờ kiếp sau đi. Nghe đến đó Khương Bảo Tâm lập tức giãy nảy lên như chạm phải nước sôi:

- Nè , cô nói ai là của cô hả Gia Tuệ ?Đồ mặt dày không biết ngượng.Long học trưởng hiện giờ đang ‘sủng ái’ tôi.Cô cứ từ từ chờ đi.

Lâm Gia Tuệ mĩa mai :

- Thật sao? Tôi mới vừa thấy anh ấy đi cùng Nghi Tiểu Hàm.Coi bộ ngày mai cô sẽ là người thứ N bị ‘thất sủng’ đó.Cứ hạnh phúc cho hết hôm nay đi.

Lẽn Hàn Tuyết nhếch môi bỏ đi .Một đám tiểu thư đầu óc trống tuếch không có việc gì làm ngoài tranh giành đàn ông.Các cô gái đó xem ra không có ích lợi bằng động vật rồi.Ngũ Yên bên cạnh lẩm bẩm rửa :

- Một đám ngu xuẩn.Sống trên đời chật đất.

Hàn Tuyết quay sang cười nhẹ :

- Không phải có ý định giải quyết ‘nạn bùng nổ dân số đó’ chứ.

Ngữ Yên bật cười ;

- Cám ơn đại tỷ nhắc nhở.Mình đi làm ngay.

Nói rồi cô quay người đi khiến Hàn Tuyết phải bật cười kéo tay lại :

- Không nên nha.Làm vậy sẽ ảnh hưởng đến nền kinh tế quốc dân vì phải bỏ ra một khoảng đất trống để mai táng.Bây giờ đất hiếm lắm , không nên lãng phí.

Ngữ Yên lâu rồi mới thấy Hàn Tuyết vui vẻ , cởi mở như vậy nên cũng đùa giỡn theo :

- Haizz.Đúng là ‘ Hồng Nhan Họa Thủy ‘ nha.

- Ý Yên nói Long Thiếu Hạo ấy hả?

Ngữ Yên gật đầu.Hàn Tuyết cũng ngầm đồng ý như vậy.Đúng là ‘ hồng nhan họa thủy ‘

- Này Ngữ Yên. Tiểu Sinh đi được bao lâu rồi nhỉ ?

Lưu Ngữ Yên nhắm tịt rồi trả lời :

- Khoảng 3 năm rồi.

Hàn Tuyết ngồi xuống ghé đá cảm thán :

- Lâu như vậy rồi sao? Thật sự nhớ nó quá.Không biết bên đó sống có tốt không.

Tuy rằng nhắc đến người bạn cũ rất buồn nhưng Ngữ Yên vẫn an ủi Hàn Tuyết :

- Tiểu Thư là người hoạt bát , thông minh sẽ sống tốt thôi.

Hàn Tuyết nhăn mặt tỏ vẻ không hài lòng :

- Chúng ta sống bên nhau từ nhỏ tại sao vẫn không thể thay đổi cách xưng hô vậy.Nhiều lúc mình cảm thấy giữa chúng ta vẫn còn nhiều ngăn cách.Chỉ cần Yên bỏ qua những rào cản đó chúng ta sẽ thoải mái hơn rất nhiều.Được không ?

Ngữ Yên cắn môi gập đầu :

- Mình biết rồi Vũ Cơ.

Hàn Tuyết mỉm cười nhìn người bạn thân thiết của mình.Nhiều lúc chỉ đơn giản là một tiếng gọi cũng khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

TRONG THƯ PHÒNG CỦA TỔ CHỨC CEO-LEADER.

Lãnh Hàn Tuyết chăm chú ngồi pha trà cho sư phụ của mình.Ông là người rất thích trà đạo và những gì liên quan đến Nghệ thuật nhưng con người nhiều lúc cũng không thể trọn vẹn hưởng thụ những việc mình thích.Đơn giản vì họ không thể làm như vậy hoặc có những tâm sự không thể nói ra.Cũng như sư phụ.Ông là người đứng đầu của CEO-LEADER nên những sở thích riêng của mình chỉ thể hiện ở trước mặt những người thân yêu mà thôi.NGHIÊM MINH TRIỆT chăm chú nhìn Hàn Tuyết pha trà

à bất chợt hỏi :

- Khá hơn chưa ?

Hàn Tuyết hoàn toàn hiểu được câu hỏi cộc lốc không đầu không đuôi của sư phụ nên mỉm cười chua xót :

- Cám ơn người .Vẫn như cũ thôi ạ .

- Con vất vả lắm phải không? Có cần gì thì cứ nói không được xem mọi người là người dưng .Hiểu chưa?- Nghiêm Minh Triệt nhìn đồ đệ cứng mà ông luôn xem như con gái cực khổ không khỏi lắc đầu xót xa.Hàn Tuyết cung kính dâng ly trà lên cho ông rồi lắc đầu từ chối :

-Con muốn tự mình vượt qua mọi chuyện .Con nhất định sẽ sống tốt người đừng lo lắng .

Ông nheo mắt mỉm cười hiền hậu khiến lòng Hàn Tuyết trở nên ấm áp lạ thường.Chỉ với người trong nhà , Nghiêm Minh Triệt mới tỏ vẻ quan tâm như vậy thôi.Ông cầm chiếc trà nhấp môi hài lòng :

- Tay nghề của con càng ngày càng khá .Sắp đến sinh nhật thứ 18 rồi nhỉ ?

Đã trưởng thành hết rồi.Ta chỉ mong 3 đứa nhỏ tụi con sống thật tốt , thật hạnh phúc thôi. Hàn Tuyết nhẹ gật đầu.Cô hiểu ông đang nhé đến con gái của mình.Sư phụ là người mà cô kính trọng nhất.Từ năm 9 tuổi cô đã xem ông như ba ruột của mình.À không, ông còn hơn cả ba ruột nữa.Không những dạy võ công mà còn lo lắng , yêu thương, chăm sóc và dạy dỗ Hàn Tuyết thành người.

- Ta định sẽ để sư huynh con thay ta gánh vác trách nhiệm của CEO- LAEDER.Con có ý kiến gì không Hàn Tuyết ?

Quả thật theo sư phụ đã 9,10 năm nhưng Hàn Tuyết chỉ gặp vị sư huynh của mình đúng một lần.Chỉ vì cuộc đụng độ đó không mấy tốt đẹp nên cô hầu như cũng không có ấn tượng gì sâu sắc lắm với vị ‘ sư huynh hờ ‘ của mình.Kể ra thì cũng thật buồn cười.Lúc đó 2 đứa mới là những tiểu oa nhi miệng còn hôi sữa vì tranh giành xem ai là người được sư phụ thương nhất nên xông vào đánh nhau.Cuối cùng bị người phạt bắt 2 đứa phải quỳ trước bàn thờ Quan Công 1 ngày 1 đêm không cho ăn uống.Từ đó về sau đường ai nấy đi không còn gặp lại nữa.Sau thời gian ‘ tưởng niệm’ Hàn Tuyết nhẹ mỉm cười trả lời :

- Tùy vào quyết định của người.Con đã rời khỏi CEO-LEADER nên về vấn đề này không dám can thiệp.Nghe nói huynh ấy đã đi Mỹ từ rất lâu rồi mà.

MinhTriệt trầm lặng một chút sau đó nói tiếp :

- Nó về được 2 năm rồi.Nhưng rất ít khi xuất hiện trong tổ chức.Thằng nhóc đó khí phách lắm.Có lẽ còn hơn ta thời trẻ 3 phần.Mong rằng dưới sự dẫn dắt của nó CEO- LEADER có thể phát quang dương đại.Làm nhiều việc thiện giúp đỡ kẻ yếu.

Lãnh Hàn Tuyết trầm tư suy nghĩ xem tại sao sư phụ của mình lại có lòng tin với vị sư huynh kia như vậy.Thật sự tên đó rất tài giỏi sao.Tiếng Nghiêm Minh Triệt cắt ngang dòng suy nghĩ của Hàn Tuyết :

- Con cũng nên gặp sư huynh của mình đi.Lúc đó chỉ là những đứa trẻ không cần chấp nhất làm gì.Dù sao cũng là người một nhà.Ta không muốn sau này gặp ngoài đường lại không nhận ra nhau.

Hàn Tuyết ngoan ngoãn đứng lên :

- Vâng ạ .Nếu không có việc gì con xin phép đi trước.Người nghỉ ngơi sớm đi.

Nghiêm Minh Triệt nhắm mắt lại phẩy tay ý bảo cô hãy đi đi.Lãnh Hàn Tuyết kéo khăn che mặt lên bước ra ngoài.Người của tổ chức biết mặt cô rất ít.

- Vũ Cơ đại tỷ đi thông thả – Những người trong tổ chức nhìn thấy Hàn Tuyết đều lên tiếng chào.Cô gật đầu lại rồi bước nhanh ra ngoài.Hôm nay Hàn Tuyết mặc bộ váy màu đỏ càng tôn lên nhan sắc kiêu diễm của cô.Một cơn gió mạnh thổi qua càng khiến Hàn Tuyết trở nên thâm u , lạnh lẽo.Gió _ đã nổi lên điệp khúc đau thương bất hủ và câu chuyện từ đây mới thật sự bắt đầu.

CHƯƠNG IV.2 : GÂY SỰ

Hôm nay không khí trong học viện dường như sôi nổi , náo nhiệt hơn mọi ngày.Tất cả đều đổ dồn về lớp K3P3 để xem hai vị ‘Tiểu thư Bà La Sát’ Lâm Gia Tuệ và Khương Bảo Tâm ‘dạy dỗ’ học viên mới ra sao.Hàn Tuyết vừa ngồi vào chỗ liền bị Gia Tuệ cùng Bảo Tâm tiến lại vỗ bàn ra uy :

- Đứng lên đi theo tụi tao.

Nhân vật chính ung dung ngồi nhai chewing gums không hề chú ý gì đến 2 cô gái có gương mặt búp bê ở bên cạnh mình khiến Gia Tuệ và Bảo Tâm giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.Nhưng nếu người nào tính ý sẽ nhìn ra được đôi mắt Hàn Tuyết ẩn giấu sát khí vô cùng nặng nề.Hai cô nàng kia thẹn quá hóa giận liền quay sang quát gọi 10 tên vệ sĩ đứng ngoài cửa :

- Cho tùy ý tụi bây xử lí.Làm nó phải quỳ xuống xin tao tha mạng.

Tất cả học viên của Hoàng Gia đã tụ tập đông đủ nhưng không ai đứng ra can thiệp. Một phần vì sợ đắc tội đến gia thế của Bảo Tâm và Gia Tuệ, phần còn lại thì ung dung đứng đấy xem kịch vì họ hiểu rõ tình thế hiện giờ. Trong số đó Cổ Ngự Hàn và Trương Hạo Dân là cao hứng nhất. Hai anh chàng còn cá độ xem Gia Tuệ và Bảo Tâm phải nằm viện bao nhiêu ngày. Lãnh Hàn Tuyết liếc đôi mắt xinh đẹp qua 2 tiểu thư điên khùng kia với vẻ hận thù cùng cực, cô gằn giọng ra lệnh:

- Cút.

Lời nói tuy nhẹ nhàng nhưng khiến người khác không rét mà run. 10 tên vệ sĩ đang tiến lại gần cũng phải dừng bước chần chờ. Khương Bảo Tâm tuy trong lòng rất sợ hãi tuy nhiên nghĩ rằng mình có vệ sĩ và lại Hàn Tuyết là một cô gái yếu đuối nên mạnh miệng:

- Mà nói cái gì? Muốn chết thì lập lại xem.

Hàn Tuyết đưa ngón tay thon dài đẹp đẽ của mình chỉ vào Khương Bảo Tâm sau đó là Lâm Gia Tuệ lập lại:

- Tao bảo tụi bây cút.

Lâm Gia Tuệ là người giữ được bình tĩnh tốt hơn nên lên tiếng:

- Làm việc đi chứ.

Sau khi được cô chủ ra lệnh, đám vệ sĩ lập tức hăm hở xông lên. Trên tay mỗi người đều cầm 1 thanh chủy thủ sắc bén. Tất cả mọi người đều nín thở theo dõi. Vài vị tiểu thư sợ hãi nhắm tịt mắt lại. Khin lưỡi dao sắc nhọn còn cách mặt của Hàn Tuyết khoảng 5 cm, lúc đó môi cô gợi lên một nụ cười quỷ dị nhưng chưa kịp hành động đã nghe tiếng rít mạnh trên không trung, xé toạc khoảng không im lặng này giờ khiến mọi người bất giác rùng mình. Riêng người của CEO-LEADER lại hiện ra vẻ kinh hãi. Chỉ nghe 'phập' tiếp theo đó là tiếng hét man dại, thể lương của tên sát thủ. Mọi người sững sờ nhìn khuôn mặt hằn vết roi đang tuôn máu không ngừng cùng cánh tay đập nát của tên sát thủ mà không biết đã xảy ra chuyện gì. Khương Bảo Tâm cùng Lâm Gia Tuệ sắc mặt trắng bệch nhìn thuộc hạ nằm trên mặt đất lăn lộn một cách thảm hại. Máu tươi tủa ra lẫn vào không khí thành một mùi tanh tưởi quen thuộc khiến 2 cô gái cảm thấy sợ hãi quay đầu tìm kiếm thủ phạm. Tiếng cười khanh khách, trong trẻo vang lên khiến mọi người quay đầu nhìn về phía sau. Một cô gái xinh xắn, dễ thương mặc bộ váy màu đỏ thắm có thắt cravat đang ngồi vắt vẻo trên bệ cửa sổ của lớp học nhìn xuống mọi người với vẻ mặt thích thú cùng vô tội. Trên tay đang cầm chiếc roi dài đặc nghet vết máu. Có đồ sẫm (máu lâu ngày) cũng có đồ tươi (máu mới) xen vào đó là huyết của tên vừa này đang chảy dọc theo thân roi khiến ai cũng phát run, hoảng sợ. Cô nhìn khắp lượt mọi người bằng đôi mắt trong sáng, thông minh, lạnh lợi cất giọng hỏi:

- Ai muốn náo loạn ở đây vậy?

Cô quay qua Hàn Tuyết nháy mắt một cái tinh nghịch. Hàn Tuyết ngăm ra hiệu cho cô chọc giận 2 con lừa cái đó càng nhiều càng tốt. Hiểu ý, cô gái nhảy phốc xuống đất. Mái tóc đuôi ngựa cột cao tung bay trong gió khiến cô càng thêm tinh nghịch cùng phóng khoáng. Mọi người nhìn không chớp mắt. Cô gái đó có mị lực không thua kém Hàn Tuyết khiến người ta nhìn vào cứ ngỡ như gặp một tiểu hồ ly vừa quyến rũ vừa nguy hiểm. Cô ung dung bước lại gần Gia Tuệ cùng Bảo Tâm vui vẻ hỏi:

- Này, tên chó đó là người của 2 cô hả? Làm bẩn roi của tôi rồi. Bồi thường đi.

Hai tiểu thư nhà giàu kia mặc dù sợ hãi nhưng cũng tỏ ra hùng hổ:

- Cô là ai? Không phải học viên ở đây thì tốt nhất đừng xen vào,

Cô gái đó vung vẩy chiếc roi trên tay khiến Gia Tuệ cùng Bảo Tâm nhìn sang bàn tay đập nát và khuôn mặt đầy máu của tên vệ sĩ không khỏi rùng mình lùi về sau ba bước. Hàn Tuyết lắc đầu cười châm biếm:

- Hóa ra cũng toàn là một lũ hèn nhát.

Khương Bảo Tâm không chịu được liền lên gằn giọng hỏi cô gái mặc áo màu đỏ:

- Thật ra mà là ai?

Cô gái nhìn Bảo Tâm thích thú khiêu khích:

- Cô không xứng để biết tên tôi .

Lâm Gia Tuệ cũng nóng nảy chữm mắg :

-Con nhỏ hạ tiện này.Mày muốn gì hả ?

Cô gái nghe thấy Gia Tuệ chữm mình thì bật cười :

- Cô nói sai rồi.Tôi đâu có cùng dòng máu với cô mà là hạ tiện.Về hỏi lại ba của cô xem lúc trước có làm rơi rớt máu hạ tiện ở đâu không nha.Không thôi lỡ tôi mà mang cùng dòng máu của cô thì chắc phải nhảy lầu tự tử cho bớt xấu hổ quá.

Gia Tuệ tức muốn trào máu họng nhưng bất lực không thể làm gì được Cô gái kia nên lẩn vào đám đông đi ra ngoài tránh bị mất mặt.Trong lòng không ngừng ầm ức mà thề rằng sẽ khiến Hàn Tuyết cùng con nhỏ nhiều chuyện kia phải chôn sống cùng nhau.Khương Bảo Tâm thấy đồng minh của mình bỏ đi , trong lòng sợ hãi cũng vội chạy theo.Đám người hiếu kì bị cô gái dọa bỏ đi hết nên trong phòng chỉ còn lại ‘tứ đại minh tinh’, Ngũ Yên cùng Hàn Tuyết.Cô gái không kiêng kị gì quay qua ôm chầm Hàn Tuyết cùng Ngũ Yên :

- Hey, chào mọi người.Thái Sinh quay về rồi đây.

Tất cả cùng bật cười .Lãnh Hàn Tuyết lâu lắm rồi mới có được sự vui vẻ như hôm nay khiến Cô Ngự Hàn cùng Phương Thế Gia cảm thấy xao xuyến.Riêng Trương Hạo Dân lại nhìn Thái Sinh bằng ánh mắt say mê , lưu luyến.3 năm không gặp cô đã trưởng thành khiến anh càng ngày càng yêu mến hơn.Thái Sinh vỗ vai Hàn Tuyết hỏi :

- Vũ Cơ , lúc này có giận mình không ?Xin lỗi , tại lâu rồi ít động tay động chân vừa nhìn thấy cảnh này bỗng dưng nhịn không được .

Hàn Tuyết cười :

- Bàn tay tên đó coi như mình làm quà mừng cậu trở về.

Thái Sinh cười khúc khích :

- Cám ơn.Vũ Cơ là tốt nhất.

Bốn anh chàng nhìn nhau lắc đầu rùng mình.Hai cô nàng này thật ghê gớm.Bàn tay người cũng có thể đem ra làm quà được sao?(Tác Giả :eo ơi , 2 tỷ tỷ này dã man quá cơ đấy .).Ngũ Yên nắm tay Thái Sinh hỏi :

- Tiểu thư về lúc nào vậy.Thời gian qua sống có tốt không ?

Thái Sinh véo mũi Ngũ Yên nhứ đôi mày thanh tú trách móc :

- Sao đến giờ vẫn không chịu thay đổi cách xưng hô vậy hả ? Còn gọi mình là tiểu thư nữa thì đừng có trách.Mình tuyệt giao với bạn luôn.

Ngũ Yên gật đầu :

- Mình biết rồi.

Thái Sinh quay sang ‘Tứ đại minh tinh’ hỏi :

-Mọi người vẫn khỏe chứ ?

Hàn Phong khoanh tay lạnh nhạt trả lời :

- Ồn.

Cổ Ngự Hàn .Phương Thế Gia mỉm cười đầy sủng ái với Thái Sinh :

- Tiểu muội muội xấu thật nha.Bỏ đi 3 năm trời biệt biệt mà không viết ấvị ca ca ở đây lo gần chết.

Thái Sinh bật cười ôm hôn 2 anh chàng vô cùng điển trai kia không quên nắn nỉ :

- Hai vị caca đừng giận Tiểu Sinh nữa nha.Hứa với 2 Vị từ nay về sau em đi đây đều báo cho các anh biết .Được chưa ?

Chưa chờ 2 người kia trả lời thì Thái Sinh đã bị Hạo Dân kéo ra cách li với Thế Gia và Ngự Hàn.Mùi dấm chua nồng nặc bốc lên khắp nơi khiến mọi người bật cười.Thái Sinh nhăn mặt :

- Nay,anh làm gì vậy ?

Hạo Dân đưa tay vén vài cọng tóc trước má của Thái Sinh yêu thương hỏi :

-Sao về nước lại không nói ọi người biết .Anh rất lo cho em đó.

Cô bật cười :

- Em muốn tạo ọi người sự bất ngờ mà.À , sao không thấy Hạo ca đâu hết vậy .

Long Thiều Hạo từ ngoài cửa bước vào hỏi :

- Ai vừa nhắc anh vậy ta.

Thái Sinh kinh hỷ chạy ra ôm chầm cổ Thiều Hạo làm nũng :

- Hạo ca, em nhớ anh quá trời luôn.

Long Thiều Hạo mỉm cười :

- Thật sao ?Vây vinh hạnh cho tại hạ quá.

Nơi đâu có Thái Sinh thì không khí nơi đó luôn trở nên vui vẻ , dễ chịu.Ngay cả Long Thiều Hạo khi có mặt cô cũng dịu dàng hơn rất nhiều.Riêng Lãnh Hàn Tuyết sa sầm nét mặt quay sang nói với Thái Sinh :

- Xin lỗi.Mình có việc rồi.Gặp lại sau.Tạm biệt mọi người.

Thái Sinh hỏi :

- Không về nhà cùng mình sao Vũ Cơ.

Hàn Tuyết lắc đầu :

- Để bữa khác.Mình phải đi rồi.

Nói xong Hàn Tuyết bước nhanh ra ngoài mặc tiếng gọi của Thái Sinh:

- Vũ Cơ, Vũ Cơ, đứng lại xem, Vũ Cơ.

Độc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 5

5. – Chương 5

CHƯƠNG V.1 : HẠN

Trong bệnh viện mọi thứ đều là một màu trắng : tường trắng , rèm trắng ,giường trắng tạo cho con người cảm giác lạnh lẽo, thê lương .Ở đây , ranh giới giữa sự sống và cái chết trở nên mong manh như một sợi tơ.Hàn Tuyết ngồi trên ghế ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhưng thiếu sức sống của Lãnh Hàn Doanh không khỏi xót xa , đau lòng.Chị ấy đã nằm đây hơn một năm rồi.Không nhúc nhích , không mở mắt cũng chẳng nói chuyện.Nhiều lúc Hàn Tuyết cảm thấy vô cùng sợ hãi.Cô không nhận ra được sự sống dù rất mong manh nơi Hàn Doanh.Hàn Tuyết sợ một ngày nào đó chị của mình cũng sẽ ra đi như những bệnh nhân khác.Một năm trôi qua cô không ngày nào không gặp ác mộng , cuộc sống nặng nề đè lên đôi vai nhỏ bé khiến Hàn Tuyết cảm thấy mệt mỏi.Cô nhìn người chị đáng thương của mình không khỏi thở dài náo nùng.Cùng một mẹ sinh ra , Lãnh Hàn Doanh bản tính yếu đuối , lương thiện , hiền lành còn Lãnh Hàn Tuyết lạnh lùng ,lãnh khốc và mạnh mẽ.Vì quá nhút nhát , yếu đuối nên Hàn Doanh mới có kết cục ngày

hôm nay.Hàn Tuyết dựa đầu lên cửa sổ đưa mắt nhìn bầu trời phủ đầy tuyết trắng.Mùa đông đến rồi :lạnh lẽo , thế lương giống như mùa đông của 10 năm về trước.Những kí ức đau buồn lần lượt hiện về trong đầu như một thước phim quay chậm khiến Hàn Tuyết nhức nhối không thôi.

Năm đó,Hàn Tuyết mới 8 tuổi ,Hàn Doanh hơn cô 2 tuổi.Tuy chỉ là một đứa bé nhưng trời sinh Hàn Tuyết thông minh hơn người thường nên cô sớm nhận ra điểm khác thường trong gia đình của mình.Ba cô là một nhà chính trị gia có tên tuổi , mẹ là nghệ sĩ dương cầm Gia Khiết Bội nổi tiếng thời đó.Hôm đó , vừa bước về nhà sau khi đi học về , Hàn Tuyết chứng kiến cảnh ba cùng với một người đàn bà diêm dúa đang ra sức đánh mẹ.Lúc trước mỗi khi ba cô về nhà đều mang theo mùi nước hoa nồng nặc còn mẹ cứ rúc trong phòng khóc như mưa .Hôm nay mới hiểu rõ , thì ra ông ta có nữ nhân ở bên ngoài , còn ngang nhiên dám dẫn về đây hành hạ người mẹ đáng thương của cô.Nhìn thấy máu chảy ra từ khóe miệng của Gia Khiết Bội chảy ra, lại nhìn sang Lãnh Hàn Doanh đang chui xuống gầm bàn khóc nức nở , ánh mắt hoảng loạn, sở hãi cùng cực .Hàn Tuyết thấy máu sôi trào nơi huyết quản.

Cô cầm lấy bình hoa bằng thủy tinh ngay bên cạnh ném thẳng về phía 2 người vô đạo đức đó.Ông ta tránh được nhưng ả tiện nhân bên cạnh thì không được tốt số cho lắm nên hưởng nguyên lọ hoa vào trán , máu chảy túa ra bết bết trên khuôn mặt trông như ác quỷ dưới địa ngục.Bà ta khóc thét lên níu lấy tay áo ba Hàn Tuyết.Ông ta giận dữ xăm xăm về phía cô , mẹ Hàn Tuyết thấy vậy liền chạy lại kéo tay ông ấy về không cho làm tổn thương đến cô con gái út.Đôi mắt ông ta lóe lên ánh lửa sau đó vợ lấy mảnh thủy tinh sắc nhọn phía dưới đầm thẳng vào ngực trái của Gia khiết Bội.Tiếng thét chói tai của Hàn Doanh như xé rách không trung.Hàn Tuyết dương đôi mắt trong suốt nhìn người mẹ hiền lành , đáng thương đang lịm dần lịm dần rồi ngừng thở hẳn.Về mặt lúc đó của bà mãi mãi in đậm trong kí ức của Hàn Tuyết.Nó như bóng ma quanh quẩn mãi bên cạnh cô.Lúc Gia Bội Khiết ngã xuống , Hàn Tuyết nhìn thấy trong mắt bà nỗi tuyệt vọng , đau đớn cùng lo lắng.Đến bây giờ Hàn Tuyết vẫn tự hỏi chính mình rằng tại sao mẹ lại có thể yêu người đàn ông bạc tình đó đến như vậy?Ngay cả khi ông ta mất hết nhân tính.Tại sao cho đến lúc chết mới cảm thấy tuyệt vọng vì cuộc hôn nhân không hạnh phúc như vậy? Lúc nhận ra mình đã tự tay giết chết vợ , ba Hàn Tuyết lão đảo té ngã xuống sàn nhà.Còn cô chậm rãi bước đến bên mẹ ngồi xuống nắm lấy đôi bàn tay đang lạnh dần của bà .Hai hàng nước mắt lăn nhanh trên má rơi xuống đất biến mất như chưa từng tồn tại.Cô vuốt đôi mắt đang mở to tuyệt vọng của mẹ ,trong thâm tâm thề rằng sẽ khiến Lãnh Trung Kiên -(ba hàn tuyết,gìờ mới nghĩ ra tên,hihi) cùng ả tiện nhân kia chết không toàn thây.Vậy mà với tội danh sát nhân ông ta chỉ bị ngồi tù có 2 năm sau đó càng ngày càng thăng tiến trên con đường sự nghiệp.Nhiều lúc một mình trong đêm tối Hàn Tuyết cảm thấy cuộc đời thật lắm điều bất công.Đó chính là động lực giúp cô trở thành một sát thủ nổi tiếng tàn khốc trên giang hồ như ngày hôm nay.Từ ngày mẹ mất , 2 chị em Hàn Tuyết bỗng chốc trở thành trẻ mồ côi phải sống trong cô nhi viện 1 năm trời.Bị những đứa trẻ lớn hơn bắt nạt , bị các sư la mắng , đánh đập nhưng Hàn Tuyết cắn răng nhẫn nhịn sống với mục đích duy nhất là trả thù.Đến khi Nghiêm Minh Triệt xuất hiện đưa 2 chị em Hàn Tuyết ra khỏi cô nhi viện còn an bài cuộc sống cho 2 người.Ông còn nhận Hàn Tuyết làm đồ đệ còn Hàn Doanh do tính cách quá yếu đuối + thể lực không tốt nên việc tập võ là điều không thể.Từ đó cuộc sống của 2 chị em tốt hơn rất nhiều.Trên đời này trừ người mẹ đã chết ,Hàn Tuyết chỉ xem Nghiêm Minh Triệt là đáng sinh thành của mình.

Sau khi được 15 tuổi , dưới sự giúp đỡ của sư phụ , Hàn Tuyết bắt đầu trả thù.Lãnh Trung Kiên hiện giờ đang là Bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao , còn người đàn bà năm xưa hiền nhiên từ thân phận gái quán bar trở thành Lãnh phu nhân danh giá , sang trọng.Hàn Tuyết lập ra mạng lưới tình báo Tuyết Doanh Các thu thập thông tin , bằng chứng về các việc làm xấu xa của Lãnh Trung Kiên bao gồm các tội danh : giết người , hối lộ , tham nhũng , buôn bán ma túy , vũ khí ...Chỉ trong một đêm ,Hàn Tuyết khiến cho ba của mình thân bại danh liệt .Ra đường bị mọi người phỉ báng đến nỗi phải nhảy lầu tự tử.Trước lúc ông ta kết thúc mạng sống , Hàn Tuyết đứng nhìn với thái độ thản nhiên đến mức đáng sợ.Cô kể rõ mọi chuyện cho Lãnh Trung Kiên nghe để ông ta có thể hiểu rõ vì sao mình có kết cục ngày hôm nay và hơn hết là muốn ông ta biết chính cốt nhục của mình sau 8 năm trời tìm về trả thù.Lúc đó Lãnh Trung Kiên đã bật khóc :

- Tuyết Nhi, ba xin lỗi.

Hàn Tuyết 'hừ' lạnh :

- Đến lúc sắp chết rồi mới cảm thấy cần rút lương tâm sao ? Tôi nói cho ông biết , điều tôi cảm thấy ghê tởm nhất là mang trong người một nửa dòng máu của ông.Biến đi, Đồ Ác Quỷ.

Lãnh Trung Kiên sau khi nghe những lời đó liền gieo mình xuống từ tầng 60 của một tòa cao ốc trong thành phố. Hàn Tuyết tay run run nhưng cố nén cảm xúc quay bước đi không hề quay đầu nhìn lại. Còn một người vẫn chưa giải quyết xong.

Đêm đó, ả tiện nhân Trinh Trinh cuốn gói bỏ trốn nhưng chưa được bao xa thì bị Hàn Tuyết chặn đầu. Cô đứng trước chiếc BMW màu đỏ sang trọng ngược mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt như xác chết của bà ta. Trinh Trinh giương đôi mắt hoảng loạn nhìn Hàn Tuyết ung dung ngồi gọt táo ăn rồi lại chuyển hướng sang 1 đám người mặc đồ đen ở phía sau. Linh tính mách bảo bà hôm nay sẽ là ngày tận số. Hai chân vô lực mềm nhũn khiến Trinh Trinh ngã xuống đất. Gương mặt đó bà mãi mãi không bao giờ quên. Cô gái đang đứng phía trước chính là đứa bé 8 tuổi khiến bà mang vết sẹo vĩnh viễn trên trán. 8 năm sau, cô đứng trước mặt bà mặc một chiếc váy màu trắng toát, tay cầm con dao găm, khuôn mặt lạnh lẽo, hàn khí tỏa ra bức người nhìn như tiên nữ nhưng đồng thời cũng khiến người ta liên tưởng đến loài hồ ly tinh nguy hiểm. Hàn Tuyết lúc đó ai dám bảo cô chỉ là một đứa bé 15 tuổi. Gương mặt Trinh Trinh đã tuôn đầy mồ hôi nhưng vẫn căng mắt dõi theo từng hành động của Hàn Tuyết, cô vẫn cầm con dao gọt táo như chẳng có chuyện gì xảy ra khiến tâm trạng của Trinh Trinh rơi vào khủng hoảng một cách trầm trọng. Đây là một sự trải nghiệm thú vị. Trò chơi mèo vờn chuột như thế này khiến Hàn Tuyết cảm thấy rất hài lòng. Cô tra tấn con người bằng tinh thần sau đó mới đến thể xác. Cách tra tấn này quả thật hết sức tàn nhẫn. 10..20..30, Hàn Tuyết vẫn chưa ra tay nhưng đã khiến Trinh Trinh sức cùng lực kiệt không còn chống đỡ được nữa. Bà quỳ xuống dập đầu lia lịa :

-X..i..n ..cô ..tha ..m..ạ..ng , xin..cô..tha mạng

Hàn Tuyết nhẹ cười, nụ cười đẹp tựa thiên thần nhưng lời nói lại là của ác quỷ :

- Mắt trái hay mắt phải ?

Bà ta lú lười :

-K...hồ..ng..Đừ..ng..ừ...n..g.

Chưa kịp dứt lời Hàn Tuyết đã phi con dao cắm phập vào mắt phải của bà ta. Tiếng hét vang dội cả cánh đồng, máu từ hốc mắt chảy ra đỏ thẫm trên chiếc áo trắng mà bà ta đang mặc nhìn thật tương phản. Ánh trăng đêm rằm chiếu xuống thật đẹp. Có thể gọi cảnh tượng đêm nay là một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp. Nó được làm nền bằng màu xanh của đồng lúa, có ánh trăng thanh khiết chiếu vào và đặc biệt là Hoa máu đang nở rộ trên người Trinh Trinh. Hàn Tuyết chép miệng cảm thán:

- Đẹp quá. Máu của bà thật đẹp nha.

Mọi người trong phút chốc cứng đờ người nhìn Hàn Tuyết không chớp mắt. Ai cũng cảm thấy rõ sự tàn nhẫn ở cô. Hàn Tuyết không quan tâm đến thái độ của mọi người mà chỉ chăm chăm nhìn vào máu tươi trên người Trinh Trinh. Không có một loại hoa nào mang màu sắc đẹp như máu. Bởi vậy đối với Hàn Tuyết, máu chính là loài hoa thiên hạ vô địch. Sau khi tiếng hét của Trinh Trinh đã ngừng. Hàn

Tuyết lạnh giọng hỏi tiếp :

- Tay trái hay tay phải ?

Trinh Trinh hoảng sợ đến mức sắp ngất đi. Bà ta dập đầu đến tóa máu :

- Cầu xin...cô..hãy giết tôi đi.

Hàn Tuyết bật cười :

- Giết thì tiện nghi cho bà quá.

Nói xong cô cầm cây côn tiến lại gần. Chỉ nghe tiếng 'rắc'. Hàn Tuyết đã hạ thủ xong. Bà ta quằn quại, đau đớn sống không bằng chết ôm cánh tay trái của mình. Hàn Tuyết quay sang Khải Sâm_1 trong thập đại hộ vệ của CEO-LEADER nói :

- Còn những thứ khác tùy anh xử lí.

Khải Sâm gật đầu nhận lệnh. Lãnh Hàn Tuyết quay lại nhìn bộ dạng thê thảm đầy máu me của Trinh Trinh lần nữa rồi ngồi vào xe khởi động máy chạy đi.

Sáng hôm sau trang nhất của các báo đều đồng loạt đăng tin về cái chết thê thảm của 2 vợ chồng Lãnh Trung Kiên. Riêng Lãnh phu nhân bị giết một cách vô cùng tàn nhẫn, thân hình không còn nguyên vẹn. Hiện vẫn chưa tìm ra thủ phạm nhưng về sau này tất cả đều cho rằng Vũ Cơ làm nhưng không có cách nào chứng minh sự thật. Lãnh Hàn Tuyết đặt tờ báo lên phần mộ của Gia Bội Khiết rồi nói :

- Con đã thực hiện xong lời hứa 7 năm trước khiến 2 người đó chết không toàn thây. Mong mẹ sớm yên nghỉ nơi chín suối. Con mãi yêu mẹ.

CHƯƠNG V.2: HẬN

Cứ nghĩ rằng mỗi chuyện rồi sẽ trôi qua một cách êm đềm như vậy. Nhưng Hàn Doanh lại bất ngờ nhận được học bổng của học viện Hoàng Gia. Lúc đó thật sự 2 chị em rất vui mừng, cuối cùng Hàn Doanh cũng hoàn thành được tâm nguyện của mình. Hàn Tuyết yên tâm theo sư phụ Nghiêm Minh Triệt đi hùng cứ thiên hạ. Với cái tên ‘ác mộng’ Vũ Cơ, cô đi đến đâu ai cũng phải khiếp sợ bởi sự tàn nhẫn và lạnh lùng. Những tên tội phạm gặp cô như gặp tử thần. Mãi lao mình vào những cuộc rượt đuổi trong giang hồ. Hàn Tuyết dần dần quên mất Hàn Doanh. Chị ấy trước mặt cô cũng không có biểu hiện gì khác thường. Chỉ vui vẻ với những chiến công của em mình. Đến một ngày, Hàn Tuyết nhận được điện thoại báo rằng Lãnh Hàn Doanh đang cấp cứu tại bệnh viện. Hàn Tuyết lao vội ra ngoài với tốc độ nhanh nhất, tâm trạng vô cùng hoảng sợ. Suốt 4 giờ đồng hồ, đèn của phòng cấp cứu vẫn sáng như cũ. Mỗi giây, mỗi phút trôi qua, lòng Hàn Tuyết như bị thiêu đốt trong ngọn lửa lo lắng. Cô sợ người chị duy nhất của mình cũng bỏ ra đi. Cánh cửa phòng cấp cứu cũng bật mở. Hàn Tuyết lao vội đến nắm áo bác sĩ :

- Chị tôi ra sao rồi Bác sĩ ?

Vị bác sĩ trung niên đeo cặp kính cận to oạch nhìn Hàn Tuyết lắc đầu :

- Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Bây giờ chỉ còn trong chờ vào thời gian và nghị lực của chính bệnh nhân mà thôi.

Hàn Tuyết thấy lòng bùng bên lỗ tai, run run giọng hỏi lại :

- Ý bác sĩ là sao ?

- Cô ấy chấn thương nghiêm trọng ở phần đầu. Hiện tại rơi vào hôn mê sâu, có thể sẽ sống đời sống thực vật mãi mãi.

Hàn Tuyết cố khống chế cảm xúc hỏi :

- Có cơ hội tỉnh lại không ?

Vị bác sĩ nhìn Hàn Tuyết lắc đầu bước đi không quên bỏ lại một câu ;

- Thời gian là câu trả lời chính xác nhất .

Lãnh Hàn Tuyết ngồi phịch xuống ghế. Lần thứ 2 sau 10 năm, cô cảm thấy mình thật vô dụng. Không thể bảo vệ được mẹ đến bây giờ ngay cả Hàn Doanh cũng...

Suốt 2 tuần sau, cô túc trực bên giường bệnh của Hàn Doanh không rời nửa bước. Mọi thành viên của CEO-LEADER đều an ủi và giúp đỡ Hàn Tuyết khiến cô cảm thấy tâm trạng ổn định hơn rất nhiều. Ngủ Yên còn thay cô chăm sóc Hàn Doanh. Khi tỉnh táo trở lại, Hàn Tuyết bắt đầu điều tra nguyên nhân chị mình bị thương. Thì ra cuộc sống trong Hoàng Gia không tốt đẹp như những gì mà Hàn Doanh đã kể cho Hàn Tuyết nghe. Ở đó, Hàn Doanh luôn bị mọi người chèn ép, giễu cợt và bắt nạt. Các cô ả con nhà giàu tìm mọi cách hành hạ chị cô bằng các thủ đoạn đê tiện chỉ vì lòng đố kỵ. Hàn Doanh mang vẻ đẹp khuynh nước khuynh thành không hề thua kém Hàn Tuyết. Nhưng vẻ đẹp của cô là vẻ đẹp nhẹ nhàng, thùy mị và nữ tính. Ai nhìn vào cũng cảm thấy yêu thích và muốn che chở. Hàn Doanh từ nhỏ quen sống nhẫn nhục nên không dám phản kháng. Đó cũng chính là nguyên nhân thúc đẩy sự tăng cấp của các trò hành hạ. Cuối cùng, vì không chịu được Hàn Doanh đành phải chọn giải pháp nhảy lầu tự tử. Khi biết được sự thật, Hàn Tuyết hận đến nỗi nắm chặt 2 bàn tay lại đến nỗi bật máu. Do phải làm việc kiếm tiền lo cho Hàn Doanh nên Hàn Tuyết tạm thời gác mọi chuyện sang một bên. Đến năm sau mới giành được học bổng vào học viện Hoàng Gia.

Bây giờ ngồi đây nhìn thân ảnh gầy gò, xanh xao của Lãnh Hàn Doanh, Hàn Tuyết tự giận chính bản thân của mình. Tại sao lúc đó lại mãi lao vào chém giết mà quên mất người thân duy nhất trên cõi đời này của

mình ? Sao lúc đó không đến Hoàng Gia xem Hàn Doanh sống như thế nào ? Và cô cũng tự trách tại sao lại không nói Hàn Doanh chính là chị ruột của mình, nếu như vậy chắc hẳn Ngũ Yên cùng ‘tứ đại minh tinh’ nhất định sẽ bảo hộ thật tốt cho chị ấy. Có trời mới biết Hàn Tuyết đã tự trách mình như thế nào và cảm thấy hối hận ra sao. Trong một năm đó Hàn Tuyết rút khỏi CEO-LEADER để lao vào học tập và giành thời gian chăm sóc chị của mình. Những bông tuyết đầu đông theo cơn gió bay vào phòng mang theo hơi lạnh buốt giá khiến Hàn Tuyết bừng tỉnh khỏi những suy nghĩ trong đầu của mình. Cô bất giác nhận ra đôi mắt mình đã ướt đầm. Đưa tay lau nhanh nước mắt, Hàn Tuyết bước đến đóng cửa sổ lại vì sợ Hàn Doanh bị lạnh. Bỗng thân thể cô trở nên căng cứng, đôi mắt đảo nhanh ra ngoài :

- Ai?

Hoàn toàn là một sự tĩnh lặng, Hàn Tuyết nhanh như một tia chớp ào ra cửa nhưng ngoài mấy cô y tá đang bận rộn đi đi lại lại thì chẳng có ai cả. Mang theo nghi hoặc, Hàn Tuyết bước trở lại cửa sổ đắm chìm suy nghĩ. Lúc đó ở bên ngoài, một thân ảnh nhìn vào bên trong với đôi mắt sáng long lanh, trên khuôn mặt hoàn mỹ đến từng nm (nanomet) nở ra nụ cười mỉa hoặc mê lòng người:

- Mỹ nhân đúng là không thể xem thường.

CHƯƠNG V.3 : HẬN

Đang ngồi đắn đo suy nghĩ xem ai là người vừa nghe lén bên ngoài thì cánh cửa phòng bật mở. Thái Sinh như một cơn lốc ào vào ôm chầm lấy Hàn Tuyết sốt sắng hỏi :

- Vũ Cơ, bạn vẫn ổn chứ ? Tội nghiệp bạn quá. Mình thật có lỗi vì đã không ở bên bạn trong lúc khó khăn nhất.

Hàn Tuyết biết Thái Sinh đã nghe chuyện của cô trong một năm qua nên mới có thái độ như vậy. Trong lòng Hàn Tuyết trở nên ảm áp lạ thường. Từ nhỏ đến lớn cô cùng Thái Sinh và Vũ Cơ đã là chị em tốt của nhau. Họ không hề câu nệ rằng cô là một ác ma giết người không chớp mắt, tàn nhẫn mất hết tính người. Thái Sinh ngẩng đầu dậy đưa tay sờ khuôn mặt Hàn Tuyết rồi nhìn sang Hàn Doanh bật khóc. Tính trẻ con của Thái Sinh thật đáng yêu làm sao. Hàn Tuyết bật cười dở dằn :

- Ngốc quá. Chuyện qua lâu rồi, đừng khóc nữa. Vả lại bác sĩ đã bảo chị Hàn Doanh có thể tỉnh lại mà.

Thái Sinh nức nở đánh vào vai Hàn Tuyết trách cứ:

- Con nhỏ này, sao không nói mình còn một người chị gái chứ hả? Người trong tổ chức nhất định sẽ bảo vệ chị ấy hết mình. Rồi còn rút ra khỏi CEO-LEADER, không chịu nhận sự giúp đỡ của Ba. Rốt cuộc là bạn nghĩ gì vậy, coi 2 cha con mình như người ngoài phải không ?

Hàn Tuyết dựa người vào tường bệnh viện nhìn Hàn Doanh, ánh mắt toát ra vẻ đau thương khiến Thái Sinh cảm thấy hối hận vì những gì mình đã nói ra. Nhận thấy thái độ đó Hàn Tuyết liền trấn an :

- Bạn nói đúng. Sai lầm lớn nhất của mình chính là không nói ra mình còn một người chị. Nhưng lúc đó thật sự mình không có đủ can đảm để nói. _Hàn Tuyết thấp giọng cố ngăn cảm xúc của mình _Chị Hàn Doanh từ nhỏ đã trong sáng, thánh thiện như một thiên thần, còn mình tay dính đầy máu tanh, 8 tuổi cầm lọ hoa ném người, 11 tuổi chặt tay người ta, 12 tuổi móc mắt, 13 tuổi hạ độc, 14 tuổi bắt đầu giết người (Chị này có tiểu sử thật là khủng khiếp. Cơ mà ta thích.kakaka). Mình là một ác quỷ, một ác quỷ đội lốt người. Nếu để mọi người biết Hàn Doanh có một đứa em như vậy, họ sẽ xa lánh, khinh thường chị ấy. Mình mãi mãi cũng không muốn tổn thương đến chị một chút nào cả.

Thái Sinh đau lòng nhìn Hàn Tuyết :

- Tiểu Vũ à. Nghe mình nói đây. Bạn không phải là ác quỷ. Những người bạn giết đều đáng chết vì vậy bạn không sai gì cả.

Hàn Tuyết bật cười chua xót :

- Không sai sao ? Họ tuy rằng phạm tội rất nhiều nhưng cũng là mạng người. Mình vốn dĩ không có quyền giết người.

Thái Sinh nắm tay Hàn Tuyết nói :

- Bạn không sai.Là ba mình sai . ba đã đưa cậu vào con đường tội lỗi.Minh thay ông ấy nhận tội với cậu.

Lãnh Hàn Tuyết siết chặt đôi tay của Thái Sinh bật cười :

- Sự phụ mà nghe bạn nói như vậy chắc có lẽ sẽ tức chết luôn đấy.Minh xem ông như cha ruột .Còn về chuyện làm việc cho tổ chức chính là tự nguyện chứ không liên quan đến sự phụ.Bạn đừng hiểu lầm.

Thái Sinh phút chốc bỏ qua thương tâm tò mò hỏi :

- Tiểu Vũ , bạn định trả thù như thế nào ?

Hàn Tuyết chống tay lên cằm nhẹ giọng :

- Lần này mình sẽ không giết người nữa.Chỉ là khiến cho những ả đó sống không bằng chết thôi.

Thái Sinh mỉm cười :

- Hahaha.Cho mình ké một tay nhé.Chúng ta sẽ trừ gian diệt bạo báo đáp tổ quốc. (tác giả : không biết ai Mới là gian là bạo đây.hừ.)

Hàn Tuyết nhìn vẻ mặt như trẻ con của Thái Sinh không khỏi bật cười vui vẻ.Con người dù tàn khốc đến đâu cũng không thắng nổi 2 chữ tình cảm.Năm đó Hàn Tuyết mới chân ướt chân ráo đến tổ chức.Căn bản mà nói võ công không có một chút gì hết.Cô phải ngày đêm tập luyện rất vất vả.Chính nhờ Thái Sinh và Ngũ Yên giúp đỡ trò chuyện còn lén lút đem cơm cho cô mỗi lần bị sự phụ phạt nên mới có thể sống thật tốt.

- Đừng có nói về chuyện của mình không như vậy.Qua Italia 3 năm có chuyện gì đặc biệt không?Còn chuyện của Hàn Phong và Bạn thì tính như thế nào?

Thái Sinh sắc mặt đại biến khi nghe Hàn Tuyết nhắc đến chuyện của mình nên chỉ biết cúi gầm mặt trốn tránh .Hàn Tuyết thở dài cũng không cố ý khơi gợi lại nỗi đau của Thái Sinh.3 năm ,thời gian khá dài đủ để khiến Thái Sinh trở nên chín chắn hơn rất nhiều nhưng hoàn toàn không thể xóa nhòa vết thương trong lòng của cô.

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 6

6. – Chương 6

CHƯƠNG VI.1 : KẾ HOẠCH BẮT ĐẦU

TẠI NHÀ HÀN TUYẾT :

“Chủ nhân” _ 10 người mặc áo khoác đen nhìn Hàn Tuyết cung kính chào. Đó là Thập Đại Hộ Vệ của CEO-LEADER chỉ nhận lệnh của Nghiêm Minh Triệt và Lãnh Hàn Tuyết. Cô đảo mắt nhìn từng gương mặt quen thuộc đã cùng mình kề vai sát cánh trong suốt 7 năm qua : Huyết Tinh , Hải Lệ , Vô Thiên , Minh Khương , Tuấn Phong ,

Hạ Tình, Dương Linh , Tiểu Tôn , Khải Sâm (anh này hồi lúc trước xử bà Trinh Trinh nè.hihi.Ủng hộ anh ấy luôn.) ,Tuyết Phong.Có lẽ chỉ còn hơn nửa năm nữa thôi , sau khi trả thù xong Hàn tuyết sẽ cho họ 2 con đường lựa chọn : 1.Tan rã mỗi người một ngã , 2.Quay trở lại CEO-LEADER tiếp tục công việc sát thủ của mình.Nghĩ đến giờ phút chia tay Hàn Tuyết không khỏi cảm thấy chua xót nhưng cô nhanh chóng lấy lại biểu hiện phân phó công việc :

- Tuấn Phong, Tuyết Phong .Hai người giúp em thu thập tất cả chứng cứ khiến cho tập đoàn DIAMOND phải phá sản.

Hai anh em Tuấn Phong,Tuyết Phong gật đầu nhận lệnh.Hàn Tuyết quay qua những người còn lại lạnh giọng :

- Hải Lệ, anh phải khiến cho Khương Bảo Tâm danh bại thân liệt không còn mặt mũi trong ngành giải trí nữa. Sau đó những chuyện ‘vui’ tiếp theo em sẽ tự mình làm. Còn Tiểu Tôn ca dạy dỗ Nghi Tiểu Hàm thật tốt, khiến gia đình cô ta quỳ xuống lạy lục xin tha mạng trước em.

Tiểu Tôn gật đầu một cách chắc chắn. Anh sẽ không làm cho Hàn Tuyết phải thất vọng.

- Khải Sâm, Vô Thiên, Hạ Tình, Dương Linh. Trong trường còn 1029 người dám ăn hiếp Hàn Doanh. Các anh cứ từ từ dạy dỗ thật tốt. Em sẽ gọi Hắc Cô, Thái Sinh và vài người nữa tới giúp. Phải khiến cho những cô gái đó cả đời cũng không thể bắt nạt kẻ yếu. Tuy nhiên gia thế của họ không phải bình thường, nên cẩn thận một chút.

Mọi người gật đầu nhận lệnh. Hàn Tuyết thong thả đứng lên nhìn thẳng vào Huyết Tinh với tất cả sự tin tưởng của mình :

- Riêng anh điều tra cho em người đứng đằng sau những con ‘búp bê gỗ’ này là ai. Em không tin những cô tiểu thư đầu óc rỗng tuếch kia có thể bắt nạt chị em đến dở sống dở chết mà chỉ đơn thuần là sự ganh ghét.

Huyết Tinh nhìn Hàn Tuyết đầy yêu thương rồi gật đầu :

- Chủ nhân yên tâm. Ta sẽ không khiến người thất vọng đâu.

Là lời mà Lãnh Hàn Tuyết nói ra, dù có bắt Huyết Tinh chết anh cũng sẽ thực hiện cho bằng được. Trên đời này không ai có thể khiến Huyết Tinh cam tâm tình nguyện làm việc như Hàn Tuyết. Vì cô, anh có thể chống lại cả thế giới này nhưng đó chỉ là tình cảm Huyết Tinh chôn giấu trong lòng. Còn bên ngoài anh vẫn là thuộc hạ trung thành nhất của Hàn Tuyết. Cô ngã người trên ghế ra lệnh :

- Tất cả làm việc của mình đi. Huyết Tinh ở lại.

Mọi người cung kính cúi đầu chào Hàn Tuyết rồi phi thân vào bóng đêm, trong phòng bỗng chốc trở nên vắng lặng như tờ. Huyết Tinh đứng bất động chờ Hàn Tuyết lên tiếng. Còn cô cũng nằm yên nhắm mắt, không hề có ý định mở miệng trước. Cuối cùng Huyết Tinh lên tiếng phá vỡ không khí quỷ dị giữa 2 người :

- Chủ nhân còn gì dặn dò ?

Hàn Tuyết gõ nhẹ tay lên thành ghế thở dài :

- Em và các anh cùng vào sinh ra tử cũng đã 7 năm rồi. Có thể dẹp bỏ khoảng cách, không cần cung kính như vậy đâu?

Huyết Tinh vẫn giữ thái độ cung kính trả lời :

- Chủ tử mãi mãi là chủ tử, không thể nào thay đổi được.

Lãnh Hàn Tuyết biết không thể nào khuyên nhủ được anh nên vào thẳng việc chính :

- Điều tra luôn tổ chức MỸ NHÂN CÁC. Em thấy tổ chức đó có thể gây bất lợi cho chúng ta. Sau khi trả thù xong có lẽ em rút khỏi giang hồ. Cái tên Vũ Cơ sẽ mãi mãi không còn tồn tại nữa.

Không khí trở nên lắng đọng lạ thường. Cơ hồ có thể nghe thấy hơi thở của đối phương. Huyết Tinh đưa mắt nhìn Hàn Tuyết thật lâu. Ánh nhìn lộ vẻ hoang mang, đau thương khiến Hàn Tuyết vội chữa cháy :

- Nhưng không có nghĩa là em bỏ đi luôn. Vẫn là chiến hữu tốt của mọi người mà.

Thấy sắc mặt của Huyết Tinh hòa hoãn trở lại Hàn Tuyết liền hỏi :

- Anh làm việc trong CEO-LEADER cũng đã 10 năm. Có thể nói cho em biết Long Thiếu Hạo là ai không ?

Huyết Tinh thoáng ngạc nhiên rồi mỉm cười chua xót. Lần đầu tiên Lãnh Hàn Tuyết quan tâm đến con trai nhưng người đó lại không phải là anh. Cố gắng bình tĩnh, Huyết Tinh lạnh nhạt trả lời :

- Không biết.

Hàn Tuyết nhìn thật sâu vào mắt anh hỏi lại lần nữa :

- Long Thiếu Hạo là ai ?

Huyết Tinh biết không thể qua mặt được cô nên bất đắc dĩ trả lời :

- New LEADER

Hàn Tuyết không khỏi giật mình. Khó trách võ công anh ta cao đến như vậy. Cô nhắm mắt lại nhủ thầm ‘ Cuộc sống thật thú vị nha’. Huyết Tinh thấy Hàn Tuyết nhắm mắt tự hiểu mình đã hết nhiệm vụ nên đưa mắt nhìn cô đầy yêu thương rồi phóng mình qua cửa sổ hòa vào màn đêm tĩnh mịch , cô liêu. Hàn Tuyết lập tức mở mắt nhìn lên trần nhà lạnh giọng :

- Xuống đây.

CHUONG VI.II : KẾ HOẠCH BẮT ĐẦU

Hai thân ảnh mảnh mai , yếu điệu từ thanh xà ngang trên trần nhà nhẹ nhàng phóng xuống (Sao ta thấy nó giống phim kiếm hiệp quá. Thời nay mà nhảy kiểu vậy ta chỉ sợ phải đi citi cái đầu thôi.) cung kính cúi đầu:

- Vũ Cơ đại tỷ.

Hai cô gái với khuôn mặt khuynh nước khuynh thành giống nhau như đúc đang đứng yên dò xét động tĩnh của Hàn Tuyết. Họ là chị em sinh đôi Băng Trinh , Băng Băng đã đi theo Hàn Tuyết 5 năm làm nhiệm vụ tình báo. Ngoài đời , 2 cô chính là 1 cặp ca sĩ song sinh vô cùng nổi tiếng chỉ thua kém Cổ Ngự Hàn một chút thôi. Tuy là minh tinh được mọi người săn đón nhưng khi đứng trước Hàn Tuyết , Băng Trinh Và Băng Băng hiểu rõ mình chỉ là thuộc hạ phải hết mực trung thành với chủ nhân. Lãnh Hàn Tuyết neho mắt hỏi :

- Tại sao lại ở trên đó?

Băng Băng dẫu môi phụng phịu :

- Đại tỷ có khác, phát hiện lúc nào vậy ?

Hàn Tuyết liếc nhìn 2 người , đôi mắt ánh lên vẻ lạnh lùng cùng thiếu kiên nhẫn :

-Trả lời.

Cô chị Băng Trinh hiểu rõ ai cũng có thể trêu đùa nhưng chỉ có Hàn Tuyết là ngoại lệ nên nhẹ nhàng giải thích :

- Bọn em đến đưa tin tức mới nhưng gặp lúc Vũ Cơ tỷ đang bận không dám quấy rầy.

Ánh mắt Hàn Tuyết đã trở lại bình thường. Cô không nghĩ Băng Băng và Băng Trinh sẽ phản bội mình nhưng người trên giang hồ thân bất vô kỷ không thể không đề phòng. Hàn Tuyết dẹp bỏ những suy nghĩ vừa nảy sinh trong lòng nhẹ nhàng nói :

- Vất vả cho 2 người rồi. Có tin tức gì mới vậy ?

Băng Băng bỏ vẻ mặt ngây thơ lúc nãy nghiêm túc nói :

- Trong thế giới ngầm vừa xuất hiện một tổ chức mới mang tên C9Cx

Hàn Tuyết thờ ơ hỏi:

- Thì sao ?

Bây giờ đối với các băng nhóm trên giang hồ Hàn Tuyết không chú ý cho lắm. Dù sao cũng là chém giết vô nghĩa. Tuy CEO-LEADER là một tổ chức ngầm nhưng quang minh chính đại hành sự, không ảnh hưởng đến lợi ích , pháp luật và nội vụ của đất nước. (Ặc Ặc. giết người mà bảo không liên quan đến pháp luật , vậy chứ cái gì mới liên quan đây hả trời. Aizz. hình như tôi đang tạo ra một đất nước tự do chém giết thì phải. hihi. Thông cảm. Truyện chỉ là hư cấu.). Hiện nay tổ chức đang nắm trong tay quyền lực và tiền tài rất lớn không ai dám đắc tội. Ngay cả tổng thống (vị này là cha Hạo Dân ca ý) cũng phải nể mặt sư phụ cô 7 phần nên việc thành lập một tổ chức mới hoàn toàn chẳng có ảnh hưởng gì đến ‘hòa bình thế giới’ nhưng nhìn về mặt của 2 cô nàng kia xem chừng cũng không phải chuyện nhỏ :

- Tổ chức này có điều gì bất thường , nói đi.

Băng Trinh không khỏi cảm thấy khâm phục Hàn Tuyết , cô quả nhiên là người lợi hại :

- Sau khi thành lập, chỉ trong vòng một tuần tiêu diệt Hắc Đường, thôn tằm Hắc vũ, sát nhập Hàn Linh, khiến Bò Cạp Đen tan rã.

Lãnh Hàn Tuyết hơi chấn động , trong lòng cảm thấy bất ổn.Hắc Đường , Hắc Vũ , Hàn Linh, Bò Cạp Đen đều là những băng nhóm có tiếng trong thế giới ngầm sao lại có thể bị thôn tằm dễ dàng chỉ trong một tuần chứ.Hàn Tuyết cảm thấy một dòng khí lạnh chạy dọc theo sống lưng của mình.Nếu đó là kẻ thù của cô sẽ rất nguy hiểm.Chỉ mong họ là bạn thôi.HànTuyết khôi phục lại sự lãnh đạm vốn có hỏi :

- Lão bản là ai ?

Băng Băng cùng Băng Trinh lắc đầu :

- Tụi em đã cố gắng điều tra hết mức nhưng hoàn toàn chẳng thu hoạch được gì cả, mà Uyển Nghi đã trở về rồi .Cô ấy hiện ở nhà Hàn Phong.

Lãnh Hàn Tuyết bất mãn gật nhẹ đầu.Chuyện này phải để Thái Sinh giải quyết thôi.Cô nhìn Băng Băng Cùng Băng Trinh nhẹ giọng:

- Hai đứa về nghỉ ngơi đi.

Băng Băng Cùng Băng Trinh nhìn nhau cúi đầu rồi bước ra ngoài.Lãnh Hàn Tuyết rót ly trà tự mình thưởng thức chờ đợi động tĩnh phía bên ngoài.Khoảng 10 phút sau , cô nhẹ nhàng lên tiếng nhưng giọng nói không thể che giấu được uy lực kinh người :

- Nếu các vị đã đến đây thì xin mời vào.

5 người đàn ông bước vào mang theo mùi sát khí nặng nề khiến Hàn Tuyết thấy khó chịu.Cô tươi cười nhưng đáy mắt lưu chuyển sự cảnh giác :

- Không biết nửa đêm các vị hạ cố đến thăm có điều gì chỉ dạy ?

Người đàn ông đứng đầu , tuổi đã U40 , khuôn mặt mang vết sẹo hình chữ thập thập phần dễ sợ nhìn Hàn Tuyết đánh giá kỹ rồi trả lời với giọng khàn đặc khó nghe :

- Cô là Lãnh Hàn Tuyết? có người muốn lấy mạng của cô.Tuy không muốn hạ thủ với 1 nữ nhân yếu đuối nhưng...cùng đành bắt đắc dĩ thôi.

Hàn Tuyết cười lạnh cung kính giả tạo :

- Nếu tôi không lầm thì 5 vị đây hẳn là Ngũ Độc Tiêu Tán lừng danh trong thế giới ngầm.

Đúng vậy, Hàn Tuyết có thể khẳng định họ là những cao thủ dùng độc rất hiếm thấy ở thế kỷ XXI nên cô phải hết sức đề phòng chuyện không hay xảy ra.Tên đó vừa nghe thấy 1 nữ sinh lại biết rõ thân phận của mình như vậy không tránh khỏi sững sốt :

- Cô là ai ?

Hôm nay quả thật Hàn Tuyết không muốn phải gây sự chút nào ,cô chỉ muốn đi ngủ nên cần giải quyết vấn đề này một cách êm đẹp nhất.Đưa ly trà về phía Người đứng đầu ,Hàn Tuyết từ tốn nói :

- Mời Kính Lão Bản dùng trà .Tôi là Lãnh Hàn Tuyết , chẳng phải lúc nãy đã nói rồi sao ?

Ông ta nghi hoặc nhìn cô :

- Ngay cả tên của Kính Nhuận ta cô cũng biết thật không thể xem thường.

Hàn Tuyết cười đến sáng lạn như hoa giữa mùa xuân nhưng lại thập phần nguy hiểm :

- Tôi không muốn dài dòng .Đã 2h sáng rồi.Mời các vị rời khỏi đây.

Kính Nhuận chưa bao giờ bị xúc phạm như vậy .Một nữ sinh mà dám lên giọng xem thường ông thì không thể tha thứ được.Kính Nhuận gằn giọng :

- Đừng trách chúng ta không khách khí.

Khi vừa dứt lời, Kinh Nhuận biến sắc khi phát hiện ra 1 khẩu Swiss Mini Gun * bằng vàng ngự trị ngay giữa trán của mình. Ông cảm thấy sợ hãi. Tốc độ của Hàn Tuyết nhanh như tia chớp. Không hề có quá trình hiển nhiên tạo ra kết quả khiến người ta phải đổ mồ hôi lạnh. Người có thể đạt được tốc độ kinh hoàng như thế này ngoài cơn ác mộng Vũ Cơ thì tuyệt đối không còn ai khác. Nhưng Kinh Nhuận cũng không phải kẻ ngốc, nếu đã biết cô là Vũ Cơ thì chỉ có một con đường là rút

t lui trong thâm lặng để tránh họa diệt thân. Ông lập tức cung kính cúi đầu :

- Xin lỗi đã làm phiền Lãnh Tiểu Thư, chúng tôi sẽ đi ngay.

Người ta đã chịu lùi một bước Hàn Tuyết cũng không truy cứu kéo nguy hiểm đến bản thân. Cô lạnh giọng :

- Vậy thì tôi không tiện chuyện ngày hôm nay...

Kinh Nhuận hiểu câu nói lấp lửng của Hàn Tuyết nên gật đầu :

- Chưa xảy ra chuyện gì cả .

Hàn Tuyết hạ tay xuống không quên hỏi :

-Ai là người thuê các vị lấy mạng tôi.

Là sát thủ không thể tiết lộ tên khách hàng nhưng ai bảo Kinh Nhuận làm việc không coi kỹ ngày. Định đi giết người nhưng lại đụng phải một sát thủ lừng danh trong thiên hạ nên ông đành bắt đắc dĩ mở miệng :

- Lâm Gia Tuệ _ tiểu thư tập đoàn DIAMOND.

Hàn Tuyết cười khê rồi phẩy tay kêu bọn họ đi ra. Cô cũng trở về phòng nghỉ ngơi sau buổi tối có nhiều khách không mời mà tới.

Swiss mini gun: khẩu súng nhỏ nhất thế giới của Thụy sỹ chế tạo, chỉ dài 5,5cm, có thể làm móc chìa khóa đeo bên người. Tuy là khẩu súng mini nhưng uy lực của nó không nhỏ chút nào, một viên đạn có thể bắn đi 112m, sức sát thương ở cự ly gần không thể tưởng tượng được. Mỗi năm chỉ sản xuất khoảng 25 khẩu bằng vàng và 100 khẩu bằng thép không gỉ.

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 7

7. – Chương 7

CHƯƠNG VII.1 : CUỘC GẶP GỠ KHÔNG BÁO TRƯỚC

2 Tuần trôi qua không có gì đặc biệt ngoài những chiến công vô cùng hiển hách của C9Cx. Hàn Tuyết vẫn nhận được những ánh mắt khinh bỉ và mỉa mai của đồng học nhưng từ sau vụ việc của Lâm Gia Tuệ và Khương Bảo Tâm hầu như không ai dám sinh sự nữa. Có lẽ họ sợ Thái Sinh làm Hàn Tuyết cảm thấy vô cùng nhàm chán. Cô muốn những vị tiểu thư kia vây lấy mình trả đũa. Đến lúc đó ngọn lửa thù hận trong cô mới trở dậy mạnh mẽ. Đúng là cô bạn thân này hại Hàn Tuyết hơi thảm thì phải. Đang suy nghĩ vẩn vơ nên Hàn Tuyết va phải một người. Cô cau mày khó chịu ngược nhìn lên. Hàn Tuyết cảm thấy ảm đạm khi một khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ nhưng cũng tà mị đập vào mắt. Long Thiếu Hạo cao cao tại thượng đang nghiêm mặt hỏi:

- Không xin lỗi à ?

Hàn Tuyết vòng tay trước ngực kiêu ngạo trả lời :

- Tôi nghĩ là không cần thiết vì người như anh mà không thể tránh được sự va chạm của tôi sao? Vậy thì có lẽ tôi đánh hơi cao khả năng của anh của anh rồi.

Long Thiếu Hạo nở nụ cười mỉa hoặc lòng người cợt nhả :

- Vậy sa ? Ta còn tưởng học muội cố ý ...cho nên không nở từ chối mỹ nhân.

Hàn Tuyết đưa mắt nhìn anh với vẻ khinh bỉ rồi mắng :

- Đồ heo đực giống.

Long Thiếu Hạo bật cười :

- Thật vinh hạnh quá.Như vậy mới xứng với học muội chứ .

Hàn Tuyết lắc đầu chặc lưỡi :

- Đúng là mặt dày.

Vừa lúc đó Hàn Tuyết nhìn thấy phía sau Thiếu Hạo có 1 đám con gái bước tới.Nhìn sơ qua có Khương Bảo Tâm, Lâm Gia Tuệ, Linh Hương đã từng đổ nước bẩn vào Hàn Doanh , Đan Đan tát chị cô 3 bạt tai ,Phượng Dương dấm bỏ rắm vào học bàn hại chị cô ngứa xủ .Lãnh Hàn Tuyết ánh mắt hung hãn chiếu về phía đó .Hôm nay cô sẽ dạy dỗ các nàng thật tốt , trả lại những gì các cô gái đó đã gây ra cho Hàn Doanh.Khi thấy khoảng cách giữa 2 bên đã khá gần , Hàn Tuyết liền ôm chầm hôn lên má của Long Thiếu Hạo.Cô còn cố ý lớn tiếng nũng nịu mà dạ dày thấy cuộn thắt buồn nôn :

- Thấy ghét anh nha.Xem một đám con gái đến tìm kìa.Đã hứa với em từ bỏ mấy con hồ ly đó mà bây giờ nuốt lời phải không ? Thiếu Hạo , em không biết đâu.Bắt đền anh đó.

Mấy cô nàng vừa thấy Hàn Tuyết ỏng ẹo với Long Thiếu Hạo thì lập tức nổi cơn tam bành (Mùi dấm chua cực kỳ nồng.Khó ngửi quá.ẶC ẶC.Bởi người ta có người ám sát tác giả bằng giấm ăn kìa.Huhuhu.).Riêng cái tên gây ra ‘sóng gió cung đình’ Thiếu Hạo lại vui sướng nở nụ cười cực kỳ rạng rỡ.Lần đầu tiên có một người con gái dám đem anh ra làm công cụ diễn kịch.Nếu là người khác có lẽ đã không toàn mạng trở về nhưng Hàn Tuyết là một ngoại lệ nha.Mặc dù biết mình bị cô lợi dụng nhưng nghĩ đến Hàn Tuyết vừa làm nũng bày ra bộ mặt cực kỳ đáng yêu thì Long Thiếu Hạo chỉ muốn được cô đem ra làm trò mãi thôi (Ặc.Đại soái ca là kẻ BT kìa.thìx bị người ta lợi dụng chứ.)Nghĩ vậy nên anh quyết định đứng sang một bên xem Hàn Tuyết diễn kịch hay sẵn tiện có thể chăm chú ngắm cô mà không bị phát hiện (Tác giả : Hạo Ca ‘gian’chưa kìa.Thiếu Hạo : ‘trừng mắt’tác giả chạy mất dép).Khương Bảo Tâm ngó nghiêng xem có sự hiện diện của Thái Sinh hay không ? Sau khi đã chắc chắn là không có ‘kẻ phá đám’ kia cô mới hùng hùng hổ hổ nắm tay Hàn Tuyết kéo ra hét lên :

- Tiện nhân, may dám hôn Long Học Trưởng hả ?

Hàn Tuyết bịt tai lại nhăn mặt ra vẻ ủy khuất méo máo :

- Khương Bảo Tâm, Cô nhỏ giọng một chút được không ? Để người ngoài biết đại minh tinh như cô mà miệng lưỡi đầy ruồi nhặng như vậy thì không biết phải chui xuống cống nào để trốn đây.

Lãnh Hàn Tuyết đối với những nữ nhân ngu ngốc này cô chọn phương pháp chửi thẳng cho đỡ tốn thời gian.Qủa nhiên Khương Bảo Tâm tái mặt hơi thở dồn dập vì quá tức giận.Hàn Tuyết thô lỗ đẩy cô ta ra xa mình .Đối với người ngoài thì cú đẩy đó khá nhẹ nhưng chỉ Long Thiếu Hạo là hiểu rõ xương cốt Bảo Tâm bị chấn động không nhẹ phải nằm ít nhất 10 ngày mới mong có thể đứng dậy nổi.Thuận tay Hàn Tuyết điểm luôn huyệt đạo của Bảo Tâm .Hôm nay Hàn Tuyết không định đối phó Gia Tuệ và Bảo Tâm.Lâm Gia Tuệ từ lúc bị Thái Sinh dọa nên bây giờ cũng ngoan ngoan hơn chỉ đứng yên không có ý định gây sự.Riêng mấy cô nàng kia biết rõ Thiếu Hạo không bao giờ xen vào những chuyện như thế này nên cũng không e ngại mà phát huy hết khả năng kiêu ngạo của mình.Họ giương mắt nhìn Hàn Tuyết thách thức.Riêng nhân vật chính lại mở miệng gây sự trước :

- A, các người là bạn gái của Thiếu Hạo sao ?

Ba cô nàng Linh Hương , Phượng Dương và Đan Đan trợn mắt trả lời :

- Đúng vậy.

Hàn Tuyết lại chỉ tay về phía Thiếu Hạo :

- Tìm anh ta ?

3 cô nàng không hiểu chuyện gì gật đầu một cách máy móc.Lãnh Hàn Tuyết thừa dịp mắng :

- A ha , mấy nàng tới thời kì động dục rồi sao ?

Long Thiều Hạo che miệng cười khùng khục ‘Hàn Tuyết ơi là Hàn Tuyết , công phu chữ người của em thật lợi hại nha, không ngờ lại nghĩ ra được câu đó’ nhưng bỗng dưng thân thể anh trở nên cứng đờ. Thiều Hạo lắc đầu ảo não .Cô chữ như vậy hóa ra cũng bao gồm luôn cả anh sao? (HẮC HẮC.COI VẬY CHỨ HẠO CÁ CÓ NHIỀU LÚC MÁU CUNG LÊN NÃO RẤT LÀ CHẬM NHA.HAHA.GIỜ MỚI PHÁT HIỆN HỒI BỊ MUỘN THÌ PHẢI ĐÁNG ĐỒI CHƯA?).Mặt các cô nàng đỏ bừng nhưng nhanh chóng chuyển sang xanh mét .Đan Đan xông đến định tát Hàn Tuyết . Quả nhiên giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.Hàn Tuyết đôi môi cong lên một đường cong tuyệt mỹ, Đan Đan chưa chạm đến một sợi tóc của cô đã lãnh liên tiếp 3 cái tát choáng váng , nhìn không rõ trời đất ngã xuống đất.Với lực tát của người có võ cao như Hàn Tuyết, máu từ khóe miệng Đan Đan chảy ra khá nhiều .Một tiểu thư kim chi ngọc diệp tất nhiên không chịu nổi liền ngất xỉu.Hàn Tuyết đưa đôi mắt lãnh khốc nhìn một cách đầy thích thú.Dám động đến chị cô coi như cô ta chán sống .Linh Hương thấy vậy run giọng :

- Cô dám đánh tiểu thư của Bộ trưởng Bộ ngoại giao sao ?

Hàn Tuyết quay sang nhìn cô ta khiến Linh Hương bất giác giật lùi sợ hãi , bàn tay đã đỏ đầy mồ hôi lạnh.Mỉm cười chế giễu , Hàn Tuyết làm ra vẻ ngạc nhiên :

- Àk , thì ra là vậy.Thật là thất kính quá.Tôi xin lỗi nhé.Mà nếu như trí nhớ của tôi còn tốt thì đây hẳn là Linh Hương tiểu thư của CASSINO Thượng Thiên nổi tiếng thế giới .

Linh Hương nghĩ đến gia thế hùng mạnh của mình nên trấn tĩnh lại nghiêm giọng :

- Đã biết sao còn không dập đầu tạ tội với ta đi.Có muốn chết không hả ?

Hàn Tuyết vẫn nhẹ nhàng nói :

- Tôi còn nghe nói Linh Hương tiểu thư có một sở thích lạ lùng là đổ nước bẩn lên đầu người khác phải không? Hôm nay tôi muốn thỉnh giáo sở thích đó một chút.

Linh Hương hiểu rõ thâm ý trong câu nói của Hàn Tuyết nên run bắn chạy về phía Thiều Hạo ôm lấy anh khóc lóc :

- Long học trưởng, anh giúp em với, ả ta điên rồi, anh phải làm chủ cho em .

Long Thiều Hạo vòng tay trước ngực làm như không liên quan đến mình.Linh Hương tiếp tục cầu xin :

- Long học trưởng, hãy nghĩ tình 2 tháng trước em tới nào cũng hầu hạ anh thật tốt mà cứu em đi mà.

Về chán ghét trong mắt Thiều Hạo càng ngày càng đậm.Dám khi dễ tiểu bảo bối của anh anh còn chưa tính sổ giờ lại xin cứu mạng.Đúng là không biết tự lượng sức.Thiều Hạo mĩa mai :

- Cô là người có kỹ thuật giường chiếu tệ nhất trong những người tôi đã ngủ qua đó nha.Biến.

Hàn Tuyết nhìn Thiều Hạo với ánh mắt xem thường xen lẫn thất vọng mà chính mình không thể lý giải nổi.Gạt bỏ tâm trạng rối rắm trong lòng, cô vươn tay kéo Linh Hương đến một cái cống cách đó 100m nhưng ánh mắt không quên nhìn về phía Phượng Dương tránh cô ta thừa dịp chạy mất.Cái cống đầy nước , Hàn Tuyết bắt đầu dìm Linh Hương xuống mặc cho cô ta giãy dụa , kháng cự.Khoảng hơn 3 phút sau thấy Hàn Tuyết không có ý định buông tay Thiều Hạo liền bước đến ngăn cản.Hàn Tuyết nhìn anh chế giễu :

- Thương hương tiếc ngọc sao ?

Long Thiều Hạo quay mặt tránh ánh mắt của Hàn Tuyết lãnh đạm trả lời :

- Không phải.Chỉ sợ học muội dìm chết cô ta thôi.

Hàn Tuyết ‘hừ’ lạnh :

- Có chết cũng đáng .

Thiều Hạo thấy rõ đáy mắt Hàn Tuyết lưu chuyển sự khát máu nặng nề liền kéo tay cô ra khỏi người Linh Hương .Hàn Tuyết vung tay đánh thẳng vào ngực Thiều Hạo nhưng không trúng.Linh Hương thoát nạn với

bò lên bờ vừa ho vừa nôn dữ dội.Nhìn cô ta lúc này chật vật , thê thảm đến tội.Hoàn toàn không còn chút gì vẻ cao sang , quyền quý của một tiểu thư.Long Thiếu Hạo giận dữ quát :

- Cô điên hả? Nếu giết cô ta ở đây cô không thoát tội nổi đâu.Trên đời này vẫn còn pháp luật đấy.

Hàn Tuyết bật cười bất cần :

- Pháp luật? có sao? Ta chính là pháp luật đấy.

Long Thiếu Hạo lắc đầu nhìn cô bất lực.Đáy mắt ẩn chứa sự đau thương khó tả.Hàn Tuyết không để ý đến Thiếu Hạo quay sang Linh Hương đang run rẩy vô lực nói :

- Hôm nay nể mặt Long Thiếu Hạo, ta tha mạng chó cho cô.Về nhà nói với Võ Linh Hùng, ta sẽ sớm đến Cassino Thượng Thiên thỉnh giáo.

Nói xong Hàn Tuyết quay sang người cuối cùng đang đứng run rẩy một cách đáng thương Hàn Phượng Dương .Lúc này mặt cô đã sớm tái nhợt vì sợ hãi.Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng mặc dù lúc này đang là đầu đông.Phượng Dương lắp bắp :

- Hàn Tuyết , tôi..tôi...không..có..làm

gì...cô cả.

Hàn Tuyết vẫn duy trì nụ cười trên môi nhưng đôi mắt tuyết nhiên tràn đầy hận ý cùng lãnh khốc .Cô bước lại gần Phượng Dương lắc đầu chép miệng :

- Thật tội nghiệp.Bây giờ ta mới biết cô con gái độc nhất của Pianer nổi tiếng Hnà Mộng Tinh nói lấp.Thật là uống phí khuôn mặt xinh đẹp.

Hàn Tuyết nói xong rút trong người ra một chiếc hộp màu đỏ sẫm xoay xoay trong tay một cách thích thú :

- Nghe đồn rằng Phượng Dương cô nương rất thích dùng xà dọ người khác phải không?

Phượng Dương sợ hãi quá độ ngồi phịch xuống đất nói không ra hơi :

- Không...không có.

Hàn Tuyết mở chiếc hộp lấy ra con xà màu đỏ nhẹ nhàng thả lên cổ Phượng Dương .Con xà ung dung bò khắp người cô ta nhưng hoàn toàn không cắn.Phượng Dương sợ quá liền ngất đi.Đến lúc này Hàn Tuyết ung dung thu hồi tiểu xà yêu quý về hộp , miệng lẩm bẩm ‘Đúng là vô dụng,mới có như vậy đã ngất xỉu, chơi không vui gì hết.).Lâm Gia Tuệ từ lúc thấy Hàn Tuyết đẩy Linh Hương xuống cống đã bỏ đi.Bây giờ cơ bản chỉ còn lại Long Thiếu Hạo cùng Hàn Tuyết .Anh chăm chú hỏi cô :

- Sao lại làm như vậy ?

Hàn Tuyết khôi phục vẻ lãnh đạm cố hữu , không còn dấu hiệu của vẻ đùa bỡn lúc này nữa nặng nề trả lời :

- Anh không cần biết .

Nói rồi cô bước đi , Thiếu Hạo vội nắm tay lại khiến Hàn Tuyết trừng mắt nhìn anh gằn giọng:

- Buông ra, đồ ghê tởm.

Long Thiếu Hạo cười khở bỏ tay ra đứng nhìn theo bóng lưng cô độc của Hàn Tuyết cho đến khi mất dạng.Lồng ngực ẩn nhẫn một nỗi đau khó tả.

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 8

8. – Chương 8

CHƯƠNG VIII : TRẢ NỢ

HÔM NAY CHO ANH HÀN PHONG VÀ CHỊ THÁI SINH KỂ MỘT CHƯƠNG CỰC KỲ....NHÉ.HIHIHI

Sáng hôm sau Thái Sinh bị lão cha Nghiêm Minh Triệt bắt chuyển vào học chung lớp với Hàn Tuyết. Cô ngồi phía sau cứ luôn miệng nhắc về buổi văn nghệ gây quỹ khuyến học có Yên Chi trở về. Phương Thế Gia thì ngồi nơm nớp lo sợ cô mắc ghen vì Thái Sinh vừa nói miệng lại đang nhồi nhét miếng pizza hải sản, cố gắng nuốt xuống một cách khổ sở. Thế Gia vội vàng nhắc :

- Từ từ thôi tiểu bảo bối. Em mà có chuyện gì về nhà lão đại sẽ lột da anh mất.

Thái Sinh bửu môi nhìn Thế Gia đầy ai oán :

- Còn không phải là thành quả của anh sao? em ghét nhất là pizza hải sản nha. Vậy mà lại bắt em nuốt hết đồng này. Đúng là cực hình đó.

Phương Thế Gia cùng Hàn Tuyết mỉm cười nhìn Thái Sinh. Ở cô có sự hồn nhiên mà ai gặp cũng sinh lòng yêu quý. Thái Sinh định nói gì đó với Hàn Tuyết nhưng bỗng cô im bặt khi thấy Hàn Phong bước chân vào lớp. Anh lên tiếng :

- Xin lỗi .Mình tìm Thái Sinh một chút.

Hàn Tuyết cùng Thế Gia nhìn sang Thái Sinh nhận được cái gật đầu từ cô mới lo lắng rời đi. Phương Thế Gia hung hăng ném cho Hàn Phong ánh mắt cảnh cáo khiến anh đỏ khốc đỏ cười. Sau khi lớp học không còn ai Thái Sinh vào thẳng vấn đề :

- Tìm tôi có chuyện gì ?

Hàn Phong ngồi xuống đối diện với cô hỏi :

- Em vẫn khỏe chứ ?

Thái Sinh cười nhạt :

- Cảm ơn. Tôi cảm thấy rất tốt là khác.

Hàn Phong nhìn gương mặt thanh tú động lòng người nhưng không còn sự nhiệt tình lúc xưa nữa thì cảm thấy đau tận tâm can. Anh lắc đầu ảo não nhận xét :

- Em thay đổi nhiều quá .Nhiều đến nỗi dường như đã biến thành một người khác .

Thái Sinh cười nhẹ nhưng trong lòng lại nồng đậm vị chua xót. Cô cố ngăn nỗi ghen ngào trả lời 1 cách thần nhiên nhất có thể :

- Vậy anh vẫn nghĩ tôi sẽ leo đèo theo anh từ nhỏ đến lớn như lúc trước hay bốc đồng đả thương vợ của anh hoặc đứng yên cho anh đánh tôi một bạt tai._nói đến đây Thái Sinh bật cười chua xót_Xin lỗi nếu anh đến đây để tìm Thái Sinh 3 năm trước thì đành phải thất vọng ra về rồi. Tạm biệt.

Nhìn thấy Thái Sinh bước đi Hàn Phong vội vàng chạy theo hét :

- Sinh nhi , em đứng lại xem. Tại sao lại như vậy hả ? Sao không thể tha thứ cho anh một lần chứ ?

Thái Sinh đứng sững lại bật cười giọng như gió thoảng :

- Vì tôi không xứng để nhận sự thương hại của anh. Chuyện hối hận nhất trên đời này là tôi đã yêu anh. Lúc xưa đả thương vợ anh là tôi sai. Chừng nào nghĩ ra được cách trả thù thì cứ đến lớp tìm nhé.

Hàn Phong nắm tay Thái Sinh kéo lại giọng đầy khổ sở :

- Anh phải làm gì mới khiến em nguôi giận đây.

Thái Sinh gằn giọng :

- Buông tay ra.

- Không. Anh sẽ không buông.

Thái Sinh nhắm mắt lại sau đó mở bừng ra nhanh như cắt rút thanh chủy thủ trong người đâm thẳng vào bụng mình. Môi nở nụ cười quỷ dị lạnh băng :

- Một dao này tôi trả cho anh cùng Uyển Nghi .Sau này không ai nợ ai.Từ nay về sau giữa chúng ta không có bất cứ quan ...hệ...gì nữa...kể...cả..

Nói đến đó Thái Sinh gục ngã trên sàn.Phương Thế Gia cùng Hàn Tuyết nhanh như cắt xuất hiện trong phòng.Ngay lúc đó người của CEO-LEADER có trong Hoàng Gia cũng đi đến .Họ nhanh chóng đưa Thái Sinh vào bệnh viện.Lãnh Hàn Tuyết lo lắng chạy theo nhưng bỗng nghe tiếng hét chói tai của các học viên khác.Cô quay đầu lại thì thấy Long Thiếu Hạo đang đánh Vương Hàn Phong.Qua kinh nghiệm Hàn Tuyết biết Thái Sinh không nguy hiểm đến tính mạng nên tiến đến cản Thiếu Hạo.Đòn nào anh đánh Hàn Phong cũng đều muốn lấy mạng .Hàn Tuyết nhanh như cắt lao ra chặn bàn tay của Thiếu Hạo lại.Anh tức giận rít lên :

- Tránh ra.

Lãnh Hàn Tuyết nhìn anh như thách thức ” Nếu anh không dừng tay, tôi sẽ động thủ cùng anh”.Bất đắc dĩ Long Thiếu Hạo đành phải vòng tay trước ngực, mặt ẩn đầy sát khí khiến người khác không rét mà run.Hàn Tuyết quay lại nhìn Hàn Phong đang bị chảy máu môi cười lạnh :

- Hôm nay mọi chuyện coi như chấm dứt .Sau này Thái Sinh không còn nợ anh cái gì hết.Hãy nhớ rõ điều này.

Vương Hàn Phong giống như người vừa tỉnh giấc sau cơn mê dài vội vàng chạy lại nắm cánh tay Hàn Tuyết cuốn quýt như sắp khóc :

- Nói cho tôi biết .Sinh nhi...cô...ấy có...chết không ?

Lãnh Hàn Tuyết gỡ tay anh ta ra rồi bước đi không quên trả lời :

- Không liên quan đến anh.

Lời nói đó như rút đi toàn bộ sức lực của Hàn Phong.Anh ngã ngối xuống sàn bất lực.Hàn Tuyết đưa mắt nhìn sau đó dứt khoát quay người kéo Thiếu Hạo vào bệnh viện.Hàn Phong có ngày hôm nay là do anh ta tự chuốc lấy.Nhìn thấy Thiếu Hạo đã đi xa.Lập tức các cô gái ào xuống lo lắng nhìn vết thương của Hàn Phong .

- Anh không sao chứ ?

- Ôi , chảy máu rồi.Có đau không.Đứng lên em băng bó cho.

- Hàn Phong , sao lại ra nông nổi như vậy.Thật quá đáng.Sao đánh anh như vậy chứ.Thật là...

Hàn Phong hét lên :

- Biến.Tất cả biến hết cho tôi.

Mọi người ai cũng bị dáng vẻ hung hăng của Hàn Phong dọa bỏ chạy hết.Một giọt nước mắt nóng hổi rơi ra chảy dài trên khuôn mặt hoàn mỹ của Hàn Phong.Nước mắt chảy vào miệng mặn đắng không thể tả.Hàn Phong nghẹn ngào lắm lắm :

- 3 Năm rồi.3 năm...mà ..em vẫn không thể...tha thứ cho anh .Thật sự ..chúng ta..chẳng còn quan hệ gì sao ?Sinh nhi à , anh thật sự...

Vương Hàn Phong xuống để nước mắt chảy dài rơi tí tách trên sàn nhà.Ánh mặt trời yếu ớt ngày đông chiếu qua khung cửa sổ phản chiếu lên mái tóc vàng của Hàn Phong.Không rực rỡ , không chói lóa chỉ còn lại vẻ thê lương , ảm đạm và đau buồn khiến người ta không khỏi cảm thấy chua xót.

Long Thiếu Hạo lấy chiếc 8C SPIDER màu bạc của mình chở Hàn Tuyết đến bệnh viện.Anh vẫn chưa kiềm nén được nổi tức giận của mình nên buồn bực quay sang hỏi Hàn Tuyết :

- Tại sao lại ngăn cản ?

Hàn Tuyết lầm bầm :

- Xa xỉ, phung phí.Đồ đại công tử có tiền không biết tiết kiệm.Tôi cầu trời cho anh mai mốt phá sản phải ra đường ăn xin.

Long Thiếu Hạo cười khổ , cơn giận tiêu tan không còn một mảnh :

- Em lắm bả chuyện gì ?

Hàn Tuyết trừng mắt nhìn anh trả lời :

- Tôi nói anh xa xỉ.Đi học có cần phải lái 8C SPIDER không hả ? Đúng là đồ khoe khoang.

Thiếu Hạo nhếch môi trêu chọc :

- Biết vậy anh hôm nay sẽ mang xe đạp đi học.Lúc chở học muội đảm bảo sẽ cực kỳ lãng mạn luôn.Chỉ sợ lúc đó Học viện Hoàng Gia tất cả sẽ chuyển sang đi xe đạp hết.

Hàn Tuyết bĩu môi :

- Vậy thì đỡ ô nhiễm môi trường chứ sao ?

Nghĩ đến bộ dáng một đại soái ca cao 1m83 ngồi trên chiếc xe đạp lùn tè khiến Hàn Tuyết không khỏi cảm thấy buồn cười..Trong vô thức môi cô nở ra một nụ cười vô cùng tự nhiên khiến Thiếu Hạo nhìn đến ngẩn người.Anh sực tỉnh nhận ra cảm xúc khó hiểu của mình liền đổi chủ đề :

- Tại sao lúc đó lại ngăn cản anh ?

Hàn Tuyết nhắm mắt mệt mỏi trả lời :

- Muốn tốt cho Thái Sinh.Nếu anh đánh anh ta tàn phế hoặc mất mạng vậy thì Thái Sinh sẽ nợ anh ta suốt đời.Tôi không muốn cô ấy có bất cứ quan hệ gì với con người bạc tình đó.Hãy để mọi chuyện trôi qua 1 cách yên bình nhất có thể.

Thiếu Hạo lắc đầu :

- Nhưng Thái Sinh yêu Hàn Phong.Yêu một cách sâu sắc.

Lãnh Hàn Tuyết ngắt lời anh gắt :

- Tình Yêu chẳng là cái gì cả , có chăng nữa cũng chỉ là niềm đau và nước mắt.Vậy thì cứ để nó sang một bên và sống tốt quãng đời còn lại .Tôi tin Thái Sinh không cần có Hàn Phong vẫn vui vẻ như bình thường.

Long Thiếu Hạo cười bồn chột :

- Học muội hình như chưa yêu thì phải ?

Hàn Tuyết bực bội :

- Anh thì sao ? à quên , tên heo đực giống như anh có cả mấy ngàn mỹ nhân quay quanh mình mà không hiểu tình yêu là gì mới lạ Thiếu Hạo gật đầu xác nhận :

- Đúng vậy.Anh yêu cô ấy từ năm 12 tuổi nhưng cô ấy...

Hàn Tuyết ngắt ngang gắt :

- Từ lúc nào anh trở nên nhiều chuyện như vậy nhỉ ? Tới bệnh viện rồi kìa.

Không hiểu vì sao khi nghe anh nói có người yêu từ lúc 12 tuổi khiến Hàn Tuyết cảm thấy khó chịu vô cùng.Cố ngăn cảm xúc khó hiểu kia , cô bước nhanh vào phòng cấp cứu.Mọi người đã ngồi đó khoảng 30 phút.Ai cũng đang trong trạng thái lo lắng cực độ.Ngữ Yên mất đồ hoe vì khóc.Phương Thế Gia và Cổ Ngự Hàn đứng ngồi không yên riêng Trương Hạo Dân như phát điên lên , anh đứng bật dậy hét :

- Hàn Phong chết tiệt.Tôi sẽ giết cậu ta.

Long Thiếu Hạo cùng Hàn Tuyết đồng thanh ra lệnh :

- Ngồi xuống.

Nhận thấy điểm bất thường Hàn Tuyết ho khan che đầy sự bối rối lên tiếng :

- Lúc này tôi có xem qua vết thương của Thái Sinh .Hoàn toàn không nguy hiểm đến tính mạng.Mọi người yên tâm đi.

Cổ Ngự Hàn nhả mặt hỏi :

- Có cần gọi cho Lão bản không ?

Long Thiếu Hạo lắc đầu .Hàn Tuyết cũng đồng ý với ý kiến của anh .Sức khỏe của sư phụ đang suy yếu , nếu nói Thái Sinh bị thương có lẽ ông không chịu nổi.

2 tiếng sau , cánh cửa phòng cấp cứu bật mở.Mọi người lao đến vây quanh vị bác sĩ.Long Thiếu Hạo vòng tay trước ngực dựa người vào tường

ng hỏi trước :

- Cô ấy sao rồi ?

Vị bác sĩ nhìn Thiếu Hạo không hiểu sao lại thấy toát mồ hôi.Ở anh toát lên khí thế cao quý bức người khiến người ta phải run sợ.Ông lấy khăn lau mồ hôi trả lời :

- Không nguy hiểm đến tính mạng nhưng...

Long Thiếu Hạo thiếu kiên nhẫn nhẹ nhàng phun ra 1 chữ :

- Nói.

Vị bác sĩ run giọng :

- Mũi dao làm tổn thương đến cổ tử cung nên không thể mang thai được.

Mọi người lặng người đi khiến không khí dường như ngưng đọng lại.Trương Hạo Dân là người lấy lại tinh thần trước tiên bèn sấn tới nắm cổ áo vị bác sĩ hét :

- Ông là bác sĩ giỏi nhất ở đây mà không chữa được cho cô ấy.Có muốn vĩnh viễn không thể thấy được mặt trời ngày mai không hả ?

Hàn Tuyết nghiêm mặt gắt :

- Hạo Dân, anh bình tĩnh lại đi.

Thấy Trương Hạo Dân vẫn chưa có ý định buông tay, Thiếu Hạo đành ra mặt nói :

- Buông tay

Hạo Dân tuy còn chần chừ nhưng cuối cùng vẫn buông ra.Vị bác sĩ đáng thương kia vừa được giải thoát liền liều mạng chạy đi.Đám người này quả thật đáng sợ.Ông biết nếu mình còn đứng đó sẽ có nguy cơ biến lời nói kia thành sự thật.

Mọi người thở dài ảo não.Ai cũng biết Thái Sinh cực yêu trẻ con vậy mà giờ đây ông trời nỡ cướp mất cái thiên chức cao quý kia.Không thể cho cô làm mẹ thật là một chuyện đau lòng.Lưu Ngự Yên nức nở nghẹn ngào hét lên :

- Vương Hàn Phong, tôi phải đi giết anh ta

Hàn Tuyết quát lên.Cô đang cảm thấy rất đau đầu mà ai cũng trở nên mất bình tĩnh như vậy thì giải quyết được gì chứ :

- Có giỏi thì giết đi.Chỉ sợ người phải chết là bạn thôi.Đây là lựa chọn của Thái Sinh.Không liên quan đến Hàn Phong.

Long Thiếu Hạo rút điện thoại ra nói chuyện khiến mọi người ngưng bật lại :

- Tìm cho tôi bác sĩ Lương Thế Minh.Càng sớm càng tốt.Nếu không tìm ra ông ta thì các người tự phế cho tôi.Hiểu chưa ?

Hàn Tuyết có cảm giác con người đứng trước mặt mình mới là Long Thiếu Hạo chân chính.Lạnh lùng, tàn nhẫn hơn cả cô.Bác sĩ Lương Thế Minh mất tích đã 6 năm rồi thì làm sao tìm được.Nhưng Hàn Tuyết cũng muốn mang một tia hy vọng vì tìm được vị bác sĩ đó thì cơ hội chữa khỏi bệnh cho Thái Sinh là 90%...nhưng chân trời góc biển biết tìm ông ta ở nơi nào đây.

9. – Chương 9

CHƯƠNG IX : CẮT ĐÚT

Sau 3 ngày mọi người được phép vào thăm Thái Sinh. Cô ngồi trên giường nhìn bạn bè tươi cười :

- Hey, làm mọi người lo lắng rồi. Em không sao hết.

Hàn Tuyết dứ dứ nắm đấm vào mặt Thái Sinh gắt :

- Sau này còn làm trò như vậy nữa thì đừng trách nha.

Thái Sinh dẫu môi phụng phịu :

- Biết rồi. Sau này sẽ không tái phạm nữa, được chưa hả chủ nhân?

Trương Hạo Dân nhìn khuôn mặt tươi cười ra vẻ không có gì của Thái Sinh mà lòng cảm thấy đau nhói và căm phẫn. Anh quay mặt ra phía cửa sổ cố ngăn cảm giác xúc động của mình. Hạo Dân yêu Thái Sinh đã rất rất lâu. Lâu bằng thời gian cô yêu Hàn Phong. Thật trớ trêu, 2 người bạn thân lại thích cùng một cô gái. Anh chấp nhận đứng bên cạnh nhìn cô vui vẻ cùng Hàn Phong nhưng không bao giờ chấp nhận việc cô đau khổ vì tên kia (Hàn Phong ca ý). Nếu Thái Sinh đã dứt với Hàn Phong thì anh nhất định sẽ dành lại cô. Sẽ chăm sóc, bảo vệ, yêu thương cô suốt đời. Ý nghĩ đó khiến anh trở nên phần chần chừ hơn quay lại nhìn Thái Sinh ôn nhu hỏi :

- Tiểu Sinh, em muốn ăn gì anh đi mua về cho.

Thái Sinh nhìn Hạo Dân mỉm cười lắc đầu :

- Em không thích ăn gì hết ák. Em chỉ muốn trở về nhà thôi.

Long Thiều Hạo nghiêm mặt phản đối :

- Không được. Em phải ở đây kiểm tra thật cẩn thận sau đó mới được xuất viện.

Thái Sinh thở dài bày ra bộ dáng ủy khuất :

- Hạo ca, em muốn về nhà. Ở đây chán chết đi được.

Long Thiều Hạo vẻ sùng nịnh nhẹ giọng dỗ dành :

- Sinh Nhi ngoan, ở đây khoảng 3 ngày để xem sao, nếu không có chuyện gì anh nhất định để em xuất viện mà.

Hàn Tuyết cũng phụ họa :

- Ngày nào mình cũng đến thăm bạn mà. Dù sao chị Hàn Doanh đang nằm ở đây.

Thái Sinh miễn cưỡng gật đầu. Mọi người chìm vào yên lặng, ai cũng theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình. Cửa phòng bật mở, Thế Gia cùng Ngự Hàn bước vào hướng Thái Sinh lo lắng hỏi :

- Em khỏe hơn rồi chứ ?

Thái Sinh cười hì hì gật đầu. Ngự Hàn đặt bó hoa hồng nhung trên bàn bước tới ôm lấy Thái Sinh trách mắng nhưng giọng nói không dấu nổi vẻ sùng nịnh cùng yêu thương :

- Nha đầu ngoan, em làm các anh lo lắng lắm đó biết không? Sau này đừng đại dột như vậy nữa biết chưa ?

Thái Sinh chỉ biết ngồi đó cố gắng nặn ra một nụ cười vô cùng miễn cưỡng. Mọi người nhìn nhau dần dần rút ra khỏi phòng trả lại không gian yên tĩnh cho Thái Sinh. Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, phải giả vờ vui vẻ

với mọi người khiến Thái Sinh thập phần khó chịu. Cô với tay lấy chiếc roi trên bàn ra ngắm. Nó đã trở nên sậm đen vì màu máu nhìn thật đáng sợ. Trong đó có cả máu Hàn Phong và Uyển Nghi khiến Thái Sinh bật cười. Cô đang nghĩ về thời gian 3 năm ngầy thơ của mình lúc trước. Ngắm lại thấy mình giống như một nhân vật phản diện trong phim điện ảnh vậy. Tự nhiên chạy đến phá vỡ một đôi uyên ương ân ái ái, trở thành kẻ thứ 3 ai ai cũng ghét. Nếu thời gian có thể quay trở lại, Thái Sinh nguyện ý buông tay, không bao giờ cố chấp giữ lấy Hàn Phong nữa, cũng không ấu trĩ như xưa. 3 năm qua một mình nơi đất khách quê người khiến Thái Sinh ngộ ra rất nhiều điều, cũng dần dần tạo cho cô vẻ ngoài lạnh nhạt với mọi thứ xung quanh. Cầm trên tay chiếc roi đi theo mình từ lúc 5 tuổi, Thái Sinh nắm chặt đôi tay dùng nội lực làm đứt tung sợi roi ra từng mảnh nhỏ. Nghĩ lại cũng thấy buồn cười, cô học nghiêng về kiếm thế nhưng vũ khí lại là một chiếc roi da vì đơn giản đó là món quà mà Hàn Phong tặng nhân ngày sinh nhật 5 tuổi. Cánh cửa bật mở đột ngột khiến Thái Sinh giật mình ngẩng đầu dậy nhìn nhưng màu đen hiện lên mặt cô một cách nhanh chóng, cố gắng giữ vẻ thản nhiên, Thái sinh tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nói :

- A, Hàn Phong đại thiếu gia lại đại gia quang lâm đến đây. Thật sự khiến tôi thấy bất ngờ.

Hàn Phong bỏ qua những lời nói mỉa mai kia , đôi mắt chỉ chăm chăm nhìn những mảnh vụn của chiếc roi trên sàn nhà không khỏi cảm thấy tim bị siết chặt lại. Anh ngược nhìn Thái Sinh ôn nhu hỏi :

- Em không sao chứ ?

Thái Sinh bĩu môi trả lời :

- Vẫn chưa chết được. Tôi cũng rất chiều cố bản thân mình nha. Nhát dao tự đâm sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng đâu.

Vương Hàn Phong ngồi xuống mép giường đưa tay vuốt ve mái tóc óng mượt của Thái Sinh, ánh mắt tràn đầy sự đau khổ khiến cô bất giác cảm thấy tim mình ngưng đập :

- Em đừng như vậy nữa được không? Chúng ta làm lại từ đầu nhé.

Cổ nuốt ngược nước mắt vào trong, Thái Sinh bật cười mỉa mai :

- Có thể sao? Anh lấy đâu ra cái ý nghĩ điên rồ đó vậy? Thương hại tôi hả ? Yên tâm đi, tôi không còn là Nghiêm Thái Sinh của 3 năm trước nữa rồi. Sẽ không khóc nháo lên đòi sống đòi chết vì bị anh bỏ rơi nữa, vì vậy hãy thu hồi lại những lời lúc nãy đi. À, thông báo cho anh một tin vui, tôi đã tìm ra tung tích của Uyển Nghi , cô ấy hiện đang ở....

Thái Sinh chưa kịp dứt lời đã bị Hàn Phong ôm chặt cơ hồ không thở nổi biểu thị anh đang tức giận cực độ :

- Anh không muốn biết, anh yêu em. Chỉ cần em ở bên cạnh anh sẽ không cần bất cứ người nào nữa.

Một giọt nước mắt nóng hổi rơi trên vai Hàn Phong, Thái Sinh thì thào vào tai anh

Ghê tởm, Tôi rất xem thường anh Hàn Phong ạ

Mấy chữ đó như rút đi sự sống của Hàn Phong, thân thể anh cứng ngắt bỏ tay ra nhìn Thái Sinh sững sờ :

- Em vừa nói cái gì ?

Thái Sinh thản nhiên nhắc lại :

- Tôi nói anh là đồ ghê tởm, xấu xa, bạc tình .

- Em...

Thấy vẻ mặt khổ sở của Hàn Phong, Thái Sinh vô cùng hả dạ, cô tiếp tục nói :

- Không phải vậy sao? Ba năm trước ai đã nói mình yêu Uyển Nghi bây giờ lại nói không muốn biết cô ấy ở đâu. Một người vô tình vô nghĩa như anh không đáng sống trên đời. Tôi thật may mắn khi mình đã không còn dính líu tới anh nữa.

Vương Hàn Phong _một trong tứ đại minh tinh cao cao tại thượng bây giờ nhìn thật chật vật, thê thảm. Đôi mắt đẹp hút hồn kia như bao phủ bởi một lớp sương mờ đau thương. Nếu như lúc đó anh không bỗng bộp đi

quan hệ cùng Uyển Nghi, nếu như anh có thể quan tâm cô nhiều hơn, nếu như lúc đó anh không buông tay thì bây giờ mọi chuyện sẽ khác rất nhiều. Nhưng trên đời này không có chỗ tồn tại của 2 từ "Nếu như". Quá khứ mãi mãi không thể thay đổi được và cũng có nghĩa anh mãi mãi mất cô. Thái Sinh nhìn dáng vẻ đau thương của Hàn Phong bất giác trong lòng cảm thấy mềm nhũn ra. Cô thở dài nhẹ giọng nói :

- Phong ca, dù sao chúng ta cũng là thanh mai trúc mã với nhau. Chuyện cũ cũng đã đi vào dĩ vãng rồi, em không còn nhớ đến nữa. Sau này đường ai nấy đi. Nhớ tự chiều cổ cho bản thân của mình nha.

Hàn Phong cố gắng trấn tĩnh hỏi :

- Thật sự không có lựa chọn khác?

Thái Sinh khó khăn gật đầu. Anh nhẹ thở dài quay mặt đi không quên nhắc nhở :

- Mau chóng bình phục. Mùa đông tới rồi, nhớ phải giữ ấm cho bản thân, không được diện váy ngắn ra phố, không nên lui tới vũ trường, Bar quá thường xuyên. Không được ăn những thứ linh tinh ngoài phố nhé. Tạm...biệt.

Sau khi Vương Hàn Phong rời khỏi, Thái Sinh úp mặt xuống gối nức nở. Tại sao anh lại ôn nhu như vậy, thà cứ lạnh lùng mà quay mặt đi như 3 năm về trước có lẽ sẽ khiến cô dễ chịu hơn. Làm thanh mai trúc mã để làm gì? Lớn lên bên nhau từ nhỏ đến lớn thì sao chứ? Cũng chẳng bằng một vị hôn thê từ trên trời rơi xuống. Tâm Thái Sinh không khỏi cảm thấy lạnh đi vài phần (Chị ấy lạnh đi vài phần có nghĩa là xuống mức âm rồi đấy quý vị ạ).

Vương Hàn Phong vừa bước ra khỏi cổng bệnh viện vô lực tựa vào gốc cây ven đường đưa 2 tay úp lên mặt. Một giọt nước mắt long lanh dưới ánh nắng mặt trời nhợt nhạt nhìn thật đẹp. Trong lòng Hàn Phong lúc này cảm thấy như có hàng vạn mũi tên xuyên qua. Báu vật mà anh nâng niu trên tay bây giờ đã không cần sự bảo hộ của anh nữa rồi (Tác giả *chen ngang cảm xúc của người khác nè*: Xí , nói dối không biết ngượng , ghét ông Hàn Phong vô cùng nhưng khúc cuối thì cũng dễ xương , mọi người từ từ ngồi đoán nha. Tại mình chưa vít quyển này. Hihi. dọt lẹ không thôi bị chọi trúng). Ngay cả lời giải thích cũng không thể nói ra vì Hàn Phong hiểu rõ Thái Sinh không bao giờ tin. Tính cô tuy trẻ con nhưng lòng tự trọng cao hơn trời sẽ không nghe lời của anh giải thích. Nếu đã không thể bảo hộ cho Thái Sinh nữa thì chẳng

còn lý do gì anh lại lưu lại nơi này. Vương Hàn Phong bước chân nặng nề hướng đến chiếc ferrari của mình mà lái đi. Lãnh Hàn Tuyết nhìn theo dáng đi cô độc kia bất giác thở dài. Quả thật cô không hiểu chuyện giữa 2 người họ cho lắm vì lúc đó đang vui đùa vào chém giết nhưng Hàn Tuyết có thể nhận ra được họ yêu nhau một cách sâu sắc chỉ là không tìm ra được gút mắt để giải tỏa thôi. Hiazz, thật là đau đầu với mấy chuyện tình cảm kiểu như vậy.

- Học muội có hứng thú nhìn trộm con trai nhỉ ?

Hàn Tuyết giật mình quay lại. Cô cũng chẳng lạ gì việc Thiếu Hạo cứ như hồn ma đứng sạu cô (Tội Hạo ca chưa kia). Dù sao tu vi của Thiếu Hạo cũng cao hơn cô một bậc. Liếc mắt nhìn Thiếu Hạo ,Hàn Tuyết sáng giọng :

- Liên quan đến anh sao hả heo đực giống?

Long Thiếu Hạo nhăn mặt , dưới ánh chiều tà càng khiến anh trở nên thập phần quyến rũ:

- Có cần phải nói khó nghe như vậy không ?

- Bộ không phải sao?- Nói rồi cô quay bước đi

Không muốn tranh cãi với Hàn Tuyết, Thiếu Hạo im lặng đi theo cô khiến Hàn Tuyết ngạc nhiên quay đầu lại nhìn :

- Anh đi theo tôi làm gì ?

Long Thiếu Hạo đứng sững lại bối rối. Anh tự dưng muốn bật cười vì thái độ của mình. Tự nhiên lại không không chế được suy nghĩ của mình kkkhí đứng trước Hàn Tuyết. Long Thiếu Hạo mất bình tĩnh quay lưng lại không quên giải thích :

- Tôi nhầm đường.

Trong ánh nắng nhợt nhạt của mùa đông phẳng phất 2 bóng dáng quay lưng về phía nhau nhưng lại trở nên đẹp đôi một cách kì lạ.Tựa như một đôi tiên đồng ngọc nữ.....

CHUONG X.1 :C9XC

10h đêm :

Hàn Tuyết đang ngâm mình trong bồn tắm thì nghe tiếng gõ cửa.Cô lồm bồm phàn nàn vài câu rồi nhanh chóng đứng lên mặc quần áo đi ra mở cửa.Hàn Tuyết dựa lưng vào tường đưa mắt nhìn 2 vị soái ca đang đứng phía ngoài.Họ mặc bộ âu phục sang trọng cung kính cúi đầu trước Hàn Tuyết :

- Chủ nhân của chúng tôi có nhã ý muốn mời Hàn Tuyết tiểu thư đến C9Cx một chuyến.Chẳng hay có làm phiền hay không ?

Hàn Tuyết cười lạnh :

- Liệu ta không đi các người có để yên không ? Hỏi thừa.

Người đứng đầu bật cười thoải mái ra vẻ rất thú vị :

- Hàn Tiểu thư quả nhiên là người thẳng thắn.Ta tên là Dục Kỷ.Rất vui được quen biết cô.

Hàn Tuyết vẫn giữ nụ cười ‘ âm độ’ trên môi hỏi lại :

- Bộ tôi có nói sẽ làm quen với anh sao ?

Nụ cười tươi trên mặt Dục Kỷ nhanh chóng đông cứng lại.Lần đầu tiên một soái ca như anh bị bẽ mặt như vậy thế mà tên anh em ở phía sau còn dám che miệng cười trộm cơ đấy.Húng Hắng giọng lấy lại phong độ đã bị Hàn Tuyết đá bay lúc nãy, Dục Kỷ nhắc nhở :

- Vậy chúng ta nên xuất phát thôi.

Hàn Tuyết đóng sầm cửa lại không quên nói 1 câu :

- Chờ đi.

Dục Kỷ ngơ ngẩn nhìn cánh cửa gỗ im lìm mà lòng thầm mắng tên bạn đáng ghét.Sao dám giao vụ này cho anh cơ chứ.Hôm nay chắc chắn ra ngoài quên xem ngày rồi, tự nhiên gặp phải một cô nàng đáng sợ.Sau 15 Hàn Tuyết lại xuất hiện trước cửa.Mái tóc đã được sấy khô cột cao lên, trên người là bộ váy màu hồng nhạt nhìn thật thanh nhã.Dục Kỷ âm thầm đưa mắt đánh giá đại mỹ nhân phía trước.Gương mặt phần điêu ngọc mài, đôi mắt trong veo sống động,môi anh đào mọng đỏ xinh xắn.Thân hình mảnh mai, nhỏ nhắn đáng yêu.Haizz.Cái tên bạn thân sao lại có mắt nhìn người thế không biết nhưng không biết con nhím nhỏ này có thể ở bên cạnh hắn ta bao lâu đây.Anh nháy mắt cho tên bên cạnh giơ 3 ngón tay.Tên đó lắc đầu đưa lên 4 ngón.Dục Kỷ gạt đầu hài lòng.Vậy là vụ cá cược cơ bản hoàn thành.Hàn Tuyết mất kiên nhẫn hỏi :

- Tôi thấy lão bản của các vị chắc sắp phải phá sản rồi.

Dục Kỷ trở mặt ra chiều không hiểu.Hàn Tuyết nói tiếp :

- Vì phải nuôi những người như các anh đấy.

Dục Kỷ xám mặt khi hiểu ý tứ của cô.Anh nén giận nói :

- Xin mời lên xe.

Ba người suốt đoạn đường đi không hề trao đổi cùng nhau.Chỉ có anh chàng Dục Kỷ cùng tên kia thì thầm bàn tán :

- 3 tuần là cùng.Tôi chắc chắn là như thế đấy.

Tiếng Dục Kỷ nhỏ hết cỡ nhưng Hàn Tuyết vẫn nghe được.Anh chàng kia lập tức phản bác :

- Cô gái này rất có khí chất.Tôi nghĩ chủ nhân sẽ hài lòng.Cho cô ta phá kỷ lục 1 lần đi.Tôi nghĩ là 4 tuần.

Dục Kỷ sáng khoái :

- Tùy cậu thôi nhưng nói trước,lần này tăng tiền đặt cược lên nhé.1 triệu (USD).Ok

- Tất nhiên rồi.

Hàn Tuyết ở phía sau cười lạnh :

- Đồ thần kinh.

Hai anh chàng kia vẫn đang trong niềm vui của mình nên không nhìn thấy vẻ mặt muốn ăn tươi nuốt sống họ của Hàn Tuyết. Dục Kỷ vẫn nghĩ cô gái này ngoài việc miệng lưỡi sắc bén thì không có tài cán gì, điều là thứ vô dụng như những người tình trước của Boss.

Khoảng 15 sau họ đã đến trước cửa công ty chứng khoán Thiên Vương. Hàn tuyết nghĩ thầm ‘hóa ra đây là một công ty trá hình ư ? Không tầm thường chút nào’. Cô cùng Dục Kỷ đến tầng thứ 100 của công ty. Nơi đây vô cùng sang trọng và hoa lệ khiến Hàn Tuyết có cảm giác bức người. Đồ vật toàn bộ đều là hàng cao cấp nhất, những cây cột chạm khắc tinh tế được mạ vàng nguyên chất. Hàn Tuyết thầm tán thưởng chủ nhân nơi này chỉ riêng cách bài trí đã thể hiện được uy nghiêm của người đứng đầu một tổ chức. Dừng trước căn phòng duy nhất trên đây, Dục Kỷ đưa tay gõ cửa sau đó không chờ đồng ý mà bước thẳng vào lên tiếng :

- Người đã tới rồi .

Hàn Tuyết ung dung đi vào nhìn bóng lưng người trong phòng. Anh ta chắc là chủ nhân nơi đây rồi. Cô hỏi thẳng :

- Xin hỏi anh tìm tôi có chuyện gì ?

Dục Kỷ xoay người ra ngoài trả lại không gian riêng cho 2 người. Hàn Tuyết chăm chú nhìn người đang từ từ xoay lại. Gương mặt kia khiến cô sững sờ một lúc lâu mới lấy lại được bình tĩnh.

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 10

10. – Chương 10

- Tìm tôi có việc gì không ?

Người kia nhún vai cười :

- Không có chuyện gì. Chỉ muốn tìm Vũ Cơ danh chấn thiên hạ hàn huyền một chút thôi.

Hàn Tuyết nhìn khuôn mặt đeo mặt nạ kia bĩu môi :

- Nhảm .

Nói xong cô tự nhiên ngồi vào chiếc ghế đối diện với anh ta nhìn người đối diện với mình. Tuy khuôn mặt đeo mặt nạ không thấy được nhưng nhìn dáng người thì thật là tốt nha mà hình như thấy hơi quen quen thì phải. Nhất thời không nhớ rõ là ai cả. Anh ta mở miệng phá tan sự im lặng chết người :

- Em muốn uống gì ?

- Không uống. Tôi không có nhiều thời gian đâu. Làm ơn có chuyện gì nói nhanh lên.

Anh ta mỉm cười thích thú khi nhìn vẻ mặt kiên nhẫn của người đẹp ‘băng giá’ trước mặt:

- Đạo này em có vẻ quan tâm đến C9Cx nhỉ? Còn cho cả Băng Băng và Băng Trinh điều tra nữa. Không phải là đã để ý đến anh rồi chứ? Nếu em nói ra anh rất sẵn lòng đáp ứng làm bạn trai của em đấy.

- Buồn nôn.

Giọng điệu này khiến Hàn Tuyết liên tưởng đến một người nhưng giọng nói thì hoàn toàn không giống khiến cô chẳng dám đoán mò. Cô cười nhạt nói tiếp :

- Tôi chỉ muốn biết xem anh là thần thánh phương nào thôi. Bây giờ đã biết rồi. Vậy không dám làm phiền nữa. Tạm biệt

Hàn Tuyết nói xong dợm bước đi liền bị anh ta kéo lại. Cô khó chịu rút tay ra sẵn giọng:

- Anh còn chuyện gì nữa.

Anh ta nở nụ cười nhẹ nhàng nói :

- Đã đến đây rồi thì nên để anh mời bữa tối thể hiện sự mến khách của C9Cx chứ

Hàn Tuyết lập tức cự tuyệt :

- Cảm ơn , tôi không có hứng thú nuốt cơm nhà anh. BYE.

Cô bỏ đi để lại sau lưng một người đang nở nụ cười khổ. Người đẹp đúng là khó lấy lòng nha. Dục Kỷ bước vào không bỏ qua cơ hội chế giễu :

- Cậu cũng có một ngày thất bại. Đúng là ông trời có mắt mà. Haha.

Anh chàng kia đưa tay gỡ chiếc mặt nạ làm hé lộ gương mặt hoàn mỹ như thiên sứ nhưng trong mắt nhen nhóm mấy ngọn lửa nhìn thẳng vào Dục Kỷ quát :

- Cho cậu 3 giây để rút ra khỏi đây đó.

Có người không sợ chết vẫn ngồi ở đó ‘già mồm’ :

- Cô nàng này hơn hẳn những cô gái lúc trước đấy chứ .

Lập tức một cây súng nhắm ngay trán Dục Kỷ kèm theo tiếng rống giận :

- Không được phép so sánh cô ấy cùng đám sơn phần kia. Ác quỷ và thiên thần không bao giờ ở cùng một chỗ. Hiểu chưa ?

Dục Kỷ nuốt một ngụm khí lạnh rất biết điều gật đầu liên tục rồi nhanh chóng chuồn ra ngoài để tránh một kiếp đại nạn. Lần đầu tiên anh thấy bạn thân của mình lại nổi giận vì một người con gái như vậy. Haizz, Đúng là thời thế thay đổi bất ngờ mà.

- Hàn Phong thật sự đã xuất ngoại rồi sao ạ?

Nghiêm Minh Triệt khẽ gật đầu trước câu hỏi của Hàn Tuyết. Ông sao không hiểu cô đang lo lắng chuyện gì chứ. Hàn Tuyết cùng Thái Sinh từ nhỏ đã quấn quýt. Tâm ý của nhau đều tường tận như ban ngày nên chẳng trách khi nghe tin Hàn Phong xuất ngoại khiến Hàn Tuyết lo lắng. Khẽ thở dài, ông lên tiếng hỏi :

- Sinh nhi sao dạo này không thấy bén mảng về nhà nhỉ? Nó có ở chỗ con không ?

Lãnh Hàn Tuyết nói dối :

- Có ạ. Cô ấy đang không vui. Chừng nào cảm thấy tốt hơn sẽ trở về thôi.

Ông bắt lực lắc đầu rồi nhắc nhở :

- Con bé lớn lên lại chẳng ra làm sao cả. Con dám sát chặt chẽ đừng để nó đến mấy chỗ như quán BAR và vũ trường nhé.

Hàn tuyết gật đầu cho sự phụ yên tâm. Cô hiểu rõ ông yêu thương con gái như thế nào nhưng vết thương trong lòng Thái Sinh cần thời gian lành lại. Vì vậy cứ để cô đến những nơi mình muốn để tìm niềm vui thì có lợi hơn. Giấu những phiền muộn trong lòng, Hàn Tuyết lắng sang chuyện khác :

- Dạo gần đây C9Cx liên tục thuê tóm các băng nhóm khác, bành trướng thế lực. Con sợ sẽ ảnh hưởng đến CEO_LEADER.

Nghiêm Minh Triệt một chút cũng không để ý đến còn tươi cười mãn nguyện :

- Con nhận xét gì về C9Cx ?

Hàn Tuyết cảm thấy mơ hồ với dụng ý của sự phụ nhưng vẫn thành thật trả lời :

- Theo nguồn tin mà con biết thì chỉ trong vòng 8 ngày đã thu tóm được những băng đảng lớn như Hắc Đường, Vũ Đường, Bò Cạp Đen... Quả thật rất đáng sợ. Thủ đoạn tàn bạo, dứt khoát không cho người khác con đường sống. Là một đối thủ không thể xem thường.

Nghiêm Minh Triệt vẫn duy trì nụ cười trên môi hỏi tiếp :

- Con có muốn lập ra một tổ chức chống lại C9Cx không ?

Hàn Tuyết nhanh chóng lắc đầu :

- Con không có hứng thú.

Ông gật đầu nhìn Hàn Tuyết khuyên bảo :

- Con là nữ cũng không nên lao vào ân oán giang hồ làm gì. Sư phụ chỉ muốn con có cuộc sống vô ưu vô lo, vui vui vẻ vẻ là tốt rồi.

Hàn Tuyết gật đầu sau đó quay về đề tài cũ :

- Vậy sư phụ không lo lắng gì về C9Cx sao ?

Thật sự từ lúc ở C9Cx trở về. Hàn Tuyết càng ngày càng cảm thấy có hứng thú với tổ chức này, giống như có động lực nào đó khiến cô phải quan tâm đến. Có lẽ chính là tên lão bản kia. Nghiêm Minh Triệt mỉm cười trấn an :

- Người nhà, người n

hà cả mà. Con không cần lo lắng làm gì. Sư huynh con đang cố gắng lập ra một tổ chức ngang bằng với CEO-LEADER .

Hàn Tuyết lúc này mới vỡ lẽ hiểu ra cái tên hỗn đản kia chính là vị sư huynh của mình cũng là Long Thiếu Hạo cao cao tại thượng đáng ghét . Dám đem cô ra đùa bỡn. Dem những bức tức trong lòng giấu xuống, Hàn Tuyết nhận xét :

- Con hiểu. Sau này nếu sát nhập C9Cx vào CEO -LEADER thì sẽ không có một thế lực nào ảnh hưởng đến chúng ta nữa.

Nghiêm Minh Triệt hài lòng với trí thông minh của 2 đồ đệ cưng , ông ôn hòa nói tiếp :

- Đành để sư huynh của con tung hoành giang hồ 1 thời gian vậy.

Dù không muốn nhưng Hàn Tuyết không thể không thừa nhận năng lực cùng sự tài giỏi của tên Long Thiếu Hạo đáng ghét kia. Thật là tức chết cô mà.

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 11

11. – Chương 11

CHƯƠNG XI : NHỎ ?

Buổi chiều mùa đông. Không khí se se lạnh khiến Hàn Tuyết rung mình vài cái . Khu trung tâm mua sắm cuối năm nhộn nhịp khách. Đã lâu lắm rồi cô mới có thời gian đi dạo và mua sắm như thế này. Tâm tình cũng trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Dạo gần đây Hàn Tuyết dường như không thể hiểu nổi chính mình nữa. Mỗi tối cô thường mơ thấy Long Thiếu Hạo , anh như một bóng ma cứ xuất hiện mọi lúc mọi nơi quấy nhiễu cuộc sống của Hàn Tuyết. Cô thở dài bước ra ngoài nhìn ngắm những cặp tình nhân nép sát vào nhau đi vội trên đường trông rất hạnh phúc. Hàn Tuyết chợt nhận ra mình thật cô đơn. Chỉ một mình đơn côi bước đi trong bầu không khí lạnh lẽo . Cô tự cười giấu cợt chính mình. Từ lúc nào lại trở nên yếu đuối như vậy chứ. Đúng là điên rồ mà. Hít một hơi thật sâu để ổn định , cô xách túi đồ nặng trĩu rảo bước đi về nhà. Bỗng dưng túi đồ tuột khỏi tay Hàn Tuyết. Cô giật mình quay lại thì thấy Long Thiếu Hạo phía sau đang mỉm cười

với mình.Hôm nay anh thật giản dị trong chiếc áo thun trắng tay dài và quần jean .Không có dáng vẻ cao cao tại thượng chỉ còn lại nét đẹp nam tính gần gũi mà thôi.Hàn Tuyết nhìn anh đến mức nhập thần khiến Thiếu Hạo phải lên tiếng :

- Có cần nhìn đến như vậy không? Nếu em muốn thì anh sẽ chịu thiệt mỗi ngày đến nhà em ở cho em ngắm.

Hàn Tuyết bĩu môi :

- Buồn nôn .Trả lại đồ đây.

Long Thiếu Hạo bỏ ngoài tai lời của cô cầm túi đồ bước nhanh tới chiếc 8C SPIDER< ôi=“” niềm=“” mơ=“” ước=“” của=“” ta=“” ,=“” không=“” biết=“” phải=“” ‘cày’=“” bao=“” nhiều=“” năm=“” mới=“” mua=“” được=“” một=“” chiếc=“” như=“” thế=“” nhĩ=“” thôi=“” mơ=“” ước=“” chỉ=“” là=“” ước=“” mơ=“” mà=“” thôi.huhu=“”> để vào rồi quay lại nắm tay của Hàn Tuyết kéo đi.Hành động bất ngờ của anh khiến cô mờ mịt phải một lúc sau mới phản ứng rút tay ra gắt :

- Anh làm trò gì vậy ?

Thiếu Hạo mỉm cười :

- Đi theo anh đi thì biết.

Cô bắt đầu thiếu kiên nhẫn cáu gắt :

- Đừng làm mấy trò vô bổ.Tôi không có thời gian chơi cùng anh đâu.Tạm biệt.

- Em làm sao vậy ? Không thể bỏ một chút thời gian đi cùng anh được ư ?

Hàn Tuyết bực tức hét lên :

- Muốn đi thì tìm mấy mỹ nhân khác kia.Nếu anh nói sẽ có hàng ngàn người chấp nhận .Đừng lãng phí thời gian ở đây.Tôi không phải là đồ chơi của anh.Ok.

Hàn Tuyết mãi lo nói mà không nhận ra sắc mặt Thiếu Hạo đang đen lại .Anh quát lên :

- Em nói đủ chưa vậy? Nói cho em biết, từ trước đến giờ chưa có người nào dám mắng chửi anh như vậy cả.Em là người duy nhất nhưng đừng được nước làm tới không coi ai ra gì.

Hàn Tuyết cũng tức giận không kém nhưng nhìn vẻ mặt âm trầm của Thiếu Hạo cô cảm thấy hơi sợ đành dịu giọng trở lại :

- Anh tức giận gì chứ, bộ tôi sai khiến anh đến đây để cho tôi nặng nề sao? Xin lỗi tôi không muốn đi cùng anh.

Long Thiếu Hạo thầm nghĩ ‘ Con mèo nhỏ này đúng là ương bướng cần phải dạy lại rồi.’Anh không nói gì chỉ nắm chặt tay kéo cô đi về phía trước mặc cho Hàn Tuyết phản kháng.Đôi tuần nam mỹ nữ tựa thiên tiên kia âm ỉ trên đường lôi kéo không ít ánh mắt ái mộ của mọi người .Hàn Tuyết chưa bao giờ cảm thấy chật vật như lúc này.Đều là tại cái tên đáng ghét bên cạnh hại cả.Cô dùng ánh mắt giết người nhìn về phía Thiếu Hạo khiến anh quay lại bật cười nheo mũi cô đầy sủng nịnh :

- Thu hồi lại ánh mắt giết người lúc nãy đi vì anh cam đoan em sẽ chẳng làm gì được anh cả.

Cử chỉ thân mật bất ngờ của Thiếu Hạo khiến Hàn Tuyết cảm thấy bối rối.Cô trừng mắt nhìn anh bĩu môi tỏ ý bất mãn mà không thể lên tiếng.Hai người lúc này ở giữa đường nhìn thật ám muội.Cứ như 1 cặp tình nhân ngọt ngào khiến ai nhìn vào cũng phải cảm thấy ghen tị Thiếu Hạo kéo Hàn Tuyết đến một nhà hàng sushi bắt buộc cô ngồi xuống sau đó quay người đi không quên nghiêm mặt cảnh cáo :

- Ngồi ở đây .Em mà bỏ đi thì đừng trách.

Hàn Tuyết chỉ im lặng xoay mặt ra phía cửa sổ không thèm đếm xỉa tên bá đạo kia.Anh quay đi chỉ hơn 10 sau đã trở lại.Trên tay là 2 đĩa sushi lươn và tôm < chẹp=“” ..chẹp..chảy=“” nước=“” miếng=“” oy.thèm=“” quá=“”> đặt đến trước mặt cô.Hàn Tuyết lúc này mới cảm giác được bụng mình đang kéo biểu tình một cách rầm rộ.Nguyên lai cả ngày nay cô mới ăn một ổ bánh mì xúc xích thôi.Long Thiếu Hạo che miệng cười đầy đĩa sushi lươn đến tay Hàn Tuyết ân cần nói :

- Em bị dị ứng với hải sản,vì vậy dùng lươn nhé.

- Sao anh biết tôi bị dị ứng với Tôm.

Đáp lại vẻ ngạc nhiên của cô là một thái độ dửng dưng như chẳng có chuyện gì.Hàn Tuyết cũng không nói gì thêm chỉ cúi đầu xuống ăn phần sushi của mình vì cô vừa hỏi một câu vô cùng ngớ ngẩn.Nếu như Thiếu Hạo muốn biết chuyện gì thì sao có thể qua lọt được mắt của anh chứ.

- Tôi nghĩ anh không phải chỉ tìm tôi để ăn tối như thế này ?

- Nếu đúng như vậy thì sao ?

Hàn Tuyết giương đôi mắt to tròn của mình nghi hoặc nhìn người đối diện rồi phán một câu :

- Não bộ của anh sắp hỏng rồi đấy.Đi thay lại đi thì vừa.

Thiếu Hạo dở khóc dở cười với phản ứng của Hàn Tuyết.Công việc của anh chất đống như núi nhưng hình bóng của cô cứ hiện mãi trong đầu khiến Thiếu Hạo cơ hồ không thể tập trung vào thứ gì cả.Thế là anh đành vác áo khoác chạy đến nhà Hàn Tuyết rồi lại bám theo cô đi lang thang đến tối mịt.Trong đầu chỉ có ý định đi theo sau ngắm dáng vẻ thường ngày của Hàn Tuyết thôi.Nhưng đi đến tối vẫn chẳng thấy Hàn Tuyết ăn uống gì cả khiến lòng anh dâng lên một cơn tức giận.Cô bé này cứ nhiên không chú ý gì đến sức khỏe của mình hết.Nếu bị đau dạ dày thì phải làm sao đây ? Vậy là bắt buộc dĩ Thiếu Hạo phải xuất hiện lôi kéo Hàn Tuyết đi ăn nhưng đối lại chính là bị cô cho là thần kinh không ổn định.Đúng là khóc không ra nước mắt mà.Hàn Tuyết thấy Thiếu Hạo im lặng bèn lên tiếng chấp vắn :

- Anh được lắm.Dám đùa giỡn với tôi sao ?

Thiếu Hạo không vui trừng mắt nhìn cô hỏi lại :

- Nói nhảm gì vậy ?

- Anh còn dám nói.Nửa đêm sai người mời tôi đến C9Cx.Đã vậy còn đeo mặt nạ làm ra vẻ thần thần bí bí.Ý đồ của anh là gì vậy ?

Thiếu Hạo vẫn giữ nguyên vẻ mặt như cũ trả lời :

- Nếu anh không làm ra vẻ thần bí liệu em có đến không.Hỏi thừa.

Hàn Tuyết bị Thiếu Hạo làm cho tức giận đến mức thở phì phò, gương mặt đỏ bừng trông thật đáng yêu.Anh nhìn thấy không kìm chế được đưa tay vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của cô.Hàn Tuyết giật mình đẩy tay Thiếu Hạo ra rửa sạch :

- Đồ đại sắc lang .

Nói xong cô đứng lên đi ra ngoài khiến Thiếu Hạo phải nhanh chóng chạy theo.Đây cũng coi như lần đầu tiên anh biết thế nào là mùi vị yêu đơn phương người ta.Đúng là hảo cực khổ nha.

Vài ngày sau Hàn Tuyết lại thân chinh đến công ty ‘trá hình’ Thiên Vương vì phải chuyển đạt lời mời của sư phụ đến Thiếu Hạo.Tuy trên danh nghĩa là vì công việc nhưng cô vẫn có một chút mong chờ được gặp anh.Hàn Tuyết bước đến quầy lễ tân lịch sự lên tiếng :

- Xin chào tiểu thư.

Cô thư ký xinh đẹp ngược đôi mắt màu xanh lên hỏi :

- Cô cần gì ạ ?

Hàn Tuyết giữ nụ cười trên môi trả lời :

- Tôi cần gặp Long Thiếu Hạo.Làm phiền cô thông báo giùm một tiếng.

Cô thư ký giương mắt nhìn Hàn Tuyết như người trên trời mới xuống, đáy mắt xoẹt qua một tia khinh bỉ khiến HẠN Tuyết thập phần khó chịu.Cô ta cất giọng không có mấy phần thiện cảm :

- Tôi nghĩ là không được vì trong giờ làm việc chủ tịch không tiếp nữ nhân.

Hàn Tuyết liếc nhìn cô thư ký sau đó ‘hừ’ lạnh lên tiếng giải thích :

- Xin lỗi, cô đừng hiểu lầm. Tôi không phải là nữ nhân của hân ta. Tôi đến đây đưa thiệp mời. Mong cô thông báo một tiếng.

Cô thư ký vẫn cứng rắn ngăn cản :

- Xin lỗi cô không vào trong được đâu.

Hàn Tuyết mất kiên nhẫn đưa đôi mắt của mình đảo qua người cô thư ký khiến cô ta bất giác đổ mồ hôi lạnh. Lúc đó Dục Kỷ đi ngang qua đưa mắt nhìn Hàn Tuyết sau đó tiêu sái bước lại lên tiếng hỏi :

- Có chuyện gì vậy ?

Cô thư ký vừa thấy Dục Kỷ vội kêu lên :

- Tổng giám đốc. Cô gái này muốn gặp chủ tịch.

Dục Kỷ quay sang Hàn Tuyết tươi cười :

- A, hóa ra là Hàn Tuyết tiểu thư. Thật là vinh hạnh được gặp lại cô.

Hàn Tuyết bĩu môi :

- Còn tôi không muốn gặp anh chút nào. À mà cũng có việc nhờ anh đây. Tôi tìm Long Thiếu Hạo có chuyện. Nhờ anh dẫn đường.

Dục Kỷ lịch lãm giơ tay ra mời Hàn Tuyết đi vào thang máy chuyên dụng dành cho Thiếu Hạo. Cô không khách sáo bước vào. Cô thư ký nhìn theo bóng lưng Hàn Tuyết không khỏi há hốc mồm kinh ngạc. Cô ta lôi kéo tay Dục Kỷ thì thầm :

- Cô ấy sao lại đi thang máy của chủ tịch tự nhiên còn dám gọi thẳng tên của anh ấy nữa. Ngay cả anh cũng không được như vậy mà.

Dục Kỷ nháy mắt nói :

- Vị tiểu thư ấy là ngoại lệ. Sau này muốn làm việc ở đây nữa thì tốt nhất không được để tình trạng như ngày hôm nay xảy ra nữa nghe chưa ?

Cô thư ký mờ mịt gật đầu nhưng đôi mắt thủy chung vẫn nhìn theo bóng dáng của Hàn Tuyết đang khuất dần trong cánh cửa thang máy. Cô ấy thật sự lợi hại như thế sao ?

Vừa bước vào phòng. Ai kia đã hung hăng ném nguyên tập hồ sơ vào người Hàn Tuyết. Cô nhanh chóng né tránh. Thiếu Hạo cất giọng nói đe dọa lạnh lùng của mình lên :

- Lập tức biến khỏi đây. Ngày mai không cần đi làm nữa đâu.

Hàn Tuyết mỉm cười quý dī ôm lấy vai trái của mình làm ra vẻ đau đớn rên lên một tiếng. Lúc này Thiếu Hạo mới xoay lại nhìn kẻ ‘to gan’ kia rồi cuộc là ai. Vừa nhận ra người đó chính là Hàn Tuyết anh lập tức bật dậy khỏi ghế lao đến bên người cô lo lắng hỏi :

- Em có bị thương chỗ nào không ?

Hàn Tuyết cười thâm trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ :

- Đau quá đi.

Long Thiếu Hạo vội đến nỗi không kịp nhìn nụ cười gian xảo trên môi của Hàn Tuyết đã kéo cổ áo bên vai trái ra xem xét. Hàn Tuyết giật mình với hành động táo tợn của anh nên vội vàng g

ữ tay Thiếu Hạo lại. Khuôn mặt của cô bất giác nóng lên. Thiếu Hạo thấy biểu hiện của Hàn Tuyết như vậy vừa xót vừa giận lên tiếng :

- Em làm gì vậy? Bỏ tay ra anh xem vết thương nào. Đau lắm phải không ?

Hàn Tuyết nhún vai tỏ vẻ không sao rồi bước đến ghế của anh ngồi xuống. Long Thiếu Hạo vẫn không yên tâm nhắc điện thoại lên nói :

- Anh sẽ gọi bác sĩ đến kiểm tra cho em.

Hàn Tuyết buồn cười ngăn cản hành động thái hóa của anh rồi bày ra vẻ mặt hết sức vô tội hỏi Thiếu Hạo :

- Bộ nhìn em giống như bị thương lắm sao ?

Long Thiếu Hạo đến lúc này mới vỡ lẽ là mình bị lừa. Chỉ một tập hồ sơ thì với khả năng của Hàn Tuyết làm sao không tránh được. Tại lúc đó nghe thấy cô rên lên khiến anh hồn phi phách tán vô cùng lo lắng nên không có thời gian suy nghĩ được gì nữa. Tuy thấy Hàn Tuyết không bị gì Thiếu Hạo rất cao hứng nhưng vẫn phải giáo huấn cô một phen mới được. Nghĩ vậy anh liền nói :

- Anh vẫn rất lo lắng. Vì vậy...

Hàn Tuyết cảm giác được nguy hiểm đang đến gần nên vội vàng cảnh giác hỏi :

- Vậy thì sao ?

Long Thiếu Hạo mặt đầy gian trá cười hi hi tiến lại gần cô sau đó nhanh như cắt túm Hàn Tuyết kéo vào lòng mình khiến cô không kịp phản kháng.

- A.

Do bị bất ngờ nên Hàn Tuyết đâm sầm vào lồng ngực to lớn ấm áp của Thiếu Hạo. Anh vô cùng hào phóng dang 2 tay ôm trọn lấy thân hình mảnh mai xinh đẹp của kia. Sự tiếp xúc thân mật này khiến Hàn Tuyết tim đập liên hồi vô lực tựa vào người Thiếu Hạo nhưng miệng vẫn không quên kháng nghị :

- Buông tay ra. Anh làm gì vậy ?

Long Thiếu Hạo bày ra khuôn mặt cực kỳ lưu manh trả lời :

- Kiểm tra vết thương cho em.

Hàn Tuyết giãy nảy kêu lên :

- Em có bị thương đâu. Bỏ tay ra đi. Không có bị gì cả mà.

Cô càng giãy Thiếu Hạo càng siết chặt vòng tay hơn. Hơi thở nam tính ấm áp phả vào cổ khiến Hàn Tuyết cảm thấy rối loạn. Trong đầu bỗng hiện lên ý nghĩ bất thường. Nếu như có thể tựa mãi vào vòng tay của Thiếu Hạo như thế này có lẽ cô sẽ buông xuôi tất cả để ở bên cạnh anh. Ý nghĩ đó lướt qua đầu Hàn Tuyết khiến cô rùng mình. Tại sao lại có suy nghĩ điên rồ như vậy chứ. Thiếu Hạo nhận ra vẻ mặt thất thần của Hàn Tuyết thì thấy không cam lòng liền cúi xuống hôn lên đôi môi căng mọng của cô. Hàn Tuyết kháng nghị nhưng lời chưa kịp thoát ra ngoài đã bị Thiếu Hạo nuốt trở về. Anh ngênh ngang , bá đạo càng quét bữa bãi trong miệng cô. Vô cùng thích thú thưởng thức vẻ ngọt ngào mà Hàn Tuyết mang đến. Khi nhận ra sự khó khăn trong hô hấp của Hàn Tuyết Thiếu Hạo mới luyến tiếc buông ra không quên bá đạo tuyên bố:

- Đây là hình phạt vì em dám lừa anh.

Anh say sưa ngắm nhìn vẻ thẹn thùng vô cùng đáng yêu của Hàn Tuyết. gương mặt thanh tú , xinh đẹp đang đỏ bừng như trái anh đào chín , Đôi mắt xinh đẹp khép hờ khiến hàng lông mi lay động như những cánh bướm. Hơn nữa Hàn Tuyết đang ngồi trên đùi Thiếu Hạo. Anh có thể cảm nhận được da thịt mịn màng tươi mát của cô. Hàn Tuyết lúc này đã tỉnh táo trở lại. Cô quay sang nhìn Thiếu Hạo, chỉ thấy trong mắt anh đang phủ một lớp sương mờ nhưng ẩn sâu trong đó là một ngọn lửa đang bùng cháy mãnh liệt.

- ****.

Thiếu Hạo rửa thềm một tiếng. Anh sắp không kìm chế nổi bản thân rồi. Chưa bao giờ Long Thiếu Hạo mất kiểm soát như ngày hôm nay. Hàn Tuyết luôn luôn rất dễ dàng khơi gợi dục vọng của anh. Hạ thân của Thiếu Hạo lúc này đang căng cứng đau nhức không chịu nổi. Ngay lúc này Hàn Tuyết lại giãy dụa đòi đứng xuống khiến một chút lý trí còn sót lại của anh cũng biến mất không còn dấu vết. Thiếu Hạo ôm nhanh Hàn Tuyết hướng về phía cuối phòng đặt cô lên sofa sau đó thân hình cao lớn của anh nhanh chóng phủ xuống. Hàn Tuyết bừng tỉnh vội vàng đẩy Thiếu Hạo ra lấp bắp :

- Anh...Anh ...Em...về đây.À , đây là thiệp mời sư phụ gửi cho anh. Tạm biệt.

Nói xong cô 3 chân 4 cẳng chạy ra khỏi phòng để cho Thiếu Hạo ngồi ngẩn ngơ trên ghế. Anh lắc đầu cười khổ thì thầm :

- Đúng là mèo con khó thuần phục mà. Chờ xem anh sẽ ‘chỉnh’ em như thế nào đây lão bà tương lai.

Hàn Tuyết chạy ra khỏi công ty Thiên Vương vội dừng lại ngay gốc cây ven đường đưa tay lên ngực để bình ổn nhịp tim đang đập mình. Lần đầu tiên người được xưng tụng là Vũ Cơ danh chấn giang hồ phải chật vật chạy trốn như ngày hôm nay. Đúng là gặp phải khắc tinh mà.

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 12

12. – Chương 12

CHƯƠNG XII : SINH NHẬT MÀU TRẮNG

- Bạn ổn chứ ?

Hàn Tuyết cùng Lưu Ngữ Yên lo lắng nhìn người bạn thân mới ra viện của mình nhưng Thái Sinh vẫn tươi cười :

- Mình không sao hết. Mọi người đừng lo lắng. Chúng ta đi xem ca nhạc thôi.

Nói rồi cô lôi 2 người đi về phía hội trường. Hôm nay chính là ngày sinh nhật 18 tuổi của Hàn Tuyết. Mọi người tổ chức một chương trình ca nhạc nhằm chúc mừng cô tuy bề ngoài lại lấy danh nghĩa là một buổi gây quỹ từ thiện giúp đỡ những học sinh nghèo hiếu học. Đó chính là ý của Hàn Tuyết. Lúc này hội trường đã chật kín người khiến cho 3 cô nàng không cách gì chen lọt. Sức hút của các vị minh tinh thật lớn nha. Hôm nay là ngày quy tụ những ngôi sao vô cùng nổi tiếng: tứ đại minh tinh, cặp đôi song sinh nhà họ Băng, Yên Chi, rockband Sunny, Apple girls, boy band KHJ < bắt=“” mí=“” chút=“” xúu=“” là=“” hkj=“” lấy=“” từ=“” các=“” chữ=“” cái=“” đầu=“” của=“” oppa=“” kim=“” hyun=“” joong=“” ý=“”>... Tất cả đều là những nhân vật vô cùng lợi hại. Hàn Tuyết cùng 2 người bạn chen hoài không được. Thái Sinh mất kiên nhẫn hét lên :

- Tất cả tránh ra cho ta.

Mọi người giật mình quay lại nhìn Thái Sinh đầy bất mãn nhưng nhìn thấy cái trừng mắt của cô khiến họ bất giác rùng mình. Vài tên nam sinh đảo mắt nhìn 3 đại mỹ nhân trước mặt không cam lòng nuốt nước miếng vào trong. Hôm nay họ thật xinh đẹp nha. Nhận thấy những ánh mắt khiếm nhã đó Hàn Tuyết phải cố gắng nhẫn nhịn không thì có lẽ cô đã móc mắt những tên đó cho chó ăn rồi. Thái Sinh một lần nữa mất kiên nhẫn gầm gọng:

- Tránh ra.

Mọi người ngơ ngác chưa kịp phản ứng thì đã nghe thấy tiếng thét chói tai của những tên đứng gần đó. Cô đang cầm trên tay 1 chiếc roi da màu đen, vết máu chảy dọc theo thân dây khiến người khác phải rùng mình. Mọi người vội vàng nép sát vào nhau nhường lối cho 3 đại mỹ nhân đáng sợ kia bước vào. Tuy là Thái Sinh có hơi quá tay nhưng Hàn Tuyết vẫn không can dự vì những tên cô ấy đã thương đều là đại sắc lang mà lúc này Hàn Tuyết muốn móc mắt. Haizz, cứ coi như là trả thù thay cho cô đi. Đang trong tâm trạng cực kỳ tồi tệ, sau khi vung roi động thủ khiến Thái Sinh thoải mái ít nhiều. Vừa bước vào hàng ghế đầu ngồi xuống bên cạnh Long Thiếu Hạo thì Yên Chi từ phía sau cánh gà chạy ào ra ôm cổ Hàn Tuyết hoàn toàn không chú ý một chút gì đến hình tượng đại minh tinh của mình* Tung hoa chào đón người mới nào clap..clap...clap*. Cô cảm thán với Hàn Tuyết :

- Nhớ người quá đi.

Hàn Tuyết mỉm cười với Yên Chi. Cô bé này ra nước ngoài 5 năm rồi mới trở về. Năm nay cũng đã 15 nhưng tính tình trẻ con vẫn không thay đổi. Thật đáng yêu. Sau một lúc, cuối cùng Yên Chi cũng buông Hàn Tuyết

ra quay mặt nhìn mọi người gật đầu chào. Bỗng ánh mắt cô rơi trên người Thiếu Hạo, phút chốc mặt cô đại biến cúi đầu yếu ớt :

- Long Thiếu chủ tha lỗi. Do em phấn khích quá nên trở nên vô phép vô tắc.

Thiếu Hạo lạnh nhạt trả lời :

- Không sao. Hôm nay là ngày vui vì vậy cứ tự nhiên đi.

Yên Chi tròn mắt ngạc nhiên một hồi. Sao hôm nay Thiếu chủ lại dễ như vậy nhỉ nhưng được lệnh ân xá của lão đại khiến Yên Chi vui vẻ tíu tít hàn huyên cùng mọi người. Bỗng cô lên tiếng hỏi :

- Hàn Phong đại công tử của chúng ta đâu mất rồi ?

Mọi người hít một ngụm khí lạnh đưa mắt nhìn Thái Sinh nhưng cô tỏ vẻ vô cùng thản nhiên không hề qua tâm đến. Phương Thế Gia thấy vậy liền đổi đề tài :

- Vậy là nhóm của chúng ta lại có thêm một đại minh tinh nữa nha. Nghe nói ở New York em học tập rất tốt sao lại đột ngột quay trở về.

Yên Chi nhấp nháy đôi mắt mơ mộng :

- Em về là để chúc mừng sinh nhật 18 của Vũ Cơ đại tỷ và phát triển sự nghiệp ở đây.

Nói rồi cô quay sang Thái Sinh cười tươi tắn :

- Tiểu thư, người khỏe chứ ?

Thái Sinh làm mặt dỗi :

- Giờ mới nhớ đến chị sao? Không phải cứ mãi quần quýt với Vũ Cơ à.

Yên Chi cười lấy lòng :

- Hắc..Hắc nào có. Vũ Cơ tỷ là Idol của em, còn Thái Sinh tiểu thư là chủ tử. Ai dám quên người.

Thái Sinh liếc nhẹ cô rồi cũng nở nụ cười. Hàn Tuyết nắm lấy đôi tay của Yên Chi la lên:

-Tiểu quý, em sơn móng tay màu đen nhìn ghê quá.

Yên Chi cười hì hì giải thích :

-Model mà.

Lưu Ngữ Yên này giờ đứng yên lặng bắt đầu kéo tay Yên Chi trách móc :

- Ê, nhóc con. Người có lương tâm hay không h ? Đi biệt tận 5 năm mới quay về mà chỉ biết đến Vũ Cơ và Thái Sinh. Vậy người tỷ tỷ này người để ở đâu hả?

Yên Chi dẹo miệng nịnh nọt :

- Không phải, Tỷ hiểu lầm rồi. Tại lâu về thấy tỷ đẹp quá không nhận ra nữa. Em còn đang tự hỏi không biết tỷ tỷ thân yêu của mình có đến không? Hóa ra đại mỹ nhân đứng bên cạnh là tỷ. Xin thứ lỗi, thứ lỗi cho tại hạ có mắt không trông.

Mọi người bật cười nhìn Yên Chi lắc đầu. Đúng là tiểu quý hồn nhiên cùng tình nghịch. Cái gì cũng nói được hết. Riêng tứ đại minh tinh...à không..phải là tam đại minh tinh nhìn Thái Sinh thở dài. Lúc xưa bảo bối của họ cũng đáng yêu như thế, hồn nhiên như thế nhưng bây giờ chỉ nhận được một nụ cười trống rỗng không có cảm xúc của cô. Hàn Phong thật là đáng chết mà. Buổi biểu diễn chính thức được bắt đầu , không khí vô cùng sôi động. Phóng viên, báo chí đều tập trung đến nơi đây. Lần đầu tiên một buổi từ thiện lại quy tụ một dàn ngôi sao vô cùng nổi tiếng như vậy nhưng chỉ những người trong cuộc mới biết nguyên nhân thật sự. Tuy Vũ Cơ được mệnh danh là ‘con ác mộng’ nhưng bạn bè cô không phải là ít mà tất cả lại toàn là nhân vật đặc biệt, có địa vị trong xã hội. Hàn Tuyết lặng lẽ bước vào phía trong cánh gà sân khấu khi tới màn biểu diễn của Khương Bảo Tâm. Quả thật Hàn Tuyết cảm thấy không thoải mái khi nhìn thấy kẻ thù đứng giữa ánh hào quang sáng lạn chút nào. Rồi sẽ có một ngày cô ta không còn tươi cười đứng trên sân khấu như vậy đâu. Vừa thấy Hàn Tuyết bước vào phòng trang điểm 5 cô nàng của Apple girls band đã ào

đến chúc mừng sinh nhật. Cô vui vẻ trò chuyện cùng mọi người. Họ tuy là ngôi sao nổi tiếng nhưng không kiêu ngạo, siểm nịnh. Điều đó chính là nguyên nhân khiến Hàn Tuyết cùng những ngôi sao này kết bạn cùng nhau. Trong phòng được bảo vệ khá nghiêm ngặt nên mọi người có thể thoải mái

ái nói chuyện mà không sợ bị lộ thân phận. Trưởng nhóm của Rockband Suny là Tony vỗ vai Hàn Tuyết rồi đưa lên một sợi dây chuyền rubi màu đỏ lên trước mặt cô kèm theo câu nói :

- Happy birthday. Màu đỏ cao quý của Rubi rất thích hợp với em.

Hàn Tuyết mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu cảm ơn nhận lấy món quà sinh nhật đặc biệt giá trị kia. Các người khác thấy vậy cũng vội vàng lôi quà của mình ra. Bằng Bằng tặng Hàn Tuyết một đôi găng tay bằng lông hồ ly < cáo=“” > cực phẩm. Bằng Trinh tặng chiếc váy sang trọng do chính cô thiết kế hoàn toàn không có trong thị trường. Lee Hana trưởng nhóm Apple girls band đem nguyên bộ sưu tập băng đô tặng cho thần tượng Vũ Cơ của mình. Nói ra cũng buồn cười, một siêu mẫu, ca sĩ nổi tiếng như cô lại cảm thấy rất hâm mộ Hàn Tuyết, cô thích sự lạnh lùng pha lẫn tính trầm mặc và tài năng của cô ấy. Các thành viên khác thì mỗi người một món đồ khiến Hàn Tuyết chóng cả mặt. Những món quà đó hoàn toàn có giá trị bằng cả một gia sản của người bình thường. Hàn Tuyết cảm thấy hơi khó xử nhưng vẫn nhận lấy tấm lòng của mọi người. Cô nhìn quanh phòng hỏi :

- Sao không thấy oppa kim đâu cả vậy ?

Mọi người lắc đầu :

- Anh ấy chưa đến.

Vừa lúc đó cánh cửa phong bật mở, Kim Hyun Joong < hehe. đạo=“” tên=“” của=“” oppa=“” kim=“” nào.=“” > bước vào phòng khiến người khác phải hướng tầm mắt về phía anh. Hàn Tuyết mỉm cười nhìn người anh kết nghĩa đẹp trai, nho nhã của mình lên tiếng hỏi :

- Sao lại muộn như vậy .

Kim Hyun Joong lắc đầu :

- Anh bị kẹt xe. Đã tới ai hát rồi.

Lee Hana đáp lời :

- Rockband Suny vừa ra sân khấu. Tiết mục tiếp theo là của nhóm oppa Kim đấy.

Hàn Tuyết nhìn Kim Hyun Joong một lượt rồi nhận xét :

- Anh gầy đi không ít nhỉ? Có phải làm việc rất vất vả không ?

Kim Hyun Joong không phủ nhận mà gật đầu khiến Hàn Tuyết cảm thấy áy náy . Năm đó cô sang Hàn Quốc để ám sát một quan chức cấp cao đúng lúc Kim Hyun Joong tận mắt nhìn thấy. Chẳng những anh không báo cảnh sát ngược lại còn giúp đỡ cô thoát ra ngoài. Từ đó Hàn Tuyết cùng anh trở thành bạn thân của nhau. Cô cũng quen thêm được năm cô gái chân dài xinh đẹp của nhóm Apple Girls và một số ca sĩ , diễn viên của Hàn Quốc. Hôm nay chỉ vì một buổi sinh nhật của mình đã phải khiến mọi người vất vả bay sang đây khiến Hàn Tuyết rất cảm động. Cô hướng mọi người cúi đầu cảm ơn . Kim Hyun Joong nhìn thấy đồng quà trên bàn không khỏi nhủ than vãn :

- Anh thật không dám đem món quà của mình tặng cho em rồi. Sợ nó quá tầm thường.

Nói xong anh làm bộ mặt ai oán quay sang các đồng nghiệp của mình chỉ trích :

- Mọi người toàn tặng những thứ quý giá như thế này thì món quà của tôi xem như vứt sọt rác rồi.

Tất cả thành viên trong phòng đều ngẩng người nhìn anh. Kim Hyun Joong thường ngày rất là nghiêm túc mà ngày hôm nay lại nói đùa như vậy. Anh khiến mọi người thật sự cảm thấy hơi bất ngờ. Kim Hyun Joong bỏ qua thái độ của mọi người kéo Hàn Tuyết ra ngoài. Lee Hana nhìn theo nghi hoặc phán đoán :

- Có phải anh ấy thích Vũ Cơ không nhỉ ?

Mọi người trong phòng lắc đầu nhún vai tỏ vẻ không biết gì hết.Điều gì khiến anh chàng nghiêm túc kia đổi tính có trời mới biết được.< hehe.mấy=" anh=" chị=" ấy=" hiểu=" làm=" hết=" cả=" oy.nếu=" có=" điều=" kiện=" mình=" sẽ=" làm=" luôn=" chuyện=" tình=" của=" anh=" chàng=" khj=" và=" ai=" kia=" ọi=" người=" thỏa=" chí=" tò=" mò.nhưng=" mà=" thôi=" ,=" đó=" là=" chuyện=" sau=" này.bây=" giờ=" mình=" quay=" lại=" với=" diễn=" biến=" của=" truyện=" nào.nãy=" giờ=" nói=" lan=" man=" quá.=">Kim Hyun Joong kéo Hàn Tuyết ra ngoài chỗ khuất rồi chìa cho cô một chùm chìa khóa :

- Quả sinh nhật của em đây.

Hàn Tuyết nhìn chùm chìa khóa với vẻ mặt không hiểu cho lắm nên oppa Kim đành phải giải thích :

- Đây là chìa khóa ngôi biệt thự tại đảo Jeju.Phong cảnh vô cùng xinh đẹp.Bên cạnh là một vườn quýt sai trĩu quả.Em nhất định sẽ rất thích.Sau khi hoàn thành xong những việc muốn làm.Hãy đến đó và hưởng thụ một cuộc sống thật hạnh phúc nhé.

Hàn Tuyết xúc động ôm lấy Kim Hyun Joong thì thầm :

- Cảm ơn anh nhiều lắm.

Kim Hyun Joong bật cười xoa đầu cô :

- Tiểu nha đầu ngốc.Nếu muốn đền ơn anh thì giới thiệu một người cho anh đi.

Hàn Tuyết ngạc nhiên lập tức hỏi :

- Anh muốn làm quen với ai ? Nữ nhân sao ?

Kim Hyun Joong tựa tiểu phi tiểu gật đầu :

- Cô ấy là...

Chưa nói dứt câu một lực đạo vô cùng mạnh đã đẩy anh ra xa khỏi Hàn Tuyết.Kim Hyun Joong nhìn lại thì thấy một người với dáng vẻ vô cùng tuấn mỹ , tà mị đang phừng phừng lửa giận nhìn anh tựa như muốn ăn tươi nuốt sống Kim Hyun Joong vào bụng.Hàn Tuyết cũng bị bất ngờ nhưng một giây sau cô kêu khẽ :

- Long Thiếu Hạo,anh làm gì vậy hả ?

Nói rồi cô lo lắng quay sang Kim Hyun Joong hỏi :

- Anh có sao không vậy ?

Kim Hyun Joong lắc đầu nhưng đáy mắt lại ẩn chứa nét cười nhìn Thiếu Hạo.Anh chắc chắn rằng tên đang nổi xung thiên lên kia chính là New Leader.Chẳng trách trên người lại toát ra khí thế bức người như vậy.Kim Hyun Joong cố ý ghé sát vào tai Hàn Tuyết thì thầm nhưng ánh mắt lại chăm chăm nhìn vào Thiếu Hạo như thách thức :

- Lão công tương lai quả không tệ chút nào.

Hàn Tuyết đỏ mặt ai oán nhìn Kim Hyun Joong :

- Không được nói bậy.

Kim Hyun Joong bật cười xoay người rời đi.Thiếu Hạo này giờ đã mất hết kiên nhẫn định đưa tay ra đánh anh ta liền bị Hàn Tuyết ngăn lại.Cô trừng mắt gắt :

- Sao lại vô lí đã thương người chứ?Anh ta là bằng hữu của em mà.

Long Thiếu Hạo hừ lạnh , giọng vô cùng gay gắt :

- Là bằng hữu sao lại ôm ôm ấp ấp như vậy chứ ?

Hàn Tuyết lắc đầu im lặng.Cô không cần phải giải thích cho người không hiểu lí lẽ như anh ta hiểu mối quan hệ của cô và Kim Hyun Joong.Thiếu Hạo nắm chặt đôi tay nhìn sự im lặng của Hàn Tuyết.Anh lúc này thật sự muốn giết người kinh khủng. Hàn Tuyết vào trong quá lâu khiến anh lo lắng nên đi tìm không ngờ lại thấy cảnh cô cùng nam nhân khác ôm ấp .Lúc đó một cổ tức giận cùng ghen tuông như chiếm lấy

Thiếu Hạo như muốn nghiền nát anh. Từ xưa đến nay , đây là lần đầu tiên Thiếu Hạo có ý chiếm hữu một người mạnh mẽ như vậy. Tại sao cô lại luôn luôn làm anh dễ dàng dao động? Nhắm mắt cố gắng trấn tĩnh lại , Thiếu Hạo nắm tay Hàn Tuyết hỏi :

- Anh ta là gì của em ?

Hàn Tuyết quay mặt làm ngơ bước đi khiến Thiếu Hạo hụt hẫng. Anh đã rất mong cô lên tiếng phủ nhận mối quan hệ với tên kia nhưng đổi lại chỉ là một thái độ thờ ơ. Thiếu Hạo thở dài nhìn theo bóng lưng của Hàn Tuyết rồi xoay người đi ra ngoài. Nếu cô đã không phủ nhận thì cố gắng hỏi cũng như vậy thôi. Sau khi Long Thiếu Hạo biến mất, Hàn Tuyết thở dài , đôi mắt lộ rõ vẻ đau thương. Tình cảm của anh dành cho cô sao Hàn Tuyết lại không hiểu. Cô cũng chấp nhận chính mình vô cùng mong đợi được ở bên cạnh anh nhưng ... đời người có những thứ không nằm trong tầm với của bản thân. Có những chuyện không nên cưỡng cầu. Nén đau thương , Hàn Tuyết trở lại hàng ghế Vip để tiếp tục xem ca nhạc. Hàn Tuyết quay lại chỗ ngồi thì phát hiện Thái Sinh lặng lẽ đứng lên bước ra ngoài. Gương mặt cô ấy mang vẻ buồn man mác khiến người khác không khỏi cảm thấy thương tiếc. Hàn Tuyết không yên tâm nên cũng đứng lên đi theo Thái Sinh lên sân thượng của học viện. Hai cô gái nhìn xuống con đường vắng phía dưới . Mỗi người đều theo đuổi những ý nghĩ riêng của mình khiến không khí trầm lắng một cách quỷ dị. Tuyết bắt đầu rơi mạnh, vương trên mái tóc đen của Thái Sinh và Hàn Tuyết trông thật đẹp. Người lên tiếng phá vỡ sự yên lặng rộn người kia chính là Hàn Tuyết :

- Bạn thật sự chấp nhận từ bỏ Hàn Phong sao ?

Thái Sinh cười khổ lắc đầu :

- Từ trước đến nay anh ta chưa bao giờ thuộc về mình cả. Vậy thì sao gọi là từ bỏ. Đến lúc cả 2 nên chấm dứt quan hệ mập mờ mệt mỏi này rồi.

Hàn Tuyết vỗ vai an ủi người bạn thân của mình . Cô hiểu lòng tự trọng của Thái Sinh vô cùng cao. Cũng khó trách. Thôi thì xem như 2 người họ không có duyên , cứ để quá khứ trôi qua như vậy , đừng bao giờ tái diễn lại một mối tình tay tư đầy đau khổ như 3 năm về trước. Thái Sinh nhìn những bông tuyết trắng muốt mà lòng trở nên lạnh lẽo, giọng cô trở nên bình tĩnh khi nhắc lại chuyện xưa như thể đó là chuyện tình của người khác vậy :

- Thật buồn cười , đường đường là đại tiểu thư của CEO_Leader mà phải chịu ủy khuất đi theo bên cạnh anh ta . Vứt bỏ tự tôn lẫn nhân phẩm. Rồi cuộc nhận được cái gì ? Là lời khinh miệt , chửi mắng của Uyển Nghi , cái tát không lưu tình của Hàn Phong. Cuối cùng mình cũng hiểu ra thứ gì đáng và không đáng để chúng ta hi sinh rồi.

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi dài trên khuôn mặt thanh tú trắng nõn của Thái Sinh. 3 năm nay cô chịu bao nhiêu ủy khuất mà không thể giải tỏa cùng ai. Chỉ biết trốn tránh. Có lẽ sau khi nói ra hết có lẽ Thái Sinh sẽ mãi mãi chôn vùi hình ảnh vị thanh mai trúc mã đã mang đến bao nhiêu đau khổ cho cô. Hàn Tuyết chỉ biết đứng bên cạnh lắc đầu chưa xót nghe Thái Sinh kể lại chuyện cũ. 3 năm nay cô cũng thấy sợ. Mỗi lần gọi điện thoại cho Thái Sinh, cô ấy đều cười nói vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra nhưng Hàn Tuyết hiểu rõ nỗi đau trong lòng của Thái Sinh lớn như thế nào. Thà cô cứ khóc toáng lên , chửi mắng thật nhiều có lẽ sẽ khiến Hàn Tuyết yên tâm hơn chứ cứ lưu cái bộ dạng vui vẻ trống rỗng kia thật sự rất đáng sợ. Rút khăn giấy đưa cho Thái Sinh , Hàn Tuyết cất tiếng an ủi :

- Khóc đi. Khóc xong rồi thì hãy quên hết. Làm lại từ đầu nhé. Mọi người luôn ở bên cạnh bạn mà. Đạo này sư phụ không khỏe cho lắm . Bạn phải phấn chấn lên để cho người vui vẻ sống tiếp quãng đời còn lại.

Thái Sinh như tỉnh ra , cô nhớ rằng mình còn một người papa hết mực thương yêu , che chở ỉn. Vậy mà cô lại nỡ khiến cho ông lo lắng rất nhiều. Thật sự là đáng chết mà. Thái Sinh ôm chặt lấy Hàn Tuyết thì thầm :

- Mình hiểu rồi. Cảm ơn tiểu Cơ nhiều lắm. Chúng ta mãi mãi là tử muội tốt.

Hàn Tuyết gật đầu. Thái Sinh quay người chạy xuống dưới. Hàn Tuyết nhìn theo nhẹ nhõm nụ cười hài lòng. Thái Sinh chắc chắn là chạy về bên sư phụ. Ông vẫn mong muốn uống một chén trà do con gái pha mặc dù nó rất khó nuốt. Lạnh Hàn Tuyết quay người nhìn xuống thành phố sôi động , náo nhiệt bây giờ đang chìm trong màu trắng của băng tuyết tạo cho người ta có cảm giác thê lương , lạnh lẽo. Cô hít một hơi thật sâu cố ngăn

cảm giác cô đơn. Ngày sinh nhật năm nào của Hàn Tuyết cũng vào ngày tuyết rơi mạnh nhất trong năm, khắp nơi đều trắng xóa một màu. Lúc mẹ q

ua đời cũng chính vào ngày mùa đông tuyết rơi lạnh lẽo. Tất nhiên ngày Hàn Tuyết thanh toán món nợ cùng lão cha và tình nhân của ông ta cũng rơi vào ngày giỗ tuyết trắng của mẹ. 1 năm trước, chính nơi đây vào ngày cuối đông, Hàn Doanh bị bắt nạt đến nỗi phải chọn cách nhảy lầu tự tử. Cư nhiên tên của cô cũng rất hợp với hoàn cảnh của bản thân. Lạnh của lãnh đạm, Hàn = khí lạnh, Tuyết của băng tuyết. Hàn Tuyết bỗng dưng bật cười mình sao dạo này lại thường hay nghĩ những chuyện hết sức vô vớ vẩn < yêu = “ ” rồi = “ ” đây = “ ” chị = “ ” ạ = “ ” >. Bóng lưng cô đơn, mỏng manh đứng trong gió tuyết kia khiến Thiếu Hạo vô cùng đau lòng. Lúc này cái nhau anh đã bỏ ra xe định quay về nhưng lại không nỡ. Dù sao anh cũng đã yêu cô hơn 8 năm qua chẳng lẽ lại bỏ cuộc nhanh như vậy? Không, không thể! Trái tim của Thiếu Hạo lên tiếng phản đối việc anh bỏ lại cô vào ngày sinh nhật để trở về nhà. Bất cứ thứ gì Thiếu Hạo cũng có thể bỏ nhưng lão bà tương lai thì mãi mãi anh cũng không buông tay. Khi thấy Hàn Tuyết trong vòng tay của kẻ khác Thiếu Hạo mới nhận ra mình yêu cô đến mức nào. Lúc này đây, cô đứng nơi đó một mình gặm nhấm nỗi đau khiến anh vô cùng không thoải mái. Bước nhanh lại cởi áo khoác ngoài choàng qua người Hàn Tuyết, Thiếu Hạo lên tiếng trách mắng:

- Sao lại đứng ngoài trời mưa tuyết như thế này? Muốn đông cứng lại sao?

Hàn Tuyết giật mình quay lại nhìn Thiếu Hạo. Ánh cô hiện lên tia kinh hãi nhưng ngoài mặt vẫn đạm mạc trả lời:

- Chẳng phải anh đã đi rồi sao?

Long Thiếu Hạo nhìn đôi môi tím tái vì lạnh của Hàn Tuyết cảm thấy vừa tức giận vừa đau lòng:

- Đồ ngốc. Sao lại đứng ngoài tuyết lâu như vậy. Muốn tự sát hả?

Nói rồi không chờ cô trả lời Thiếu Hạo đã vòng tay ôm trọn lấy thân hình mảnh mai của cô để sưởi ấm. Hàn Tuyết bối rối giãy dụa nhưng chỉ khiến Anh siết chặt hơn mà thôi. Thiếu Hạo nhìn cô lắc đầu cười:

- Nhìn em anh liên tưởng đến một con vật nha.

Hàn Tuyết tò mò ngước đầu lên hỏi:

- Con gì?

Thiếu Hạo tựa cằm vào hõm vai của Hàn Tuyết trả lời:

- Là nhím con đó. Khi có thứ gì tác động vào nó đều bắt giác nhận định đó là kẻ thù rồi xù bộ lông sắc nhọn ra để chống đỡ. Em không cảm thấy như vậy rất mệt mỏi sao?

Hàn Tuyết thích thú đứng im cảm nhận hơi ấm cùng mùi hương thơm mát trên người anh. Thật sự rất dễ chịu. Một lúc sau cô mới mở miệng trả lời:

- Nếu như em không cảnh giác thì có lẽ sẽ không thể sống nổi trong thế giới đầy gian trá này. Con người là loài động vật bậc cao ích kỷ nhất, độc ác và đáng sợ nhất. Trên đời này không có ai đáng tin cả.

Thiếu Hạo nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Hàn Tuyết hỏi:

- Thật sự em không tin người nào sao? Hãy thử mở lòng ra được không, người em có thể tin trên đời này còn rất nhiều mà.

Hàn Tuyết nghe hiểu ý tứ của anh nhưng cô lại lảng sang chuyện khác:

- Mùa sinh nhật em đâu hả sư huynh?

Thiếu Hạo bật cười thì thâm vào tai cô:

- Anh có thể được coi là một món quà không hả sư muội?

Hàn Tuyết bĩu môi:

- Em không có dư cơm để nuôi anh.

Long Thiếu Hạo bật cười :

- Vậy thì anh sẽ nuôi em , suốt đời luôn.

Hai thân ảnh đứng trên sân thượng dựa sát vào nhau , mỗi người một câu nói huyền thuyên từ chuyện ngày xưa đến chuyện ngày nay trong thật vui vẻ.Tuy cũng là một sinh nhật màu trắng nhưng Hàn Tuyết lại cảm nhận nó rất khác.Có lẽ đây là sinh nhật hạnh phúc nhất của cô trong 18 năm qua vì có...Thiếu Hạo bên cạnh.

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 13

13. – Chương 13

CHƯƠNG XIII : THẦN CHẾT ĐANG BÊN CẠNH

Qua sinh nhật, Hàn Tuyết trở về nhà bắt đầu bóc một đồng quà của mọi người tặng.Thái Sinh tặng cho cô một bộ tiểu thuyết ngôn tình.Hàn Tuyết bật cười với món quà của cô.Ngữ Yên tặng một chú gấu bông to ơi là to.Cổ Ngự Hàn thì một bó hoa hồng với 999 đóa cùng một bộ mỹ phẩm trang điểm Aqua glow bronzingRiêng món quà làm cô bất ngờ nhất đó chính là hộp quà màu hồng xinh đẹp của Thiếu Hạo.Không phần son đất tiền, không quần áo lụa là nhưng làm Hàn Tuyết thật sự muốn té ghế.Phía trong là cuốn sổ tiết kiệm với hơn 10 con số của đồng Bảng Anh.Cô thật sự bị choáng.Cầm lấy tấm thiệp vô cùng đẹp ra , Hàn Tuyết khóc không ra nước mắt nhìn hàng chữ của anh viết :

- Anh đưa sổ tiết kiệm cho bà xã tương lai giữ.Nhớ kỹ không được làm mất nghe chưa.

Tuy vậy nhưng trong lòng Hàn Tuyết dâng lên một luồng ấm áp, ngọt ngào không thể tả.Cô cầm lấy cuốn sổ tiết kiệm kéo ngăn tủ ra cẩn thận để vào khóa lại.Đợi đến lúc thích hợp sẽ đem trả lại cho anh.

- Bạn nghe tin gì chưa ?

- Có.Rất nhiều học viên của Hoàng Gia nghỉ học rồi đó.Nghe nói do sợ hãi cái gì đó nên không dám đặt chân vào học viện nữa.Có nhiều người nặng quá còn phải vào viện tâm thần nữa còn phải vào bệnh viện tâm thần nữa.

Mấy ngày gần đây trong học viện Hoàng Gia luôn luôn ở trong trạng thái căng thẳng.Tin tức về hơn một 100 nữ sinh nghỉ học và hơn 30 người phải vào bệnh viện tâm thần khiến tất cả mọi người lâm vào tình trạng vô cùng hoang mang.Lãnh Hàn Tuyết nhìn thấy vô cùng hài lòng.Qủa nhiên Thập đại hộ vệ ra tay tuyệt tàn nhẫn.Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, Hàn Tuyết muốn họ phải rơi vào trạng thái khủng hoảng một cách trầm trọng nhất trước khi ném mùi vị đau khổ.Phải luôn có cảm giác rằng thần chết đang bên cạnh mình.Thế là sang ngày kế tiếp, trên bảng tin của Học Viện Hoàng Gia đăng một thông tin khiến không ít học viên ngất ngay tại chỗ :

‘ Cơn ác mộng’ Vũ Cơ sẽ đến thăm học viện trong một ngày gần nhất.Đến lúc đó những ai đã từng bắt nạt học viên Lãnh Hàn Doanh hơn một năm về trước tự cầu nguyện cho bản thân đi.’

Khi tin tức được loan đi.Học viện Hoàng Gia trở nên sôi động, náo nhiệt hơn bao giờ hết.Cảnh sát, báo chí, truyền thông đều có mặt một cách vô cùng đầy đủ.Lãnh Hàn Tuyết đứng trên sân thượng nhìn xuống đám đông hỗn loạn bên dưới không khỏi mỉm cười thích thú :

- Cứ tìm đi.Cả đời này các người cũng không tìm được bộ mặt thật của Vũ Cơ đâu.

- Náo loạn đến gà bay chó chạy mà vẫn còn tâm tình đứng trên này ngắm cảnh sao ?

Hàn Tuyết giật mình quay đầu lại nheo mắt hỏi :

- Bộ các anh không hài lòng sao ?

Phương Thế Gia gật đầu :

- Rất vui

Cổ Ngự Hàn bổ sung :

- Thú vị

Trương Hạo Dân nhận xét :

- Náo nhiệt thật.

Riêng Long Thiếu Hao lắc đầu :

- Vẫn còn tiện nghi cho họ lắm.Tốt hơn hết là giết vài người thị chúng mới có cảm giác kích thích nha.

Hàn Tuyết bật cười nhìn mọi người rồi lại nhìn xuống mấy con chuột nhắt phía dưới cảm thấy vô cùng không thú vị.Có lẽ cô phải nhanh chóng kết thúc trò chơi nhảm chán này rồi.

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 14

14. – Chương 14

CHƯƠNG XIV : TRẢ THÙ

Không khí của học viện căng như một dây đàn.Nhiều người có liên quan đến vụ việc của Lãnh Hàn Doanh hơn một năm về trước tối nào cũng nằm mơ thấy ác mộng.Ai cũng đều biết Vũ Cơ tàn nhẫn, vô tình như thế nào.Cái chết thê thảm của phu nhân bộ trưởng Lãnh Trung Kiên mà báo chí lúc đó nghi ngờ do Vũ Cơ làm như đang hiện ra trước mắt của mọi người không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.Sau đó là hàng loạt những cuộc thẩm sát khác.Ai cũng kinh sợ khi nghe đến danh Vũ cơ.Lãnh Hàn Tuyết đứng trong phòng thể dục của học viện nhìn ra ngoài đầm chiêu .Môi cô hiện ra một đường cong vô cùng xinh đẹp nhưng lại khiến người khác bất giác rung mình.Không lâu sau Huyết Tinh đi vào mang theo 3 nam nhân tóc nhuộm 3 màu chói mắt : vàng , đỏ , xanh .Vẫn không quay đầu lại , Hàn Tuyết nhẹ giọng nói :

- Quỳ xuống.

3 Tên nam nhân nghe thấy liền đưa ánh mắt quái dị nhìn Hàn Tuyết.Cô ta có bị điên không vậy ? Cư nhiên dám bảo 3 đại công tử đỉnh đỉnh nhà họ quỳ xuống.Đúng là chán sống mà.Tên có mái tóc nhuộm xanh hung hăng nhìn Hàn Tuyết quát mắng :

- Tiểu tiện nhân, có biết tội tao là ai không hả ?

Lãnh Hàn Tuyết đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai than :

- Ôn chết đi được.Huyết Tinh, làm cho bọn chúng quỳ xuống và cầm miệng lại hết đi.

Huyết Tinh lập tức nhận lệnh.Không biết anh ta tiến hành ra sao nhưng chỉ sau mấy tiếng thét thảm thiết vang lên kết quả lại rất hoàn hảo nha.Cả 3 ngoan ngoãn quỳ xuống nhưng đôi mắt ai oán lại đang trừng trừng nhìn Hàn Tuyết.Cô từ từ quay lại .Ánh nắng buổi chiều hắt lên khuôn mặt băng thanh ngọc khiết đẹp tựa thiên tiên nhưng đáy mắt lại hiện rõ vẻ khát máu điên cuồng khiến 3 tên đang quỳ dưới đất cảm thấy như gặp phải ác quỷ đến đòi mạng.Hàn Tuyết cúi đầu thấp xuống để nhìn rõ vẻ hoảng loạn, sợ hãi kia rồi chậm rãi cất giọng hỏi :

- Các ngươi là học viên lớp K5P6.

Cả 3 tên như một cái máy gật đầu thật nhanh.Hàn Tuyết hài lòng mỉm cười :

- Có biết vì sao lại bị bắt đến đây không ?

Họ mờ mịt lắc đầu. Tại sao học viên mới Lãnh Hàn Tuyết bỗng dừng lại trở nên đáng sợ như vậy chứ? Đó chính là câu hỏi hiện lên trong đầu của 3 tên đại công tử lúc này đây. Hàn Tuyết sắc mặt trầm xuống nhìn 3 tên nhẹ giọng phán quyết :

- Tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, phải không Sư huynh ?

Thiếu Hạo từ phía ngoài cửa bước vào bật cười nhìn Hàn Tuyết đầy yêu thương :

- Tùy em định đoạt.

3 tên đang quỳ dưới đất đến lúc này mới cảm thấy sợ thật sự. Ngay cả Long Thiếu Hạo cũng đến đây thì ngày hôm nay coi như xong đời. Hàn Tuyết nhận thấy nỗi sợ hãi kia nên cất giọng trấn an :

- Yên tâm đi. Thiếu Hạo tuyệt đối sẽ không có xen vào chuyện của chúng ta đâu. Chỉ có ta ở lại đây ‘tiếp’ các người thôi.

3 tên lúc này bắt đầu lắp bắp :

- Cô... cô..

Hàn Tuyết bật cười :

- Từ từ ta nói à nghe. Việc gì phải hấp tấp như vậy .

Cô hướng đến tên tóc vàng cất giọng ngọt ngào như mật hỏi :

- Xin hỏi đại thiếu gia Lâm Chấn Nghiên. Tập đoàn của ba anh đã bị phá sản chưa ?

Lâm Chấn Nghiên nghe Hàn Tuyết nhắc đến nỗi đau phá sản của ba mình thì quên cả sợ hãi hung hăng quát :

- Tại sao mày biết công ty của ba tao đang gặp khó khăn ?

Hàn Tuyết bật cười quỵ dị :

- Ngại quá. Không phải gặp khó khăn mà bị phá Sản rồi. Tôi nghĩ đại thiếu gia như anh chuẩn bị ra đường ăn xin đi thì hơn. Tôi tốt bụng sẽ giúp anh vài việc để làm ăn được khấm khá hơn.

Hàn Tuyết quyết định hạ màn với đám chuột nhắt này. Cô vào thẳng vấn đề :

- Các người có biết vì sao bị bắt đến đây không ?

Cả 3 tên ngậm câm không chịu trả lời khiến Hàn Tuyết mất hứng nhìn sang Thiếu Hạo than :

- Không thú vị chút nào hết.

Thiếu Hạo nháy mắt :

- Để anh giúp em làm cho nhanh gọn nhé.

Hàn Tuyết phẩy tay từ chối :

- Không cần đâu. Tí nữa mời em đi uống trà sữa trân châu là được rồi

.

Thiếu Hạo gật đầu cười vui vẻ nhưng khuôn mặt Huyết Tinh lại phủ một tầng sương ảm đạm. Hàn Tuyết ngồi xuống ghế như kiểu quan tòa phán tội :

- Vào một năm trước , các người đã làm gì Hàn Doanh ?

Ba tên toát mồ hôi hột khi có người nhắc lại tội ác cũ 1 năm về trước. Cả 3 lắp bắp :

- Cô....là..là...

- Các người không phải là đồ ngốc. Đúng vậy, ta là Vũ Cơ. Các người là người biết mặt thật của ta. Vì vậy....

Câu nói bỏ lửng của Hàn Tuyết như một nhát dao đâm thẳng vào thân thể của 3 tên. Họ lên tiếng khóc lóc, rên rỉ dập đầu xin tha mạng. Hàn Tuyết cười lạnh rút ra 1 thanh chủy thủ vô cùng sắc bén khiến khuôn mặt của 3 tên nọ trắng như xác chết :

- Cầu xin...xin...Vũ cơ...đại tỷ...tha...mạng...cho...cho ..tụi em.

Hàn Tuyết khuôn mặt tối sầm lại nhìn 3 tên chuột nhắt đang sắp tè ra quần kia chán ghét lên tiếng :

- Khi đó Lãnh Hàn Doanh cũng đã từng cầu xin tha thứ như vậy nhưng các người dám động đến chị ấy. Đắc tội đến Hàn Doanh coi như học viện của các người chán sống. Có phải thấy cuộc đời quá dài cần ta tiễn đi trước không hả ?

3 tên nhát thời á khẩu quỳ nơi đó không nói được câu nào. Chỉ nghe từng đợt ớn lạnh chạy dọc theo sống lưng truyền xuống tận gang chân sau đó quay ngược lại truyền thẳng lên đại não. Xong, xong, xong rồi. Họ coi như đã bị định án tử từ một năm về trước. Có thể sống tốt lành đến ngày hôm nay cũng coi như là có phúc. Giây tiếp theo khi nghe được lời nói của Hàn Tuyết khiến họ như muốn chết ngay tại chỗ :

- Giết các người thì nhẹ nhàng quá. Huyết Tinh, chuẩn bị một chậu than hồng đến đây. Ta cho các người nếm thử cực hình của cổ đại. Dùng súng thì nhanh quá chơi không vui.

Sau khi Huyết Tinh quay người chuẩn bị Hàn Tuyết chăm chú nhìn thanh chủy thủ yêu quý không khỏi lắc đầu than vãn :

- Con dao này chạm vào các người thật là bẩn nha. Đáng tiếc quá. Haizz, một năm trước các người nghe theo lời của đám tiểu thư nhà giàu định cưỡng bức Hàn Doanh khiến chị ấy phải nhảy lầu tự tử. Giọng nói của cô khi nhắc lại chuyện cũ nhuộm đầy vẻ đau thương. Bây giờ ta sẽ khiến các người đau khổ hơn gấp bội.

Thiếu Hạo bước đến gần Hàn Tuyết vịn tay lên vai cô ngăn không cho nhắc lại chuyện cũ để tránh lão bà tương lai bị đau lòng. Hàn Tuyết hít một hơi thật sâu bình ổn tâm trạng nhưng 3 tên kia thì nhìn cô trân trối. Trên khuôn mặt hiện rõ vẻ kinh hoàng. Gương mặt băng thanh ngọc khiết, trong sáng đáng yêu kia cứ nhiên thốt ra những lời nói vô cùng tàn nhẫn lạnh lùng, đáng sợ như vậy. Huyết Tinh nhanh chóng đem lại một chậu than hồng đặt trước mặt Hàn Tuyết. Cô chậm rãi cầm thanh chủy thủ từng bước từng bước tiến lại gần. Khuôn mặt mang theo vẻ lạnh lùng đầy kiên quyết.

Nhưng phút cuối cô lại thấy thanh chủy thủ cho Huyết Tinh ra lệnh :

- Làm đi.

Huyết Tinh tiếp nhận con dao đưa lên ngọn than hồng. 3 tên mặt không còn giọt máu nhìn thanh chủy thủ dần dần đỏ lên không khỏi hô hấp trở nên khó khăn, hỗn loạn. Hàn Tuyết dựa người vào tường bên cạnh Thiếu Hạo thích thú nhìn vở kịch vui trước mắt, 2 tay vẫn đang chơi đùa khẩu súng Swiss Mini Gun bảo bối < cái=“” này=“” quen=“” nhĩ=“” .ai=“” muốn=“” biết=“” xin=“” mời=“” đọc=“” lại=“” chương=“” 6=“” > . Đôi mắt đẹp nhìn sang Thiếu Hạo hỏi :

- Hôm nay rảnh rồi vậy ?

Thiếu Hạo mỉm cười :

- Muốn đến xem kịch hay thôi.

Hàn Tuyết bĩu môi :

- Chứ không phải đến đây nhìn bộ mặt ác độc của em à ?

Thiếu Hạo bật cười nhưng không nói gì. Anh không thể thừa nhận rằng mình đến đây là vì lo lắng cho cô. Tuy biết Hàn Tuyết lợi hại nhưng có nhiều lúc vẫn phải đề phòng những chuyện không may có thể xảy ra. Hơn nữa lúc này đây cô đang bị thù hận che lấp mất lí trí. Anh quả thật không an tâm để cô mạo hiểm trả thù một mình. Tuy Thiếu Hạo bề ngoài vẫn ánh bình bất động nhưng thật ra bên trong anh cho người điều tra thật kỹ lưỡng từng người một và biết được một sự thật khá là... thú vị. Hàn Tuyết đang chăm chú nhìn Thiếu Hạo nhưng bỗng dừng cô chìa mũi súng ra phía bên ngoài cửa bóp cò. Thiếu Hạo cười thầm 'Lại có một người dám cả gan chọc giận bảo bối của anh rồi'. Sau khi tiếng súng nổ lên, một thân người ngã phịch xuống đất. Hàn Tuyết lạnh giọng :

- Đứng dậy đi. Không chết được đâu mà ăn vạ.

Uyển Nghi cố gắng khống chế cơn sợ hãi bước vào trong. Viên đạn do Hàn Tuyết bắn ra sượt ngang cổ Uyển Nghi khiến cô không khỏi kinh hãi, mồ hôi lạnh tuôn ra ướt đầm chiếc áo sơ mi cực mỏng. Hàn Tuyết ngó sơ qua Uyển Nghi hỏi :

- Đến đây có chuyện gì ?

Uyển Nghi bắt đầu trấn áp cơn sợ hãi giả lả cười :

- Tôi mới trở về nên định đến thăm cô thôi.

Hàn Tuyết cười như không cười giương Swiss Mini Gun canh ngay trán Uyển Nghi nói :

- Tôi với cô có quen sao? Tôi hỏi lại lần nữa, cô đến đây làm gì ?

Uyển Nghi nuốt một ngụm khí lạnh, nụ cười lúc này đang cứng đờ trên khuôn mặt. Một phần vì khẩu súng đang canh giữa trán. Phần còn lại là do cô nhìn thấy sự hiện diện của Thiếu Hạo. Sao Long Thiếu Hạo lại ở đây vậy nhỉ? Cô đành phải bày ra khuôn mặt vô tội nhìn Hàn Tuyết :

- Tôi đến tìm Hàn Phong. Vô tình đi qua đây..

Hàn Tuyết hạ khẩu súng xuống không nhanh không chậm nói :

- Anh ấy không có ở đây. Tôi không biết anh ấy ở đâu. Vì vậy bây giờ cô có thể biến ra khỏi đây ngay lập tức.

Uyển Nghi vẫn không chịu bỏ đi mà hướng Hàn Tuyết nhỏ giọng cầu xin :

- Cô là bạn thân của Hàn Phong sẽ biết anh ấy đi đâu mà. Làm ơn nói cho tôi nghe đi. Tôi...tôi đang mang thai đứa con của anh ấy.

Hàn Tuyết bật cười nhìn Uyển Nghi quát :

- Câm miệng đi. Tôi không phải là đứa con nít 3 tuổi mà có thể lừa gạt. Hàn Phong và cô đã cắt đứt quan hệ 3 năm nay. Tự nhiên cô xuất hiện nói là mang thai với anh ấy. Cô không có não à.

Uyển Nghi cúi gầm mặt nhưng đôi mắt lại lóe lên vẻ tinh ranh khó lường. Sau đó cô ngẩng đầu dậy nhìn Hàn Tuyết bày ra bộ mặt ủy khuất, từng giọt nước mắt như hạt châu rơi nhanh xuống khuôn mặt xinh đẹp :

- 2 tháng trước tôi có về đây gặp lúc Hàn Phong đang say rượu nên...

Hàn Tuyết lẫn Thiếu Hạo sắc mặt trầm xuống cố gắng đè nén cơn tức giận. Bỗng tiếng kêu thảm thiết xé không khí vang lên khiến Hàn Tuyết quay lại gắt :

- Dừng tay lại chút đi.

Uyển Nghi cũng quay đầu lại nhìn một màn máu me tanh tưởi và tàn nhẫn kia cảm thấy đôi chân muốn ngã khụy trên mặt đất. Hàn Tuyết cố ngăn cơn tức giận nở nụ cười mỉa mai nói :

- Chuyện của 2 người tôi không cần biết. Bây giờ thì biến khỏi đây và ngậm miệng lại. Hiểu chưa ?

Uyển Nghi còn định mở miệng nói thêm thì bị giọng nói của Thiếu Hạo dọa muốn té xỉu:

- Biến.

Nghe thấy mệnh lệnh của Thiếu Hạo, Uyển Nghi không dám chần chờ mà xoay người bỏ chạy như ma đuổi. Hàn Tuyết cô còn có thể thương lượng nhưng gặp phải Long Thiếu Hạo thì cho cô 10 lá gan cũng chẳng dám cùng anh cò kè mặc cả. Đành tìm phương án khác thôi. Hàn Tuyết nhìn bộ dáng sợ hãi của Uyển Nghi cảm thấy hơi buồn cười. Cô quay sang Thiếu Hạo trừng mắt :

- Anh lợi hại như vậy sao không mở miệng đuổi cô ta đi giùm em. Phiền chết đi được nha.

Thiếu hạo lắc đầu :

- So đo với nữ nhân không phải là tác phong của anh.

Hàn Tuyết hừ lạnh ai oán rửa :

- Nếu cô ta không phải vị hôn thê của Hàn Phong có lẽ em đã giết từ lâu rồi. Không còn thời gian ở đó mà lải nhải gây sóng gây gió như thế đâu.

Thiếu hạo gật đầu đồng ý. Chỉ với tội danh gây đau khổ cho Thái Sinh muội muội bảo bối của anh thì cũng đủ cho cô ta phải chết 100 lần rồi nhưng nể mặt Hàn Phong anh không xen vào. Thôi thì chuyện ai nấy lo liệu. Trước tiên nhiệm vụ của anh là phải phụng bồi Lão bà tương lai đi ăn tối cái đã.

- Đi nào .

Hàn Tuyết ngẩng người hỏi :

- Đi đâu?

Thiếu Hạo bật cười nắm tay cô kéo ra ngoài không cho cự tuyệt rồi giải thích :

- ĐI ăn tối.

Hàn Tuyết không phản đối nhưng cô quay lại dặn dò Huyết Tinh cùng Khải Sâm đang đứng bên cạnh 3 tên súc sinh kia :

- Nung đồ thanh chủy thủ rồi cắt...chúng đi. Rút hết gân tay , gân chân rồi cắt lưỡi đem ra đường cho bọn chúng tự sinh tự diệt. < dấu=" " 3=" " chấm=" " chắc=" " ai=" " cũng=" " biết=" " là=" " thứ=" " gì=" " rồi=" " nhỉ=" " bạn=" " nào=" " có=" " đầu=" " óc=" " 'chong=" " xáng'=" " hok=" " hiểu=" " thì=" " pm=" " cho=" " mình.mình=" " giải=" " thích=" " riêng=" " với=" " nhau=" " ha.hihi=" ">

Huyết Tinh nhìn thoáng qua 3 tên mới vừa ngắt xủ vì lời nói của Hàn Tuyết thì nhẹ gật đầu :

- Vâng .

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 15

15. – Chương 15

CHƯƠNG XV : BẤT NGỜ

Hàn Tuyết vừa làm bữa sáng xong thì Huyết Tinh xuất hiện. Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của anh khiến Hàn Tuyết nhú mày hỏi :

- Có chuyện gì vậy ?

Huyết Tinh đứng đó cúi đầu trả lời :

- Tất cả kẻ thù của chủ tử đều mất tích hết cả rồi.

Hàn Tuyết đưa tay ra định cầm ly nước bỗng khựng lại giữa không trung một hồi lâu mới lấy lại được bình tĩnh lạnh giọng hỏi:

- Anh nghĩ là ai làm ?

Huyết Tinh lắc đầu bất lực.

‘Xoảng’ -Hàn Tuyết tức giận ném mạnh ly nước vào tường. Mảnh thủy tinh văng tung tóe trên sàn nhà :

- Đáng chết. Kẻ nào dám xen vào chuyện này vậy thì đừng trách ta độc ác.

Cả người Hàn Tuyết tỏa ra sát khí khiến Huyết Tinh lắc đầu không biết khuyên can thế nào. Lâu lắm rồi mới thấy cô mất bình tĩnh như vậy. Sau khi suy nghĩ cẩn thận , Hàn Tuyết hướng Huyết Tinh dặn dò:

- Anh cùng thập đại hộ vệ điều tra chuyện này nhưng....

Huyết Tinh khó hiểu hỏi :

- Nhưng cái gì ?

Hàn Tuyết mỉm cười quỷ dị :

- Khuya chiêng gióng trống lên ọi người nhất là cánh báo chí biết là chúng ta đang truy tìm người.Em không muốn kể chủ mưu chuyện này đâm lén sau lưng chúng ta đâu.Còn nữa,tuyệt đối không được để bọn họ biết là chúng ta đang giả vờ, phải diễn kịch sao cho thật giống nhé.Và....

Hàn Tuyết ghé miệng vào tai Huyét Tinh thì thầm khiến mặt anh khẽ biến sắc.Hàn Tuyết vẫn giữ nụ cười bình tĩnh trên môi nhẹ nhắc nhở :

- Tiến hành đi

Huyét Tinh gật đầu bước ra ngoài.Hàn Tuyết ngồi trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ mỉm cười thì thầm ‘ Cám ơn các người đã ra tay thật đúng lúc.Muốn đâm lén sau lưng tôi sao? Còn non lắm’.

Hàn Tuyết đứng lên lấy áo khoác rời khỏi nhà bắt buýt đến công ty Thiên Vương.Lần này cô vào cửa vô cùng thuận lợi.Tất cả nhân viên đều cúi đầu chào khi thấy Hàn Tuyết,lại là trò của Thiếu Hạo đây mà.Vừa bước chân ra khỏi thang máy chuyên dụng thì gặp ngay Dục Kỳ.Anh ta mỉm cười :

- Phu nhân, không biết cơn gió nào đưa người có thân phận cao quý như cô hạ cố đến thăm vậy ?

Hàn Tuyết cười đến rục rỏ , sáng lạn trả lời :

- A, nghe Thiếu Hạo nói rằng trong công ty có một con chó hoang thích sữa bầy.Muốn đến xem như thế nào? Khô

ng ngờ quả nhiên là sự thật.

Dục Kỳ mặt mũi đen kịt nhìn Hàn Tuyết như muốn ăn tươi nuốt sống.Hàn Tuyết cũng không yếu thế trừng mắt nhìn lại.Đôi oan gia cứ đứng nơi đó đầu mắt đến khi Thiếu Hạo xuất hiện :

- Hai người rảnh rồi quá nhỉ?

Dục Kỳ tức giận quay người bỏ đi không quên rửa thăm Long Thiếu Hạo ‘Đồ trọng sắc khinh bạn’.

- Vào trong phòng nói chuyện.

Hàn Tuyết ngoan ngoãn theo anh vào phòng riêng của Thiếu Hạo.Vừa ngồi xuống ghế liền bị vẻ mặt tức giận của anh dọa đến yếu tim.Cô dè dặt hỏi :

- Anh sao vậy ?

Thiếu Hạo không trả lời đi mở tủ lạnh lấy nước cam ra đặt lên bàn sau đó vùi đầu vào đồng hồ sơ trên bàn không thèm để ý đến Hàn Tuyết nữa.Cô nhìn thái độ kỳ lạ của anh sau đó nhú mày đứng dậy nói :

- Nếu anh không muốn em đến đây thì xin lỗi đã làm phiền.

Hàn Tuyết vô cùng buồn bực quay người đi ra ngoài nhưng chưa đặt chân đến cánh cửa thì cả người lại rơi vào vòng tay ấm áp của ai kia.Cô giãy dụa tránh ra nhưng không được đành hét lên :

- Anh làm gì vậy? Buông ra .

Thiếu Hạo đành phải dõ dằn :

- Ngoan, ngồi xuống ghế chúng ta hảo hảo nói chuyện nha.

Hàn tuyết trong lòng âm thầm cười nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ lạnh nhạt.Thiếu Hạo ôm Hàn Tuyết bước nhanh đến chiếc ghế chủ tịch ngồi xuống rồi đặt cô lên đùi của mình.Anh ôn nhu vuốt tóc cô hỏi :

- Giận sao ?

Hàn Tuyết bĩu môi chỉ vào đồng giấy tờ trên bàn nói :

- Làm việc của anh kia.Em không dám làm phiền.

Thiếu Hạo chăm chú nhìn Hàn Tuyết, cố gắng thu hết vẻ mặt hờn dỗi, phụng phịu cực kỳ đáng yêu của cô. Tuy Hàn Tuyết thường ngày lạnh lùng nhưng thật ra cô vẫn là một thiếu nữ vừa mới bước vào tuổi 18. Cũng có những biểu hiện hết sức ngây thơ và trong sáng khiến Thiếu Hạo cảm thấy xao xuyến. Hàn Tuyết chính là người mà anh chọn đi cùng mình suốt quãng đời còn lại. Nếu không phải là cô thì anh sẽ không bao giờ lấy vợ.

- Đừng giận nữa được không? Anh mời tiểu sư muội ăn cơm nhé.

Hàn Tuyết nhớ ra điều gì đó liền nhảy phóc xuống đất để tay lên vai Thiếu Hạo ra dáng lưu manh chấp vắn :

- Anh tại sao dám đưa sổ tiết kiệm cho em. Không sợ em cầm bỏ trốn sao ?

Thiếu Hạo bật cười vươn tay bắt cô trở lại lòng mình rồi nói một câu chẳng hề ăn nhập vấn đề gì cả :

- Ôm em thật thoải mái nha.

Hàn Tuyết đỏ mặt vịn vẹo thân thể :

- Anh, đại sắc lang, trả lời em đi.

Thiếu Hạo quát nhẹ :

- Ngồi im nào. Anh không phải là thánh nhân, nếu tiếp tục động đây nữa thì anh không đảm bảo được sự trong sáng trong mối quan hệ của chúng ta đâu nha.

Hàn Tuyết cũng cảm nhận được rõ ràng thân dưới của Thiếu Hạo có phản ứng nên vội ngồi im nhưng miệng vẫn kháng nghị không ngừng :

- Này bỏ em xuống đi.

Thiếu Hạo vùi mặt xuống hóm vai Hàn Tuyết tham lam hít lấy hương thơm tinh khiết tỏa ra từ người cô khiến thân thể Hàn Tuyết run lên nhè nhẹ. Anh thì thầm :

- Hàn Tuyết, em có yêu anh không ?

Hàn Tuyết mở lớn 2 mắt nhìn anh không nói nên lời. Cô không ngờ anh lại hỏi vấn đề này nên cô căn bản không biết nên trả lời ra sao. Yêu anh ư? Có yêu hay không Hàn Tuyết không xác định được nhưng cô biết một điều rằng nếu mất anh cô sẽ rất đau đau đến mức không thở được. Liệu như vậy có được gọi là yêu hay không? Thấy nửa ngày mà Hàn Tuyết không trả lời khiến Thiếu Hạo cảm giác bất an, anh ngắc đầu dẩy xoay người cô lại đối mặt với chính mình hỏi lại :

- Em có yêu anh không ?

Hàn Tuyết lắp bắp :

- Em..em...

Thiếu Hạo nhận ra vẻ khó xử của Hàn Tuyết nên lại ôm cô vào lòng vỗ về:

- Không sao cả. Yêu anh cũng được, không yêu cũng được. Chỉ cần anh yêu em Là đủ rồi. Anh sẽ chờ mà.

Hàn Tuyết rúc sâu hơn vào ngực Thiếu Hạo để cảm nhận hơi ấm của anh. Một giọt nước mắt vô thức lăn dài trên đôi má trắng mịn. Làm sao đây ? Cô muốn nói với anh rằng cô cũng rất yêu anh nhưngHàn Tuyết lúc này chỉ cảm thấy thật đau lòng. Cô cứ ôm lấy Thiếu Hạo không nỡ buông ra vì chỉ có anh mới thật sự mang lại cho cô sự ấm áp và an toàn. Thiếu Hạo cũng siết chặt thân hình mảnh mai của người yêu như muốn xóa tan nỗi bất an nơi cô. Không biết tương lai sẽ như thế nào nhưng anh âm thầm thề với lòng mình rằng sẽ không bao giờ buông tay Hàn Tuyết ra. Vĩnh viễn không bao giờ có chuyện đó.

Độc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 16

16. – Chương 16

CHƯƠNG XVI: TÌNH LẠI

Hôm nay Hàn Tuyết thức dậy từ rất sớm. Cô nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài cảm thấy lòng mình cô đơn đến lạ. Bao nhiêu năm nay Hàn Tuyết luôn sống trong nỗi thù hận cùng giết chóc. Cô thấy cảnh đêm rất nhiều nhưng đều là trong lúc đi ám sát người ta. Hàn Tuyết chưa bao giờ hảo hảo nhìn ngắm vẻ đẹp bao la của vũ trụ như đêm nay. Trong màn đêm thanh vắng khiến Hàn Tuyết nhận ra được rất nhiều điều. Cuộc sống của cô đã trở nên quá mệt mỏi rồi. Hàn Tuyết muốn trút bỏ mọi thứ tìm một nơi yên tĩnh để sống hết quãng đời còn lại. Không tranh đấu, không giết chóc cũng không còn oán hận. Liệu cô có thể có cuộc sống bình thản như vậy được không? Nghĩ đến đó Hàn Tuyết bỗng bật khóc. Cô bây giờ trở nên yếu đuối rất nhiều. Có lẽ nó mới là bản chất thật được giấu trong vỏ bọc lạnh lùng suốt 18 năm qua của cô. Quay trở về giường Hàn Tuyết mở điện thoại ra nhìn ngắm gương mặt hoàn mỹ của Thiếu Hạo. Đây là người con trai đầu tiên cũng là duy nhất trong lòng của Hàn Tuyết. Anh bước vào trái tim cô một cách lặng lẽ âm thầm nhưng cũng khắc sâu thật sâu. Hàn Tuyết đưa đôi tay trắng nõn của mình vuốt ve từng đường nét trên khuôn mặt tuấn đạt của anh thì thầm :

- Em yêu anh nhiều lắm Thiếu Hạo à.

Sáng nay Hàn Tuyết gọi điện thoại cho Thiếu Hạo nhờ anh đưa cô đến bệnh viện nhưng thật ra cô lại có ý đồ khác. Long Thiếu Hạo cực kỳ vui vẻ khi nhận được điện thoại của Hàn Tuyết, anh nhanh chóng lái chiếc FERRARI màu đen đến đón cô. Vì lúc nào Thiếu Hạo đi chiếc 8C SPIDER cũng bị cô cản nhand rằng phung phí, xa xỉ. Thiếu Hạo trưng ra bộ mặt sáng hơn mặt trời nhìn ngắm tiểu mỹ nhân đứng trước mặt mình một cách say mê. Hôm nay Hàn Tuyết mặc chiếc váy màu tím nhạt nhẹ nhàng thanh khiết như một đóa phong lan khiến người khác phải diên đảo tâm hồn. Thiếu Hạo chờ ngồi lên xe liền cúi người hôn lên đôi môi căng mọng của người kia kèm theo một câu sủng nịnh :

- Lão bà của anh hôm nay thật xinh đẹp.

Hàn Tuyết tuy đỏ mặt nhưng không hề phản kháng. Cô muốn có những phút giây thật ngọt ngào khi ở bên anh. Nếu như có một ngày nào đó Thiếu Hạo không còn ở bên cô nữa thì vẫn còn lại kí ức đẹp để hoài niệm. Câu nói của bác sĩ điều trị Hàn Doanh vang lên ‘ Cô ấy hoàn toàn có thể bình phục nhưng chính ý thức của bệnh nhân lại không muốn tỉnh dậy để đối mặt với cú shock của chính mình. Bây giờ cần đưa một người quan trọng nhất với cô ấy đến đây thì sẽ có chuyển biến tốt’. Thiếu Hạo nhìn vẻ thất thần của Hàn Tuyết không cam lòng siết chặt tay cô hỏi :

- Hôm nay sao em lại muốn đi cùng anh đến bệnh viện thăm chị ?

Hàn Tuyết nhìn Thiếu Hạo thật lâu rồi trả lời :

- Em muốn anh gặp mặt chị của em mà. Anh không muốn sao ?

Thiếu Hạo gạt đầu vòng tay ôm lấy Hàn Tuyết gạt đầu :

- Anh cũng muốn đến thăm Hàn Doanh nhưng không có dịp. Lúc trước anh và cô ấy chỉ quen biết sơ sơ thôi.

- Vậy à?

Thiếu Hạo quay qua ngất mũi cô yêu chiều nói :

- Quay lại chủ đề chính nào. Anh có một thông tin thú vị muốn nói cho em đây.

Hàn Tuyết hỏi :

- Chuyện gì ?

Long Thiếu Hạo lợi dụng thời cơ kề sát vào tai của giai nhân thì thầm sẵn tiện ăn một chút đậu hủ non mềm của hàn Tuyết. Hàn Tuyết bật cười nhắc nhở :

- Chuyện tâm lái xe đi kìa.

Thiếu Hạo cười gian trá :

- Tay lái xe của anh rất chuyên nghiệp nha.Bây giờ anh có thể vừa lái xe vừa

Hàn Tuyết xấu hổ nhắm mắt lại không thèm để ý đến Thiếu Hạo nữa.Anh mỉm cười đưa tay vuốt lên những đường nét tinh tế trên khuôn mặt của cô âm thầm cảm thấy ngọt ngào.Hàn Tuyết xuất hiện trong cuộc sống của anh giống như một dòng nước ngọt lành trên mảnh đất sa mạc vô cùng cần cỗi.Thật sự rất tuyệt vời.

Đến trước cổng bệnh viện , Hàn Tuyết liền nói :

- Anh vào thăm chị ấy trước đi.Em đi gặp bác sĩ sau đó mua thêm một ít đồ.

Thiếu Hạo cầm tay hàn Tuyết hỏi :

- Bác sĩ chữa trị cho Hàn Doanh là ai? Nam hay nữ ?

Hàn Tuyết bật cười trước thái độ của anh :

- Anh ăn dấm chua với cả bác sĩ hả ?

Thiếu Hạo làm ra vẻ không đứng đắn xoa xoa 2 má trắng nõn của cô than vãn :

- Ai bảo bạn gái của anh xinh đẹp như thiên tiên vậy chứ ?

Hàn Tuyết bĩu môi :

- Ai là bạn gái của anh.Nhận bừa.

Một đôi nam tuấn mỹ nữ đứng trước cổng bệnh viện khiến tất cả mọi người đều chú ý đến họ.Các cô gái đôi mắt đều biến thành hình trái tim khi nhìn thấy Thiếu Hạo.Hàn Tuyết đành phải đẩy anh vào trong :

- Phòng 702 lầu 5.Nhanh đi.Phải nói chuyện cùng chị ấy giúp chị em tỉnh lại nhé.

Nói xong cô quay đầu bỏ chạy khiến Thiếu Hạo khó hiểu nhìn theo.Cô nhóc này như có điều gì giấu anh thì phải ? Hàn Tuyết đưa tay lau đi giọt nước mắt long lanh trên khuôn mặt xinh đẹp của mình.Điều duy nhất cô có thể làm cho chị mình chỉ có nhiều đây thôi.Nhắm mắt lấy lại bình tĩnh , Hàn Tuyết đưa tay gõ cửa phòng .Một vị bác sĩ trẻ tuổi anh tuấn xuất hiện tươi cười mời cô vào.Ngồi xuống , cô vào thẳng vấn đề :

- Tôi đã đưa người đó tới.Liệu cơ hội thành công có cao không ?

Bác sĩ Nguyễn Bảo nhìn Hàn Tuyết mỉm cười :

- Trình trạng của Hàn Doanh vô cùng tốt.Mấy bữa nay cô ấy đã mấp máy môi được rất nhiều lần.

Hàn Tuyết cười chưa sót :

- Chị ấy Chỉ nói ba chữ Long Thiếu Hạo phải không ?

Nguyễn Bảo gật đầu :

- Nếu đã đưa anh ta đến thì tôi nghĩ cơ hội tỉnh lại của Hàn Doanh khoảng 80%.

Hàn Tuyết nhẹ nhàng nở nụ cười cúi đầu cảm ơn Nguyễn Bảo rồi đứng dậy ra ngoài. Thiếu Hạo bước vào phòng bệnh của Hàn Doanh đặt một bó hoa hồng thật to xuống bàn sau đó tiến đến bên cô ấy ngồi xuống.Anh học cùng khối với Hàn Doanh, tuy không có quan hệ với cô nhưng Thiếu Hạo vẫn có nhận thức về Hàn Doanh.Cô là một người xinh đẹp , dịu dàng và hiền lành.Mỗi lúc anh chơi bóng rổ Hàn Doanh thường đứng một góc dõi theo .Thiếu Hạo hiểu rõ cô thích Anh nhưng thật đáng tiếc.Anh chỉ có thể xem Hàn Doanh là bạn vì trái tim đã bị em gái của cô lấy mất rồi.Thiếu Hạo nhìn Hàn Doanh thì thầm thử trò chuyện cùng cô :

- Hàn Doanh à, cô nhớ tôi không? Tôi là Thiếu Hạo đây.Hôm nay tôi đến thăm cô.Xin lỗi vì đến bây giờ mới đến đây.Tôi muốn nói với cô điều này.Vì cô mà Hàn Tuyết trở nên khát máu hơn bao giờ hết.Cô ấ

y điên cuồng trả thù một cách mù quáng .Ai nhìn vào cũng cảm thấy đau lòng.Nếu cô tỉnh lại Hàn Tuyết sẽ dừng ngay việc trả thù điên cuồng của mình,vì vậy hãy mở mắt ra đi Hàn Doanh à.Tôi không muốn nhìn thấy cô cứ im lặng như vậy lại khiến Hàn Tuyết sống đau khổ trong nỗi giày vò hối hận.Nếu như thương yêu em gái mình thì mong rằng cô sẽ mau chóng tỉnh lại.

17. – Chương 17

CHƯƠNG XVII : LÀ ANH SAO ?

Hàn Doanh ngỡ như đang lạc vào cõi mộng. Cô thấy mình đang đi lạc đến một nơi rất đẹp. Xung quanh toàn là hoa đào nở rộ , chim reo ríu rít cùng hàng ngàn cánh bướm đủ màu sắc bay lượn trong không trung. Những bông hoa xinh đẹp uốn lượn trong gió rơi xuống mái tóc dài óng mượt của cô. Hàn Doanh không biết mình đang ở đâu nhưng đứng giữa khung cảnh tuyệt đẹp như thế này cô cảm thấy thật yên bình. Bỗng nhiên một gương mặt hoàn mỹ hiện ra. Là ai vậy ? Hàn Doanh cố gắng đưa tay ra bắt lấy nhưng hình ảnh đó cứ ẩn hiện giữa tầng tầng lớp lớp hoa đào. Hàn Doanh vội vàng đuổi theo. Cô muốn nhìn thấy khuôn mặt đó. Người kia chính là người mà cô luôn thương nhớ. Hàn Doanh nhận ra rồi. Anh ấy chính là Long Thiếu Hạo , anh ôn nhu , dịu dàng với cô. Chỉ có anh là người tốt với cô mà thôi. Hàn Doanh cất tiếng gọi :

- Thiếu Hạo, anh đừng đi.

Trong khoảnh khắc đó , hình ảnh mẹ của Hàn Doanh lại hiện lên . Bà tiều tụy cùng đôi mắt sưng đỏ nhìn cô , đôi mắt mang nét ưu thương mà cả đời này Hàn Doanh cũng không thể quên được. Cô cất tiếng gọi :

- Mẹ, mẹ ơi .

Hàn Doanh thấy mẹ mình cũng lại tan biến vào rừng hoa như Thiếu Hạo lúc nãy . Cô điên cuồng chạy theo , vừa chạy vừa đưa tay bắt nát những cánh hoa xinh đẹp kia. Tại sao ? tại sao lại cản trở không cho cô nhìn thấy người thân chứ ? Chạy thật xa vẫn không thể bắt được hình bóng của những người yêu thương , Hàn Doanh dừng lại ven đường khóc thật thương tâm. Từng hạt nước mắt như châu rơi khiến người khác cảm thấy đau lòng. Sao không ai nghe thấy tiếng gọi của cô vậy chứ ? Bỗng nhiên Hàn Doanh hốt hoảng khi nhận ra có rất nhiều người quay xung quanh mình. Những gương mặt độc ác của Khương Bảo Tâm , Lâm Gia Tuệ , Linh Hương , Đan Đan , Phượng DươngBọn họ đưa tay chỉ vào Hàn Doanh chửi rủa khiến cô chỉ biết ôm lấy đầu tránh né , miệng la hét :

- Thiếu Hạo , cứu em , cứu em với Thiếu Hạo , Hàn Tuyết ...Hàn Tuyết.

Hàn Tuyết vừa bước vào phòng bệnh liền thấy Hàn Doanh đỏ mồ hôi lắc đầu la hét khiến cô mừng rỡ chạy đến lay gọi chị của mình :

- Hàn Doanh , em này ,Hàn Doanh , chị tỉnh lại đi Hàn Doanh.

Hàn Tuyết cố hết sức lay gọi nhưng rốt cuộc Hàn Doanh vẫn không mở mắt ra. Cô thất vọng ngồi xuống bên cạnh ai oán :

- Tại sao đến bây giờ chị vẫn chưa tỉnh vậy Hàn Doanh?Hãy tỉnh lại đi.Em lo cho chị lắm.

Hàn Doanh nghe thấy lời nói của Hàn Tuyết nhưng cô không thể nào mở mắt ra được. Cô sợ phải đối mặt với kí ức kia .Hàn Tuyết nắm tay Hàn Doanh nhỏ giọng thì thầm :

- Em sẽ khiến những kẻ hại chị sống không bằng chết. Chị hãy mở mắt ra xem em sẽ trả thù thay chị này. Mở mắt ra xem vẻ van xin của những ả kia. Không ai có thể cướp đi người thân của em. Tất cả họ đều phải trả giá.

Hàn Doanh nghe rõ mồn một từng lời em gái của mình nói. Cô không muốn như vậy , cô không muốn Hàn Tuyết càng ngày càng trở nên khắt mầu , đáng sợ như vậy. Não bộ của Hàn Doanh bắt đầu lên tiếng ” tỉnh lại , mau tỉnh lại đi. Hàn Doanh , mày phải tỉnh lại ngăn cản Hàn Tuyết” nhưng tứ chi của cô hoàn toàn vô lực. Đôi mắt như có thứ gì đè nặng không thể mở ra được. Hàn Doanh thống khổ la hét nhưng chẳng có ích gì hết. Cô...rốt cuộc vẫn không thể tỉnh lại.

TẠI NHÀ HÀN TUYẾT :

Cô đem nước lên ọi người rồi ngồi xuống trầm lặng.Mọi người trong phòng cảm thấy hôm nay tâm trạng của Hàn Tuyết rất nghiêm trọng.Thập đại hộ vệ quay sang nhìn 2 chị em Băng Băng , Băng Trinh.Họ cảm thấy 2 cô gái này sắc mặt hôm nay đặc biệt tái nhợt.Sau một lúc lâu Hàn Tuyết mới chậm rãi ngược nhìn tất cả mọi người trong phòng rồi chậm rãi lên tiếng :

- Hôm nay tôi mời tất cả mọi người đến đây là để tuyên bố một chuyện vui và một chuyện hết sức đau lòng.

Tất cả mọi người nhìn nhau nghi hoặc.Ngữ Yên , Thái Sinh , thập đại hộ vệ , tứ đại minh tinh , 2 chị em nhà họ Băng đều không hiểu Hàn Tuyết có ý gì .Hàn Tuyết bật cười nhưng nếu ai tinh ý sẽ nhận ra được nỗi buồn trong mắt cô

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 18

18. – Chương 18

CHƯƠNG XVIII : PHẦN BỘI

Hàn Tuyết không muốn dài dòng liền vào thẳng vấn đề :

- Chuyện vui mà tôi muốn nói với mọi người là tôi đã điều tra ra kẻ thâm tóm kế hoạch của chúng ta.Bây giờ tôi cần mọi người hợp tác để đối phó cùng kẻ đó.Còn chuyện đau lòng là...

Mọi người nhìn Hàn Tuyết nhưng cô không nói nữa mà im lặng quay sang chị em nhà họ Băng.2 cô gái hiểu ra liền nhanh chóng quỳ xuống đất .Hàn tuyết thở dài lên tiếng :

- Băng Băng, Băng Trinh,tôi thật sự cảm thấy đau lòng về hành động của 2 cô.

Mọi người nhanh chóng nhìn xuống 2 chị em nhà họ Băng như muốn tìm đáp án từ họ.Băng Trinh nghẹn ngào :

- Xin lỗi Vũ Cơ, xin lỗi mọi người.

Hàn Tuyết hướng mọi người giải thích :

- Băng Băng cùng Băng Trinh đã bán đứng chúng ta.

Tất cả cùng hít một ngụm khí lạnh nhìn 2 cô gái xinh đẹp dưới đất.Họ thật không ngờ trong nội bộ lại có gián điệp.Mọi người làm việc với nhau ít nhất cũng đã hơn 5 năm , tình cảm có thể nói là xem nhau như người nhà không ngờ 2 cô dám phản bội mọi người.Băng Băng ,Băng Trinh quỳ trên mặt đất không còn gì để nói.Họ không thanh minh cũng chẳng biện hộ cho hành động của mình.

- Nếu đã biết là gián điệp thì chỉ còn một cách.

Mọi người quay đầu lại nhìn ra phía cửa thì thấy Thiếu Hạo anh tuần tiêu sái bước vào ngồi ngay bên cạnh Hàn Tuyết nói tiếp :

- Giết họ đi.

Ngữ Yên vội nói :

- Có cần tàn nhẫn như vậy không ?

Lập tức cô bị ánh mắt cảnh cáo của Thiếu Hạo làm cho co rúm lại.Hàn Tuyết nhìn thấy liền thì thầm :

- Anh dám hung dữ với bạn thân của em.

Thiếu Hạo giơ 2 tay đầu hàng sau đó quay sang Ngữ Yên lãnh đạm nói :

- Xin lỗi

Hàn Tuyết dở khóc dở cười. Anh ta luôn giữ vẻ mặt lạnh nhạt với mọi người nhưng khi ở bên cạnh cô lại xoay 180 độ thành một anh chàng ngoan ngoãn biết nghe lời. Huyết Tinh nhìn hành động thân mật của 2 người đầy mắt hiện lên vẻ bi thương khó tả. Anh thật sự đau lòng khi nhìn thấy Hàn Tuyết bên cạnh Thiếu Hạo. Riêng Phương Thế Gia cùng Cổ Ngự Hàn không đau lòng như Huyết Tinh nhưng cũng cảm thấy ảm đạm. Xong, hoa đã có chủ rồi chẳng còn cơ hội nữa. Hàn Tuyết quay lại vấn đề chính hồi :

- Theo mọi người thì nên xử lý việc này như thế nào ?

Thái Sinh đề nghị :

- Trước khi giải quyết xong kẻ thù thì nên nhốt 2 chị em họ đi. Đến khi kết thúc sự việc thì tính sau. Đừng để rơi máu trước khi quyết chiến

Hàn Tuyết nhìn sang Thiếu Hạo thấy anh gật đầu cô mới đồng ý vì dù sao anh ta cũng là đại boss. Mọi người sau khi giải quyết vấn đề của Băng Băng, Băng Trinh xong thì quay lại bàn bạc công việc. Thiếu Hạo là người lên tiếng trước :

- Chuyện này không còn là chuyện của Vũ Cơ nữa mà liên quan đến cả tổ chức CEO_LEADER. Dám động đến người của tổ chức chỉ có một kết cục.

Đôi mắt Thiếu Hạo trở nên sâu thẳm, không ai đoán được tâm tư của anh của anh lúc này. Lời nói của Thiếu Hạo toát ra uy nghiêm của một nhà lãnh đạo khiến ai cũng phải nghe theo kể cả Hàn Tuyết. Bây giờ thì cô đã hiểu tại sao mọi người lại sợ hãi anh như vậy. Lãnh khốc, tàn bạo và quyết đoán chính là bản chất thật trong con người của Thiếu Hạo.

- Bước tiếp theo họ sẽ nhắm vào một người trong số chúng ta.

Mọi người nhìn nhau nghi hoặc. Hàn Tuyết dần dần hiểu được vấn đề, cô chăm chú ngồi nghe Thiếu Hạo nói. Anh nhận thấy ánh mắt mong chờ của cô nên nói tiếp :

- Người đó là... Ngón tay thon dài đẹp đẽ của Thiếu Hạo lướt qua từng người sau đó dừng lại trước Lưu Ngữ Yên_Cô

Mọi người quay lại nhìn Ngữ Yên, gương mặt cô vẫn bình tĩnh không có lấy một tia hoảng sợ. Có lẽ đi theo Hàn Tuyết đã lâu nên cô cũng tập được tính bình tĩnh trước mỗi tình huống nhưng khi đứng trước Thiếu Hạo và người kia... (cái người này mọi người đã gặp trong truyện ơy đó. Đoán xem nào. Bất mí là người bí ẩn kia xuất hiện trong buổi sinh nhật 18 tuổi của Hàn Tuyết á mà còn thân với Hàn Tuyết. BOY nha mấy bạn. hihi). Hàn Tuyết khó hiểu hỏi :

- Tại sao lại là Ngữ Yên đầu tiên.

Thiếu Hạo nháy mắt cho Thế Gia nên anh đành phải trả lời họ :

- Theo như suy luận của Thiếu Hạo lão đại cùng 3 người chúng tôi (Ba người trong tứ đại minh tinh ý, thiếu mất cái tên Hàn Phong kia vì anh ấy sang Bắc Cực chơi với chim cánh cụt ơy. hihi) thì Hắc Cô (giải thích ngay đây một chút nha bà con : Vì đây là bàn công việc nội bộ nên cách xưng hô đều dùng tên trong tổ chức vì vậy mọi người đừng thắc mắc tại sao lúc thì Hắc Cô lúc lại là Ngữ Yên nhé. Nói trước không thôi chút lại có người ném dếp vào nhà ta. hihi) là bạn thân của Vũ Cơ. Kẻ đó chắc chắn có thâm thù gì đó với Vũ Cơ nên mới nhắm vào những người thân của cô mà ra tay. Tuy tiểu bảo bối Thái Sinh của chúng ta cũng là bạn thân của Vũ Cơ nhưng lại là Tiểu thư của CEO_LEADER vì vậy tỷ lệ ám sát thành công không cao. Còn nếu như giết Ngữ Yên thành công sẽ khiến Vũ Cơ suy sụp và tổ chức của chúng ta rối loạn.

Mọi người chăm chú lắng nghe sau đó phân tích vấn đề. Hàn Tuyết sau khi nghe Thế Gia nói xong cảm thấy trong lòng mình ảm đạm đau. Nếu như Thiếu Hạo và mọi người không nắm rõ tình hình của kẻ thù thì rất có thể Ngữ Yên sẽ gặp nguy hiểm. Vừa nghĩ đến người thân của mình bị người khác hại, trong lòng cô dâng lên một nỗi sợ hãi khôn cùng. Thiếu Hạo ngồi bên cạnh cảm nhận được thân thể Hàn Tuyết run lên nhẹ nhẹ, anh vòng tay ra ôm chiếc eo mảnh khảnh của cô trấn an nỗi sợ hãi vừa mới phát sinh. Đôi mắt Thiếu Hạo ánh lên vẻ khát máu, ai khiến lão bà của anh sợ hãi đều không thể nhận được kết quả tốt đẹp. Sau một hồi im lặng suy ngẫm, Thiếu Hạo nói tiếp :

- Kế hoạch của kẻ đó xem ra rất chu đáo, vừa tiêu diệt chúng ta vừa đánh vào tâm lý nhưng thật đáng tiếc mọi chuyện lại do chúng ta nắm giữ. Bây giờ mà ngả bài thì thật đáng tiếc. Vì vậy chúng ta cùng chơi với kẻ đó một ván nữa nhé.

Hàn Tuyết lấy lại bình tĩnh hừ lạnh :

- Dám đối đầu với chúng ta xem như kẻ đó chán sống. Nếu đã muốn chơi thì phải chơi một ván lớn.

Thiếu Hạo bật cười nhìn Hàn Tuyết. Quả nhiên người yêu của anh rất có bản lĩnh

h. Thái Sinh nhìn thái độ sừng nịnh của Thiếu Hạo đối với Hàn Tuyết nên giả vờ ca thán:

- Hạo ca chẳng bao giờ ôn nhu với người muội muội này như vậy nha. Thật không công bằng xiu nào cả.

Trương Hạo Dân lập tức lên tiếng :

- Anh cũng có thể ôn nhu với em gấp ngàn lần như vậy đấy Sinh nhi à. làm vợ anh nha.

Thái Sinh bĩu môi:

- Anh không định cầu hôn em đó chứ?

Hạo Dân nhún vai :

- Tùy theo cách nghĩ của em.

Hàn Tuyết lên tiếng giải vây cho Thái Sinh :

- Vào công việc đi. Nếu đã muốn ám sát Hắc Cô vậy thì ta sẽ cho họ thỏa mãn nguyện vọng

Thái Sinh mỉm cười :

- Trò ‘lập lò đánh lận con đen’

Thiếu Hạo nhếch môi :

- Hoàn hảo , thật thật , giả giả trò chơi mới trở nên thú vị.

Tất cả mọi người trong phòng cùng nhau nở một nụ cười ý nhị. Những ai dám đối đầu cùng CEO_LEADER thì mãi mãi không thể nào tránh được kết cục thê thảm.

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 19

19. – Chương 19

CHƯƠNG XIX : DÂY DƯA KHÔNG DỨT

Ngày thứ 5 sau khi Thiếu Hạo đến thăm Hàn Doanh, cô đã chính thức tỉnh lại. Đôi mắt đã lâu không nhìn thấy ánh sáng bất giác mở ra cảm thấy không thích ứng nổi. Hàn Doanh đành nhắm lại cảm nhận cơn đau trên đầu đang lan tỏa trong cơ thể của mình. Lần thứ 2 mở mắt ra , cô đã có thể nhìn xung quanh. Thứ đầu tiên đập vào mắt Hàn Doanh sau một năm bất tỉnh chính là một khuôn mặt rất tuấn tú của...vị bác sĩ điều trị cho cô. Hàn Doanh cảm thấy hơi thất vọng. Cô muốn người đầu tiên mình gặp là Thiếu Hạo hoặc là Hàn Tuyết. Bác sĩ anh tuấn Nguyễn Bảo nhìn thấy Hàn Doanh tỉnh dậy liền ân cần hỏi thăm :

- Cô cảm thấy trong người thế nào ?

Hàn Doanh cất giọng có chút khàn khàn khó khăn nói chuyện :

- Tôi...tôi thấy đau đầu.

Nguyễn Bảo bước đến bên giường đặt ống nghe vào người khám cho Hàn Doanh sau đó nở nụ cười tươi sáng nói :

- Mọi chuyện đều ổn cả. Việc đau đầu là do di chứng sau một thời gian dài nằm trên giường thôi. Khoảng 2 ngày nữa sẽ hết. Em gái cô cũng sắp đến rồi đấy. Hãy nghỉ ngơi đi.

Nói xong bác sĩ Nguyễn Bảo bước ra ngoài không quên dặn dò y tá chăm sóc thật tốt cho bệnh nhân.

Hàn Tuyết vừa nhận được điện thoại của bác sĩ Nguyễn Bảo nói rằng Hàn Doanh tỉnh lại, cô vui mừng đến nỗi rơi nước mắt. Vội vàng vàng vội vàng kéo Thiếu Hạo đang ngồi bên cạnh chạy vào bệnh viện. Đi trên đường cô liên tục bấm điện thoại báo ọi người biết niềm vui này đủ thấy cô cao hứng như thế nào. Thiếu Hạo ngồi bên cạnh nhìn dáng vẻ vui mừng, hí hửng hiem có của Hàn Tuyết chỉ yêu chiều cười hạnh phúc. Thật ra cô gái nhỏ của anh cũng có những biểu hiện vô cùng đáng yêu mà ít ai có phúc được nhìn thấy. Hàn Tuyết quay sang Thiếu Hạo dặn dò :

- Thiếu Hạo, chút nữa đến bệnh viện gặp chị em thì phải vui vẻ biết chưa?

- Tuân lệnh lão bà.

Hàn Tuyết thu hồi nụ cười nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời cũng bắt đầu giao mùa rồi. Khí hậu đang dần trở nên ấm áp nhưng vẫn không đủ xua tan cái giá lạnh của mùa đông. Sau mùa đông năm nay liệu Hàn Tuyết còn cảm nhận được sự ấm áp của mùa xuân năm nay hay không? Nhận được tin Hàn Doanh tỉnh lại Hàn Tuyết vô cùng hạnh phúc nhưng đồng thời cũng là lúc cô phải rời xa Thiếu Hạo. Hàn Tuyết biết anh sẽ bị tổn thương nhưng nếu có lựa chọn khác thì cô... Hàn Tuyết hít thật sâu ổn định tâm trạng sau đó ngáp ngừng hỏi:

- Thiếu Hạo..

- Hử ?

Hàn Tuyết cúi đầu trốn tránh ánh mắt của anh rồi hỏi nhanh nhưng giọng hơi run :

- Tại sao anh lại thích em.

Thiếu hạo quay sang chăm chú nhìn Hàn Tuyết khiến cô cảm thấy như có một cỗ nặng trĩu đè vào tim của mình. Sau thời gian dài bằng một thế kỷ__theo cách nghĩ của Hàn Tuyết__cuối cùng Thiếu Hạo cũng lên tiếng :

- Yêu mà cũng phải có lý do sao Hàn Tuyết ?

Hàn Tuyết bĩu môi :

- Tất nhiên rồi. Phải có lý do gì đó anh mới thích chứ, nói như anh thì khi yêu các cô gái kia cũng là tự nhiên chẳng có lý do gì sao?

Thiếu Hạo ngẩn người nhìn Hàn Tuyết rồi bật cười. Lúc đầu hai vai run run sau đó anh cười thành tiếng khiến Hàn Tuyết khó hiểu hỏi :

- Anh bị gì vậy ?

Thiếu Hạo sợ Hàn Tuyết giận nên cố bày ra bộ mặt nghiêm túc nhưng vẫn không được. Cô gái nhỏ này luôn khiến cho anh không thể nào điều tiết được cảm xúc của mình. Haizz, thật là làm mất hình tượng một Boss lớn như anh nha. Hàn Tuyết hỏi lại :

- Này heo đực giống, anh vừa rồi mới cười cái gì vậy hả ?

Thiếu hạo nhăn mặt đưa tay kéo cô lại hung hăng ôm chặt sau đó vừa lái xe vừa lợi dụng cơ hội “giáo huấn” Hàn Tuyết (cái này chắc ai cũng hiểu anh Hạo làm gì hén.hihi). Hàn Tuyết giãy giụa lên tiếng kháng nghị :

- Xảy ra tai nạn bây giờ. Em chưa muốn chết đâu nha.

Thiếu hạo đành phải buông cô ra liếm liếm môi có vẻ thèm khát khiến Hàn Tuyết vừa thẹn vừa giận .

- Sau này xem còn dám gọi anh như vậy không ?

Hàn Tuyết nhăn mày bĩu môi :

- Vậy chứ không phải hay sao ?

Thiếu hạo lắc đầu ảo nảo đành phải mặt dày giải thích :

- Anh còn là một xử nam đó nha.

Hàn tuyết bật cười :

- Có quỷ mới tin lời anh.

” Cô gái này sao lúc nào cũng nghĩ xấu ình hết vậy hả trời?” Thiếu Hạo trong lòng gào thét oan uổng không thôi đành phải ‘khai’ thật với Hàn Tuyết :

- Anh nói là sự thật nha.Lúc còn nhỏ,thật ra...

Thiếu Hạo tính nói ra hết tình cảm trong lòng của mình cho Hàn Tuyết hiểu nhưng vừa lúc đó xe đã chạy đến cổng bệnh viện.Hàn Tuyết mở cửa xe chạy nhanh lên phòng bệnh của Hàn Doanh.Vừa mở cửa nhìn thấy chị gái của mình ngồi dậy Hàn Tuyết bật khóc chạy đến ôm chầm lấy Hàn Doanh :

- Cuối cùng chị cũng tỉnh lại rồi, tỉnh lại rồi.

Hàn Doanh ôn nhu đưa đôi tay gầy yếu vuốt ve mái tóc của em gái mình nghẹn ngào :

- Xin lỗi Hàn Tuyết à.Là chị không tốt,không chăm sóc được cho em ngược lại còn khiến em phải lo lắng nữa.

Vừa lúc đó cánh cửa phòng bật mở.Long Thiếu Hạo ung dung tiêu sái bước vào khiến Hàn Doanh vừa kinh hãi vừa bối rối.Đôi má nhanh chóng ửng hồng khi nhìn xuống bộ đồ bệnh viện của mình.Cử chỉ của Hàn Doanh đều lọt vào mắt của Hàn Tuyết khiến cô không dám đối mặt đành phải xoay người nhìn ra phía cửa sổ.Thiếu Hạo bước đến bên cạnh Hàn Doanh nhẹ nhàng lên tiếng :

- Chúc mừng cô đã tỉnh lại, Hàn Doanh.Cô cảm thấy ổn chứ ?

Hàn Doanh cúi đầu dùng giọng nói êm dịu như thiên thần trả lời :

- Cảm ơn anh.Em đã khỏe nhiều rồi.

Thiếu Hạo đặt giỏ đồ gồm các loại thuốc bổ và yếm sào xuống bàn sau đó quay sang gọi Hàn Tuyết :

- Sao em lại đứng ở đó.Sẽ bị cảm đấy.

Hàn Doanh ngạc nhiên nhìn Thiếu Hạo và Hàn Tuyết sau đó ấp úng hỏi :

- Hai người quen nhau sao ?

Thiếu Hạo gật đầu nói :

- Chúng tôi là...

Hàn Tuyết vội vã ngắt lời :

- Em và anh ấy chỉ là bạn bè thôi. Thiếu Hạo sững người nhìn Hàn Tuyết.Cô không muốn nói rõ quan hệ của mình trước chị gái.Có phải cô không yêu anh không? Ý nghĩ đó khiến Thiếu Hạo đau nhói trong lòng , gương mặt tuấn mỹ trong phút chốc tối sầm lại.Một màn đó được thu hết vào mắt Hàn Tuyết , cô vội vã cầm lấy túi xách nói với Hàn Doanh :

- Chị nghỉ ngơi đi.Em có việc phải đi.

Không chờ Hàn Doanh kịp phản ứng , Hàn Tuyết đã nhanh chóng đẩy cửa bước ra ngoài.Hàn Doanh ngạc nhiên nhìn biểu hiện khác thường của em gái mình.Lần đầu tiên cô thấy Hàn Tuyết trở nên bối rối và chật vật như vậy.Hàn Doanh quay sang Thiếu Hạo định tìm câu trả lời nhưng nhìn thấy khuôn mặt muốn giết người của Thiếu Hạo , cô thức thời ngậm miệng lại yên lặng lấp rập những sự kiện với nhau.Thiếu Hạo đến bên Hàn Doanh dịu giọng :

- Cố gắng nghỉ ngơi thật nhiều.Lần sau tôi sẽ đến thăm cô.

Nói xong anh cũng xoay người rời đi.Hàn Doanh rất muốn giữ Thiếu Hạo lại nhưng cô không có can đảm để mở lời đành yên lặng nhìn anh khuất sau cánh cửa phòng bệnh.Thiếu Hạo vừa đi khỏi thì Hàn Doanh

lại tiếp đón một vị khách không mời mà đến. Cô ta đứng trong phòng nói chuyện rất lâu cùng Hàn Doanh rồi mỉm cười chiến thắng bước ra ngoài để lại Hàn Doanh sững sờ ngồi trong phòng bệnh. Phút chốc khuôn mặt của cô đông đầy nước mắt, cơn đau đầu lại ập đến khiến Hàn Doanh ngất đi vừa lúc bác sĩ Nguyễn Bảo bước vào phòng.

Hàn Tuyết khó chịu hòa vào dòng người trên đường. Cô vẫy tay bắt taxi nhưng chiếc nào cũng dừng, chán nản, đau lòng khiến Hàn Tuyết ngồi xuống băng ghế bên đường. Đôi mắt trở nên cay xè nhưng làm thế nào cũng không thể khóc nổi. Hàn Tuyết đành nở nụ cười xem ra còn khó coi hơn cả khóc. Chiếc xe 8C-PIDER của Thiếu Hạo đỗ lại bên đường, anh mở cửa xe bước nhanh đến bên Hàn Tuyết nắm tay cô vào xe. Hàn Tuyết giật tay lại:

- Em muốn yên tĩnh một mình. Anh về trước đi.

Thiếu Hạo cố gắng áp chế nổi tức giận trong lòng cúi xuống nhẹ nhàng nói:

- Có gì chúng ta về nhà nói chuyện được không?

Hàn Tuyết cười cười để che dấu tâm trạng của mình:

- Em chẳng có gì hết. Chỉ cảm thấy không vui một chút thôi. Để em yên tĩnh một chút.

Thiếu Hạo vẫn khẳng khái nắm tay Hàn Tuyết kéo vào xe. Cô vùng mạnh tay ra gần giọng:

- Em đã nói hôm nay không được vui. Anh đừng có bá đạo như vậy.

- Anh bá đạo gì chứ? Bỗng dưng em trở nên thật lạ lùng nha. Lúc này chẳng phải còn vui vẻ sao? Có gì không vui thì cứ nói ra, sao lại dùng thái độ im lặng khó hiểu như vậy?

Hàn Tuyết mặt đỏ bừng vì tức giận hét:

- Em bị gì thì mặc kệ em, anh có quyền gì xen vào hả? Tôi muốn yên, làm ơn đi khỏi chỗ này đi.

Thiếu Hạo nhìn sững Hàn Tuyết một lúc lâu sau đó bật cười đau khổ:

- Hóa ra trong lòng em từ trước đến giờ đều không có anh, xin lỗi vì đã làm phiền em.

Đôi tay đang cầm chặt cổ tay của Hàn Tuyết từ từ buông lỏng rồi rời hẳn, Thiếu Hạo cố gắng xoay người bước vào xe khởi động máy lao ra ngoài đường như tên bắn để lại Hàn Tuyết đứng giữa dòng người xa lạ nhìn xa xăm về phía chân trời. 'Thiếu Hạo, thật xin lỗi đã làm tổn thương anh nhưng em không biết mình nên xử sự ra sao để cắt đứt mối quan hệ của chúng ta nữa'. Hai người họ tuy chưa danh chính ngôn thuận quen nhau nhưng trong lòng mỗi người đều nhận định mối quan hệ của họ luôn dây dưa không dứt, đó chính là tình yêu. Muốn cắt đứt cũng không được. Hàn Tuyết lau nhanh một giọt nước mắt vừa rơi ra sau đó đi về nhà. Còn những chuyện quan trọng đang chờ cô phía trước, không thể gục ngã lúc này được.

Thiếu Hạo chạy xe như điên trên đường cao tốc, anh chạy không phương hướng, cứ lao thẳng về phía trước. Cuối cùng Thiếu Hạo đành dừng trước một bãi biển xanh biếc ở ngoại ô, anh mở cửa bước ra ngoài dựa người vào thành xe ngắm cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp nh

ưng vô cùng buồn bã trên biển. Tại sao vậy, tình yêu của anh đối với Hàn Tuyết chưa đủ lớn, chưa đủ sâu đậm hay sao mà đến tận bây giờ cô ấy vẫn không thể yêu anh. Thiếu Hạo nở một nụ cười bi thương, đây chính là tự vị thất tình sao? Nó giống như ngàn vạn mũi tên đâm vào tim sau đó lấy muối sát vào. Thật sự đau sót cơ hồ không thể thở nổi. Tình cảm hơn 10 năm của anh dành cho Hàn Tuyết chỉ đổi lại một câu nói của cô 'Em bị gì thì mặc kệ em, anh có quyền gì mà xen vào'. Từ lần đầu gặp cô lúc đó anh chỉ mới là cậu nhóc 10 tuổi, hiếu thắng và bốc đồng nên dẫn đến xung đột. Sau khi bị sư phụ phạt quỳ, Thiếu Hạo luôn nhìn sang vị tiểu sư muội của mình, thấy cô khát lẫn đói nhưng gương mặt lại hiện lên vẻ quật cường khiến người khác cảm thấy vừa giận vừa thương. Có một điều mà Hàn Tuyết không thể nào biết được là tối đó cô ngủ gục chính anh đã lên ra ngoài đem nước vào cho cô uống. Sáng hôm sau, người cha nuôi thứ năm của Thiếu Hạo đến dẫn anh ra Hoa Kỳ học tập, nhân lúc Hàn Tuyết còn ngủ Thiếu Hạo đã nhẹ nhàng gỡ chiếc kẹp dính trên tóc của cô xuống âm thầm đem theo bên mình vượt trùng dương đến đất nước xa xôi ở bán cầu tây. Trong suốt những năm qua, thiếu Hạo đều đem theo chiếc kẹp đó bên cạnh mình, ngày đêm tưởng nhớ đến bóng hình nhỏ nhắn xinh đẹp nhưng quật cường kia. Khi gặp lại cô lần đầu tiên ở Học Viện Hoàng Gia, anh lập tức nhận ra cô nhưng cố tình gây sự, cô vẫn mạnh mẽ như xưa nhưng tàn bạo và

quạt cường hơn rất nhiều. Từ một cô bé xinh xắn sau 10 năm đã trở thành thiếu nữ nghiêng nước nghiêng thành làm anh đắm say nhưng giờ thì mọi thứ đã vỡ tan cả rồi. Ngay cả niềm hi vọng, niềm vui cuối cùng trong đời anh cũng tiêu tan, Thiếu Hạo có thể tưởng tượng ra những ngày tháng thống khổ, tẻ nhạt của mình trong tương lai khi không có Hàn Tuyết. Anh sờ vào túi rút ra chiếc kẹp của Hàn Tuyết ngẫm nghĩ rồi thở dài. Anh có thể để cô rời xa dễ dàng như vậy sao? Không, không thể nào, Hàn Tuyết là người con gái anh yêu nhất trên đời, anh không thể dễ dàng từ bỏ như vậy. Thiếu Hạo rút điện thoại bấm số gọi Hàn Tuyết. Có tín hiệu kết nối, Thiếu Hạo lập tức lên tiếng:

- Hàn Tuyết, em hiện giờ đang ở đâu?

- Em đang ở nhà.

Thiếu Hạo vui mừng vội nói:

- Em chờ ở đó, anh sẽ sang nhà em ngay bây giờ.

Thiếu Hạo mơ hồ nghe một tiếng nước nổ nghẹn ngào từ Hàn Tuyết nhưng nó hết sức khê khàng và trôi qua nhanh chóng nên anh mơ hồ không thể xác định đó là thật hay giả. Hàn Tuyết với giọng bình tĩnh lên tiếng:

- Không cần đâu Thiếu Hạo à, em cảm thấy mệt mỏi lắm, tạm thời đừng gặp nhau có được không?

Thiếu hạo ngẩn người sau đó cố gắng bình tĩnh gượng cười:

- Được thôi nhưng Hàn Tuyết à, em...thật sự có yêu anh không?

Thiếu Hạo cảm nhận được sự yên lặng của Hàn Tuyết, mỗi một giây phút cô không trả lời khiến lòng Thiếu Hạo như lửa đốt. Cuối cùng, Hàn Tuyết cũng mở miệng trả lời nhưng nó lại là nguyên do rút hết mọi sức lực còn lại của anh:

- Xin lỗi Thiếu Hạo, tình cảm không thể miễn cưỡng. Lúc..lúc trước em..em cứ ngỡ mình..thích anh nhưng thật ra...

Nói đến đó bỗng dừng liên lạc bị ngắt, Hàn Tuyết tắt máy vùi mặt vào gối cố ngăn ình đừng khóc nhưng nước mắt vẫn thi nhau chảy không thể nào cản nổi. Tim đau quá, đau đến mức cô không thể thở nổi nữa rồi.

Nghe thấy câu trả lời của Hàn Tuyết, Thiếu Hạo điên cuồng hét lên ném điện thoại xuống biển. Tại sao, Tại sao cô lại tàn nhẫn với anh như vậy? Đôi mắt Long Thiếu Hạo vẫn lên những tia máu. Ngay bây giờ anh thật muốn giết người quá. Vừa lúc đó có vài tên lưu manh đi qua. Một tên lên tiếng chửi:

- Mẹ kiếp, thằng kia bị điên hay gì mà hét toáng lên thế?

Long Thiếu Hạo ngẩng mặt lên nhìn 7 tên vừa đi ngang qua mình. Anh cất giọng tuy nhẹ nhàng nhưng đầy nguy hiểm:

- Thằng nào vừa mới lên tiếng.

Gương mặt Thiếu Hạo lúc này đủ khiến cho cả đám khiếp sợ nhưng vì sĩ diện và nhìn thấy Thiếu Hạo không có vẻ gì là đàn anh đàn chị nên tên vừa chửi bạo gan đứng ra nhận:

- Là tao, mày muốn gì hả nhóc con.

Chỉ thấy Thiếu Hạo nắm chặt nắm đấm đến mức nổi gân xanh, đôi mắt đầy những tia máu gần giọng:

- Chưa từng có ai cả gan dám nói với tao như vậy, mày chính là tự tìm chết vậy thì đừng trách tao.

Vừa nói xong nhanh như chớp Thiếu Hạo xông vào đám lưu manh, tốc độ khiến người khác hoa cả mắt, chỉ mất 5 phút đồng hồ, 7 tên đó đã nằm rạp trên mặt cát không một tiếng động. Máu thịt trở nên bết bết nhìn thật kinh khủng. Nếu có kịp đưa vào bệnh viện chỉ e là tàn phế suốt đời thôi. Thiếu Hạo ung dung lấy khăn giấy lau vết máu trên tay rồi lái xe hướng về phía thành phố. Anh muốn ghé pub uống thật say, thật say để quên hết tất cả mọi chuyện và quên luôn cả...Lãnh Hàn Tuyết nữa....

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 20

20. – Chương 20

CHƯƠNG XX: NGŨ YÊN ! NGUY HIỂM

Thiếu Hạo lái xe vào một PUB nổi tiếng tại thành phố uống đến mức say bí tỉ không nhận biết được gì. Lúc mới nghe nhân viên gọi điện thoại nhờ đưa Thiếu Hạo về nhà, Thế Gia hết sức ngạc nhiên vì sao hôm nay Thiếu Hạo lại trở nên thất thố như vậy. Nhưng bây giờ thấy người đã say bất tỉnh phía sau cứ luôn miệng gọi tên Hàn Tuyết thì Thế Gia cũng đã hiểu được phần nào. Anh lắc đầu thở dài ‘Hóa ra Thiếu Hạo khi rơi vào lưới tình cũng giống như bất kỳ một người bình thường nào. Haizz. Anh bạn tốt, ngủ một giấc sau khi tỉnh lại sẽ thấy khỏe hơn’

Ngũ Yên vừa ra khỏi lớp đánh đàn vĩ cầm thì trời đã sập tối. Cô liếc nhìn đồng hồ sau đó vội bước ra ngoài. Cảm nhận được mùi vị nguy hiểm, Ngũ Yên quay đầu ra phía sau thì bất ngờ nghe tiếng hét :

- Ngũ yên, nguy hiểm..

Vừa lúc đó cô cảm thấy một cỗ âm áp đánh ập vào người. Sau đó cả người Ngũ Yên mất thăng bằng nặng nề ngã xuống mặt đường nhưng thật kì lạ là cô không cảm thấy đau một chút nào cả. Vừa lúc đó vài tiếng súng lập tức nổ vang lên, Ngũ Yên cả kinh vội vàng xoay người rút khẩu súng ở thắt lưng đưa lên nhưng chưa kịp bắn ra viên nào đã bị người khác cướp đi. Ngũ Yên quay sang nhìn người bên cạnh mình sau đó âm thầm cảm thấy run sợ. Sao anh ta lại ở đây vậy trời ? Hồng bét rồi. Thấy những tên sát thủ từ từ ngã xuống dưới làn đạn của anh ta, Lưu Ngũ yên âm thầm liếc mắt về phía bóng cây Mai Đằng bên đường nhận chỉ thị tiếp theo thì vô tình nhìn thấy bên phải bọn họ có một sát thủ đang giương súng nhắm người bên cạnh cô. Trong lúc đó theo bản năng Ngũ Yên xoay người đứng chắn trước mặt anh ta đỡ những đường đạn mà tên sát thủ bắn ra. Chỉ nghe một đạo xé không trung, viên đạn đi chệch quỹ đạo trúng vào cánh tay của Ngũ Yên, cô than nhỏ một tiếng, lại tiếp một viên đạn trúng vào ngực trái. Viên đạn thứ hai hoàn toàn đi đúng đường của nó cắm thẳng vào tim của Ngũ Yên, ý thức dần dần trở nên mơ hồ. Trong lúc đó hé ra trước mắt cô là một khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ mang đầy vẻ kinh hoàng và lo lắng. Đám sát thủ thấy đã triệt hạ được mục tiêu nên nhanh chóng rút khỏi hiện trường. Trên đường chỉ còn tro bụi lại hình ảnh một chàng trai cực kỳ tuấn mỹ đang ôm cô gái thân hình đầm máu vào người. Anh gục đầu trên hõm vai của cô khàn giọng lắm bầm ‘Ngũ yên, Ngũ Yên, em ...sao vậy? Tỉnh lại đi, Ngũ yên’

- Anh mà không đưa cô ấy vào bệnh viện thì có lẽ sẽ chết thật đấy

Một đạo âm thanh truyền từ phía trên đỉnh đầu khiến anh bừng tỉnh ngẩng đầu dậy hét :

- Sao bây giờ em mới xuất hiện vậy hả?

Hàn Tuyết quay sang nhìn Bác sĩ Nguyên Bảo, anh hiểu ý của cô liền tiến lại cùng với Thế Gia và Hạo Dân bế Ngũ Yên lên chiếc xe cứu thương ngay gần đó chở về nhà.

Kim Hyun Joong vẻ mặt vô cùng lo lắng và căng thẳng ngồi trên ghế sofa nhà Hàn Tuyết, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía cửa phòng đang đóng chặt. Tâm trạng của Hyun Joong lúc này có thể ví như sợi dây đàn. Mồ hôi lạnh rịn trên trán biểu lộ sự sợ hãi trong lòng của anh. Hàn Tuyết ngồi bên cạnh thu hết dáng vẻ chặt vật hiểm có của Kim Hyun Joong vào mắt. Cô không nỡ nhìn tâm tra tấn tinh thần anh nữa nên nhẹ giọng lên tiếng :

- Không sao đâu, cô ấy chỉ bị thương nhẹ thôi.

Kim Hyun Joong gầm nhẹ :

- Bị 2 viên đạn cắm vào người mà em bảo là nhẹ sao ?

Hàn Tuyết khẽ cười châm chọc :

- Sao anh lại quan tâm đến Ngũ yên như vậy ? Không phải 2 người...

- Chuyện đó quan trọng sao ?

Hàn Tuyết giảng hòa :

- Được rồi ông anh mất lý trí vì lo lắng ạ, nhìn lại vết máu của Ngũ yên trên người anh xem.

Kim Hyun Joong nghi hoặc nhìn chiếc áo sơ mi hàng hiệu loang lổ vết máu của mình rồi bình tĩnh.Trên chiếc áo của anh có vài chỗ máu vẫn còn đang nhỏ giọt mà không có dấu hiệu đông lại.Kim Hyun Joong nhẹ nhàng thở ra một tiếng quay sang Hàn tuyết chấp vấn:

- Chuyện này là sao vậy em gái yêu dấu ?

Hàn Tuyết kể lại kế hoạch của mọi người cho Kim Hyun Joong nghe.Chỉ thấy mặt anh ngày càng đen lại đến cuối cùng bật thốt :

- Sao em lại để Ngũ yên mạo hiểm như vậy chứ ?

Hàn Tuyết trong mắt tràn ngập ý cười nhìn Kim Hyun Joong sau đó nhẹ nhàng hỏi lại :

- Vậy hóa ra là lỗi của em sao? Anh không có một phần trách nhiệm nào hết ?

Kim Hyun Joong cứng họng sau đó lặng lẽ thở dài(hihi.chị Hàn Tuyết chửi anh Kim Hyun Joong là đồ phá đám ý).Hàn Tuyết cười cười nói tiếp :

- Ngũ yên bị thương là trách nhiệm của anh vì vậy anh phải chiều cổ cô ấy, em đi ngủ đây

Nói xong Hàn Tuyết đi thẳng lên lầu về phòng ngủ.Đôi mắt cô sụp xuống cổ gắng che dấu nỗi cô đơn .Kim Hyun Joong vừa thấy Nguyên Bảo mở cửa ra liền vội vàng tiến lại hỏi :

- Cô ấy có sao không ?

Nguyên Bảo giương đôi mắt mệt mỏi nhìn Kim Hyun Joong sau đó lắc lắc đầu.Kim Hyun Joong cả kinh cầm lấy vai của Nguyên Bảo hét :

- Anh nói cái gì ?

Nguyên Bảo biết anh ta hiểu lầm nên dùng tiếng anh nói chuyện :

- Xin lỗi, tôi không biết tiếng Hàn,Cô ấy không sao cả, chỉ bị thương ngay cánh tay thôi còn viên đạn ngay ngực do có áo chống đạn nên không có việc gì .

Kim Hyun Joong nhận ra mình thất thố nên buông tay cúi đầu xin lỗi Nguyên Bảo.Sau khi Nguyên Bảo rời khỏi nhà Hàn Tuyết , Kim Hyun Joong lập tức tiến vào phòng của Ngũ Yên.Cô nằm trên chiếc giường nệm êm ái nhưng khuôn mặt trắng nhợt vì mất máu.Hai mắt khép hờ khẽ lay động khi nghe tiếng mở cửa.Kim Hyun Joong ngồi xuống chiếc ghế bằng gỗ tinh xảo bên cạnh nhìn Ngũ Yên cảm thấy đau lòng không thôi nhưng lời nói thoát ra miệng chỉ được có 3 từ :

- Ổn rồi chứ ?

Ngũ yên tức giận nói :

- Kh

ông Ồn.Ra ngoài đi.

Kim Hyun Joong neho mắt nhìn Ngũ Yên trào phúng :

- Hôm nay đạn bắn ngay tay chứ đâu phải trúng đầu đâu mà lại dám ăn nói kiểu đó hả ?

Ngũ yên bĩu môi :

- Anh nhém chút nữa là hại chết tôi rồi nên chuyện chúng ta coi như huê.Từ nay tôi chẳng cần nghe lời anh nữa. Kim Hyun Joong mỉm cười ý nhị :

- Hay lắm.Nếu em có thể thoát khỏi bàn tay tôi thì sau này tôi đổi thành họ Lưu.Còn nếu không được thì đừng có cứng miệng.

Ngữ Yên tức giận thở phì phì quay người thật mạnh về phía vách tường khiến cánh tay bị thương va chạm xuống thành giường. Cô nhúm mày, gương mặt nhăn nhó lại vì đau. Thấy vậy Kim Hyun Joong không thể ngăn cản nổi xót xa trong lòng nên bước đến đặt tay lên thắt lưng của Ngữ Yên nhẹ giọng :

- Nghỉ ngơi thật tốt. Tháng sau anh có một live show. Đến hôm đó em nhất định phải đến đấy.

Ngữ Yên bĩu môi giận dỗi :

- Không đi

Kim Hyun Joong bật cười trước vẻ mặt phụng phịu vô cùng đáng yêu của cô sau đó ghé vào tai Ngữ Yên nói nhỏ :

- Em không đi sẽ hối hận đấy. Bye

Kim Hyun Joong hài lòng vui vẻ bước ra ngoài để Ngữ Yên oán giận nhìn chăm chăm vào cánh cửa đã đóng chặt lẩm bẩm ‘Đồ ác ma, sắc lang, đáng chết. Aaaaaaaa.....!’ Nhưng gương mặt không tự chủ đỏ lên như trái anh đào khi nhớ lại đêm live show lần trước tại Nhật Bản. Haizz, nghĩ ra cô cũng chính là một sắc nữ đấy chứ. Mặt mặt quá đi.

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 21

21. – Chương 21

CHƯƠNG XXI : HÀN TUYẾT VS HÀN DOANH

2 THÁNG SAU :

Trong nhà Hàn Tuyết hôm nay trở nên cực kỳ ảm ỹ. Vừa qua ‘đám tang’ của Ngữ Yên, mọi chuyện trở nên rất rắc rối. Huyết Tinh bị thương tàn phế 2 chân tiếp theo là Thái Sinh trúng độc đang phải nằm viện, Hàn Tuyết suy sụp tinh thần suốt ngày nhốt mình trong phòng. Chuyện mâu thuẫn giữa Hàn Doanh và Hàn Tuyết xảy ra vào 2 ngày trước và bây giờ mới thật sự bùng nổ. Lúc đó Hàn Doanh mời Thiệu Hạo về nhà ăn cơm trong khi quan hệ giữa Hàn Tuyết và anh đang trong giai đoạn vô cùng nhạy cảm. Hàn Tuyết chán nản cúi gằm mặt xuống bàn ăn cơm trong khi Thiệu Hạo cứ thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía cô. Anh thở dài cố nén cảm xúc chua xót đang trào dâng trong lòng. Có phải Hàn Tuyết ngay cả thấy mặt anh cũng không muốn ? Hàn Doanh ở bên cạnh liên tục gấp thức ăn vào bát của Thiệu Hạo sau đó yêu kiều lên tiếng :

- Anh dùng súp đi. Đây là món do em nấu đấy.

Thiệu Hạo cười khổ gật đầu :

- Cảm ơn.

Bữa cơm trôi qua một cách nặng nề. Hàn Tuyết buông đũa xuống lên tiếng :

- Em no rồi. Em lên phòng đấy.

Hàn Doanh liếc mắt nhìn Hàn Tuyết bật cười nhẹ nhàng :

- Thôi được rồi. Em nghỉ ngơi đi. Chút nữa chị ra ngoài cùng anh Thiệu Hạo. Chắc tối nay sẽ về trễ

Hàn Tuyết lãnh đạm trả lời :

- Em biết rồi.

Ngày tiếp theo, Hàn Doanh lại quần quýt cùng Thiệu Hạo ngay trước mặt Hàn Tuyết. Cô chỉ cụp mắt xuống đi ra khỏi phòng. Vừa lúc đó bắt gặp Hàn Phong đang đứng trước cửa nhà. Hàn Tuyết thầm than thở một câu. Sao anh lại trở về ngay lúc này chứ ?

- Vũ Cơ, Thái Sinh ra sao rồi?

Hàn Tuyết lãnh đạm :

- Chưa chết nhưng bây giờ nó gặp anh có nguy cơ sẽ đi luôn đó.

Hàn Phong nhíu mày nghi hoặc nhìn Hàn Tuyết. Hôm nay cô nói chuyện hình như không giống bình thường. Hàn Tuyết nhìn ra được sự nghi hoặc của Hàn Phong nên đánh trống lảng :

- Anh về hồi nào vậy? Uyển Nghi ra sao rồi? Hình như cô ta mang thai rồi thì phải ?

Hàn Phong bắt đầu dĩ thử dài :

- Cô ta đang ở hàn quốc dưỡng thai.

- A, tôi có việc rồi. Xin lỗi phải đi trước. tạm biệt.

Nói xong Hàn Tuyết xoay người đi che dấu đôi mắt ngân ngấn nước của mình sau đó thẳng thừng nói một câu :

- Thái Sinh đang dần quên anh. Đừng đến tìm cô ta nữa. Hãy đối xử tốt với Uyển Nghi thì tốt hơn vì cô ta đang mang cốt nhục của anh.

Nói xong Hàn Tuyết bước đi không hề quay đầu lại.

Hôm nay thì đại chiến chính thức bùng nổ giữa Hàn Tuyết và Hàn Doanh. Gương mặt Hàn Tuyết đánh lại vì những lời nói của chị mình :

- Em không định quyến rũ anh rồi chứ? Sao suốt ngày lại bày ra khuôn mặt như oán phụ khi thấy chị và thiếu Hạo ở bên nhau thế hả ?

Hàn Tuyết cười nhạt :

- Em không quan tâm đến 2 người. Đừng có việc gì cũng đến tìm em.

Hàn Doanh không buông tha châm chọc :

- Nói vậy là chị nghi oan cho em sao ?

Hàn Tuyết bàng quan ngồi khoanh tay trên sofa không thèm để ý đến Hàn Doanh. Cô cho rằng Hàn Tuyết khinh thường cô nên xông đến túm lấy vai em gái lay :

- Em bày cái thái độ đấy cho ai coi thế hả ?

Hàn Tuyết chán ghét gạt tay Hàn Doanh ra phũ phũ tay áo của mình :

- Chị âm ỹ quá đấy. Tôi còn nhiều việc phải làm. Đừng có mà làm phiền đến tôi

Nói rồi cô bước ra ngoài, Hàn Doanh đứng dậy hét :

- Có giỏi thì cướp lại Thiếu Hạo từ tay chị đi. Đừng có suốt ngày bày ra bộ mặt chướng mắt như vậy ?

Hàn Tuyết quay người lại cười nhạt :

- Được thôi. Thích thì tôi sẽ đấu cùng chị. Xem ai sẽ thắng.

Vậy là cuộc đấu giữa Hàn Tuyết VS Hàn Doanh chính thức bắt đầu. Chỉ tội cho Thiếu Hạo trong nhiều ngày sau liên tục phải chịu 'tra tấn' vì các chiêu lấy lòng của cả 2 cô nàng. Anh ngồi xuống chiếc giường của mình day day thái dương sau một ngày bị Hàn Doanh kéo ra ngoài. Miệng lẩm bẩm 'Hàn Tuyết, anh thấy hối hận rồi nha. Em bây giờ có nhớ đến anh không vậy ?'

Thái Sinh đang nằm trên giường bệnh nhìn ra bên ngoài trời. Mùa xuân đã đến rồi. Khóe môi cong lên một cách miễn cưỡng. tất cả mọi chuyện sẽ nhanh chóng được kết thúc thôi. Nghe thấy tiếng động, cô nhanh chóng nằm xuống giường giả vờ ngủ. Hàn Phong bước vào phòng nhìn ngắm Thái Sinh sau đó lên tiếng :

- Dậy đi. Tôi biết cô chưa ngủ mà.

Thái Sinh mở mắt ra lãnh đạm nhìn Hàn Phong sau đó hỏi :

- Anh về lúc nào vậy ?

- Mới về.

Thái Sinh gạt gù sau đó nhắm mắt lại ra lệnh đuổi khách :

- Tôi muốn nghỉ ngơi, ra ngoài đi

Hàn phong nhíu mày :

- Tôi không hiểu mọi người đang làm trò quỷ gì nữa?

Thái Sinh nhếch môi :

- Chúng tôi đang chơi một trò chơi hết sức thú vị nhưng không có anh trong đó. Bây giờ tốt nhất hãy về nhà và chăm sóc lão bà đang có thai của anh kìa.

Hàn Phong đứng sững đó một lúc lâu rồi mở miệng nhàn nhạt nói :

- Hóa ra tôi đã bị khai trừ rồi ư ?

Thái Sinh lãnh đạm liếc mắt nhìn Hàn Phong sau đó nhẹ nhàng thốt ra một câu :

- Con người cần nhất là sự chân thành , anh đã tuyệt tình như vậy thì không nên ở cùng chiến tuyến với chúng tôi nữa.

- Tôi hiểu rồi. tạm biệt.

Hàn Phong nhắm mắt lại đau lòng bước ra khỏi bệnh viện. Mùa xuân đã đến rồi nhưng trong lòng anh vẫn mãi mang một màu đen u tối của đêm đông lạnh giá. Hóa ra mọi chuyện lại trở nên tồi tệ như vậy sao ? Hàn Phong tự bật cười thê lương với hoàn cảnh lúc này. Đường như anh đang trở nên trong suốt trong mắt mọi người thì phải....

Thiếu Hạo đẩy cửa bước vào phòng bệnh của Thái Sinh. Cô liếc mắt nhìn anh rồi thở dài hỏi :

- Mọi chuyện tốt đẹp cả chứ ?

- Ổn, còn em ?

Thái Sinh bật cười :

- Em ở trong này ăn anh rồi lại ngủ, có cái gì không tốt chứ ?

Thiếu Hạo nhắm mắt lại mệt mỏi lên tiếng :

- Chúng ta lật bài được không? Anh sắp không chịu nổi rồi. Việc gì chúng ta phải đóng kịch như vậy.

Thái Sinh bật cười :

- Không ngờ đường đường Ông chủ của CEO_LEADER lại thiếu kiên nhẫn như vậy? Yên tâm đi, em làm mọi chuyện đều có mục đích cả. Còn nữa, chỉ 2 ngày nữa thôi chúng ta sẽ được gặp mặt đối thủ. Anh gắng chờ một chút đi.

Thiếu Hạo nắm đôi tay của Thái Sinh đưa lên môi mình hôn khiến cô cả người trở nên cứng ngắc. Anh nhìn gương mặt ửng hồng của cô thâm tình nói :

- Mấy hôm nay anh nhớ em lắm. Suốt ngày phải đóng kịch, anh nhớ đến dáng vẻ xinh đẹp, lạnh lùng của em biết bao.

Thái Sinh trong lòng một trận rung động nhưng ngoài mặt vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh :

- Chuyện nhớ em hay không là chỉ anh mới biết. Em làm sao biết được.

Thiếu Hạo bật cười trước dáng vẻ hết sức đáng yêu của cô liền cúi đầu xuống hôn vào đôi môi mọng đỏ của Thái Sinh nhưng miệng lại thốt ra hai chữ :

- Hàn Tuyết

Thái Sinh giãy dụa muốn tránh nhưng bất lực đành phải im lặng mặc kệ cho Thiếu Hạo ‘công thành đoạt đất’ đến mức 2 người không thể thở được nữa anh mới không cam tâm buông ra. Lấy đôi tay vuốt ve đôi môi mọng đỏ của cô , Thiếu Hạo bất mãn kháng nghị :

- Hôn em như vậy anh cứ có cảm giác loạn luân với Thái Sinh sao á. Hay là em gỡ mặt nạ xuống được không hả em yêu ?

Thái Sinh bấu môi :

- Buồn nôn quá đi. Em vẫn thích như vậy. Không gỡ xuống. A, mà Chị em dạo này thế nào rồi ?

Thiếu Hạo ngả người ra ghế, 2 tay đùa nghịch với mái tóc óng như tơ của Thái Sinh ung dung trả lời :

- Tốt lắm, tinh thần vui vẻ. Mà Hàn Doanh đóng kịch cũng rất giỏi. Không hề để lộ sơ hở một chút nào cả. Nếu có dịp em giới thiệu Kim Hyun Joong và Hàn Doanh làm quen. Có khi cô ấy theo ngành nghệ thuật thứ 7 cũng nên.

Hàn Tuyết thở dài :

- Em cảm thấy khó chịu lắm. Em không dám đối mặt với chị ấy nữa.

Thiếu Hạo nhìn vẻ mặt không vui của Hàn Tuyết trong lốt Thái Sinh liền nhún mày :

- Em càng nhắc anh càng cảm thấy tức giận nha. Bây giờ anh muốn thanh toán nợ cũ.

Vừa nói Thiếu Hạo vừa nhanh chóng leo lên giường của Hàn Tuyết dang tay ôm chặt lấy cô. Hàn Tuyết nhanh mặt kháng nghị :

- Quá đáng , ở đây là bệnh viện nha. Anh muốn chết hả heo đực giống ?

Không nghe thấy tiếng Thiếu Hạo đáp lời vì hành động của anh đã nói lên tất cả. Bây giờ anh chẳng muốn tốn sức để trả lời . Ngoài trời , mưa phùn của mùa xuân đang lất phất trên những cánh hoa đào mới nở. Trong phòng cũng đang diễn ra cảnh xuân sắc động lòng người. Hình như mùa xuân đã thật sự đến rồi.....

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 22

22. – Chương 22

CHƯƠNG XXII : THẬT-THẬT-GIẢ- GIẢ

Hôm nay mọi người có vẻ hưng phấn hơn rất nhiều. Hàn Doanh và Hàn Tuyết nháy mắt cùng nhau bắt đầu chửi mắng hăng say. Họ cãi nhau một trận long trời lở đất đến cuối cùng , Hàn Tuyết tức giận lao ra ngoài. Hàn Tuyết cố ý chạy vào một con hẻm nhỏ tối tăm sau đó quay người lại nhìn cô gái mặc váy trắng đứng ở phía sau lạnh giọng hỏi

- Người là ai? Tại sao đi theo ta.

Cô gái mặc váy trắng phiêu bồng bay trong gió nhẹ nhàng nhếch môi cười khinh bỉ :

- Nghe nói Vũ Cơ danh chấn giang hồ hóa ra không khác người thường là bao ?

Hàn Tuyết nghiêng đầu mỉm cười quỷ dị :

- Cô tin chắc rằng như vậy sao ?

Cô gái mặc váy trắng khẽ gật đầu :

- Trong vòng bán kính 500m xung quanh đây toàn bộ là người của tôi. Cô nghĩ mình chạy thoát sao ?

Hàn Tuyết lắc đầu :

- Hoàn toàn không t

hể thoát được nhưng nếu....

Câu nói ngân dài của Hàn Tuyết khiến cô gái mặc áo trắng cảm thấy khó hiểu. Bỗng lúc đó trên tầng thứ 10 của tòa nhà ngay sát 2 người vang lên một tiếng cười trong sáng, thanh thúy như chuông ngân. Cô gái mặc váy trắng cảnh giác ngược mắt lên nhìn thì thấy một người con gái mặc quần áo màu đỏ đang đứng trên lầu sẵn sàng rơi xuống bất cứ lúc nào. Không chờ cô gái mặc váy trắng ngạc nhiên được lâu. Xung quanh cô bây giờ lại xuất hiện khoảng 10 Hàn Tuyết y như nhau đang nhìn cô mỉm cười quỷ dị. Cô gái mặc váy trắng ngay lập tức ý thức được mình nguy hiểm liền huyết sát gọi đồng minh. Vừa lúc đó lập tức hơn 100 người tụ tập tại con hẻm nhỏ u tối khiến nó càng trở nên ngột ngạt. Chỉ thấy Hàn Tuyết đứng đối diện cô gái mặc váy trắng nhếch môi mỉm cười. Vừa lúc đó người của CEO_LEADER lập tức xuất hiện vây kín con ngõ, tay lăm lăm cầm súng lục. Hàn Tuyết 'đầu tiên' lên tiếng:

-Coi như thắng thua đã định. Cô còn gì để nói hay không?

Ngay lúc đó tại nhà Hàn Tuyết:

- Vị khách của chúng ta sắp xuất hiện rồi nha.

Thiếu Hạo nhìn vẻ mặt vui vẻ của hàn Tuyết không khỏi lắc đầu thở dài. Có ai như vợ yêu của anh không, kẻ thù sắp đến mà lại tỏ ra háo hức như sắp gặp lại bạn cũ. Thật sự hết cách mà. Vừa lúc đó, cánh cửa bật mở. Một bóng người nhẹ nhàng, thanh thoát bước vào phòng. Hàn tuyết bật cười thanh thúy:

- Xin chào, tôi tên là Hàn Tuyết, không biết quý danh của cô là...

Cô gái đối diện Hàn Tuyết cũng bật cười. Cô có gương mặt xinh đẹp, đôi môi đỏ mọng và thân hình gợi cảm. Có thể dùng từ 'Đại mỹ nhân' để hình dung:

- Xin chào, tôi gọi là Lăng Tây Y.

Hàn Tuyết nhượng mắt nhìn về chiếc ghế đối diện ý bảo Lăng Tây Y ngồi xuống. Cô ta hiểu ý liền làm theo sau đó đưa đôi mắt đẹp sắc xảo của mình chăm chú đánh giá Hàn Tuyết. Riêng hàn Tuyết lại rất ung dung rót trà mời như thể tiếp đón một người bạn thân. Một lúc sau cô mới nhẹ nhàng lên tiếng nói với Lăng Tây Y:

- Tôi không ngờ cô lại phát hiện nhanh như vậy? Quả thật không thể xem thường.

Lăng Tây y bình tĩnh trả lời:

- Quả Thật cô rất cao tay vũ Cơ à. Tôi có lời khen ngợi.

Hàn Tuyết khách khí cười:

- Cám ơn. Nhưng cô không ở lại con hẻm đó để chứng kiến mọi chuyện quả nhiên rất đáng tiếc nha.

Lăng Tây Y lạnh lùng nhếch môi:

- Tôi cần là mạng của cô, không rảnh để ý những kẻ thể thân.

Hàn Tuyết khinh bỉ:

- Sao cô biết những người giả dạng tôi là thể thân, chỉ sợ người của cô mới là những kẻ như thế thôi.

Lăng tây Y mỉm cười:

- Thật sự như vậy sao?

- Cô không tin. Vậy chúng ta đánh cuộc xem ai sẽ là người chiến thắng.

Giọng điệu của Hàn tuyết vô cùng tự tin khiến Lăng Tây Y hơi chột dạ nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lùng không biểu cảm. Hàn Tuyết âm thầm đánh giá cao cô gái trước mặt. Nếu không có Long Thiếu Hạo giúp sức. Chỉ sợ cô gái này sẽ thật sự là một đối thủ khó chơi của Hàn Tuyết. Long Thiếu Hạo lãnh đạm ngồi ngả người ra ghế sofa bên cạnh Hàn Tuyết nhàn nhã thưởng trà. Anh bày ra tư thế mị hoặc mê đắm người khác khiến Hàn Tuyết tức muốn nghiêng răng nghiêng lợi. Anh dám ở trước mặt cô câu dẫn nữ nhân

phải không? Biểu hiện của hàn Tuyết không qua khỏi đôi mắt của Thiếu Hạo. Anh âm thầm cười trộm trong lòng. Cho cô tức chết luôn. Lăng Tây y nhìn biểu hiện liếc mắt đưa tình của 2 người bọn họ không kiên nhẫn rút súng ra chĩa thẳng vào đầu Hàn Tuyết gần giọng:

- Tao không muốn phí thời gian với mày.chết đi.

Vừa nói ngón tay trỏ của cô nhẹ nhàng co lại trên cò súng nhưng chưa kịp dùng lực thì Lăng Tây Y cảm nhận rõ phía sau gáy mình có cảm giác lạnh lạnh do Kim loại gây ra. Trong nháy mắt , mặt cô ta trắng bệch không còn chút máu nào. Hàn Tuyết lắc đầu :

- Không ngờ cô lại thiếu kiên nhẫn như vậy? Tôi còn chơi chưa đủ đâu.

Lăng Tây Y thất thần lẩm bẩm :

-Tại sao lại như vậy? Rõ ràng mọi chuyện nằm trong kế hoạch mà.Tại sao lại như vậy?

Hàn Tuyết hào phóng giải thích mọi nghi vấn cho Lăng Tây Y rõ.

Tại thời điểm đó ở con hẻm nhỏ :

Cô gái mặc váy trắng mang tên Nhược Y mở to mắt nhìn về phía hơn 10 Hàn Tuyết với vẻ không tin được. Các cô đồng loạt đưa tay lên mặt mình từ từ gỡ mặt nạ ra. Người đứng đầu chính là Thái Sinh, tiếp theo là Yên Chi, Băng Băng, Băng Trinh và 6 cô gái người của Thiếu hạo. Tất cả các cô đều nở một nụ cười chiến thắng khiến người ta phải hồn xiêu phách lạc. Nhược Y cố gắng thanh tỉnh bản thân nhưng cú shock tiếp theo khiến cô cơ hồ không thể đứng vững. Tất cả đàn em mà Nhược Y mang theo đều hành động y hệt như 10 cô gái lúc này. Đó là đưa tay lên mặt gỡ mặt nạ ra. Những khuôn mặt vô cùng xa lạ hiện ra khiến Nhược Y ngồi phịch xuống đất cơ hồ không thể thở nổi. Cô kinh hãi lắp bắp :

- Tại sao, tại sao lại như vậy? Chuyệnchuyện....gì....đã xảy ra ?

Một tiếng cười sảng khoái vang lên , một bóng người từ tầng lầu thứ 10 của khu chung cư ngay đó nhẹ nhàng nhảy xuống. Trên tay cô ta là sợi dây thừng màu trắng. Cô nhẹ nhàng đáp xuống để lộ khuôn mặt thanh tú động lòng người . Phủi phủi tay , cô tiến lại gần Nhược Y cúi người xuống chắc lưỡi :

- Chắc, chắc. Tội nghiệp quá. Bị dọa thành ra cái dạng như vậy sao? Cũng khó trách. Tại kỹ thuật của ta cao siêu quá mà. (Chị này tự sướng nè, Chảnh thấy ớn.hjhj). Nói cho cô nghe nhưng đừng có shock rồi xỉu đó ghen. Tất cả mọi người ở đây đều là người của chúng tôi. Cô thua hoàn toàn rồi.

Nược y phải mất một lúc lâu mới tiêu hóa được những lời mà cô gái trước mặt nói. Thái Sinh bước đến bên cạnh lên tiếng :

- Ishikawa Airi, cậu có thôi ngay cái trình độ tự sướng của mình không hả? Mau đem cô ta về nhà giao nộp lão đại. Hai chúng ta đi ăn lẩu nấm.

Vừa nghe đến lả , 2 mắt của AIRI sáng như đèn xe ô tô nhanh chóng gạt đầu. Thái Sinh bật cười. Nhìn cô ta như vậy ai nghĩ đây chính là kẻ lừng danh trong giới sát thủ Nhật Bản, đệ nhất thiên tài về kỹ thuật làm mặt nạ và hóa trang nhỉ? Bỗng dưng, AIRI nghiêm mặt, ánh mắt bắn ra một tia sáng lạnh lùng khiến người khác run người lên tiếng :

- Tốt nhất là cô nên yên lặng nếu muốn sống. Không nên giở trò trước mặt tôi. Đừng quên đằng sau của cô tất cả là người của chúng tôi.

Nược Y đang âm thầm rút kim châm trong người ra nhưng nghe câu nói của Ishikawa Airi, cô cả người cứng nhắc buông tay ra chấp nhận số phận. Đại công cáo thành. Thái Sinh vui vẻ kéo mọi người về nhà Hàn Tuyết xem kịch hay .

Hàn Tuyết nhìn gương mặt trắng bệch của Lăng Tây Y nhếch môi cười nhẹ. Xem ra keo này cô ta thua hơi thê thảm rồi. Lăng tây Y sau khi nghe Hàn Tuyết nói hết mọi chuyện không khỏi cảm thấy đau lòng. Hóa ra kế hoạch bao năm nay của cô hoàn toàn đổ sông đổ biển cả rồi. Cô hận, hận người con gái ở trước mặt mình. Tại sao, tại sao vậy? Tại sao cô ta trong một đêm lại cướp hết tất cả hạnh phúc mà cô có được. Cô ta đáng chết, đáng chết, đáng chết....Hận ý từ đôi mắt đẹp của Lăng Tây y phát ra khiến Thiếu Hạo nheo mắt cảnh giác. hàn Tuyết thì nhàn hạ lên tiếng tiếp :

- Lúc trước tôi cứ nghĩ tại sao cô lại hận tôi như vậy? Nhưng khi thấy khuôn mặt của cô tôi đã hiểu ra tất cả.Haha.Luật nhân quả sao? 3 năm trước tôi giết chết mẹ cô.2 năm sau , cô lại đến bày kế hãm hại Hàn Doanh, âm mưu dồn tôi vào chỗ chết nhưng thật đáng tiếc....

Hận ý của hàn Tuyết bộc phát không kém Lăng Tây Y.Cô gần từng tiếng :

- Tôi sẽ cho cô thấy, dám động vào người thân của tôi hậu quả như thế nào ?

Vừa nói Hàn Tuyết vừa rút trong người ra một bao độc xà thả vào một cái lồng kính lớn được chuẩn bị trước đó.Hàn Tuyết mỉm cười quỷ dị :

- Tôi sẽ khiến cô chết không toàn thây,làm bữa cho độc xà như vậy có ý nghĩa hơn là sống trên đời để tổn hại đến Hàn tuyết ta.

Lăng tây y mím chặt đôi môi quay mặt sang chỗ khác tuyết đối không lộ ra nỗi sợ hãi trước mặt hàn Tuyết.thiếu Hạo nhìn vợ yêu của mình lắc đầu cười khổ.Dọa người có cần nhập vai như vậy không?Nếu ai không biết còn tưởng cô độc ác muốn làm thiệt thì oan cho vợ của anh.hàn tuyết quay sang Thiếu hạo nháy mắt vài cái sau đó ra lệnh cho người đang cầm súng gi vào gáy của Lăng Tây y:

- Huyết Tinh, dẫn cô ta đến đây.

Huyết Tinh ấn mạnh khẩu súng vào gáy của Tây Y gần giọng :

- Đứng lên.

Lăng Tây Y nhẹ nhàng đứng lên bình tĩnh đi về phía chiếc lồng thủy tinh.Hàn tuyết túm lấy cô đè sát xuống thành của chiếc lồng kính để những con rắn độc khò khè ngay trước mặt Tây Y.Vừa lúc đó giọng Hàn Doanh vang lên thu hút sự chú ý của mọi người :

- Hàn tuyết , dừng tay.

Lăng tây Y nhân cơ hội mọi người đang chú ý đến Hàn Doanh, cô nhanh chóng bật dậy dùng chân trái đạp lên thành lồng kính tìm điểm tựa rồi nhanh như cắt xoay người lộn người ra phía sau Hàn tuyết rút súng ra bắn về phía Hàn Doanh.Hàn Tuyết cả kinh vội vàng phi người ra phía trước hứng lấy viên đạn đó cho chị mình.Viên đạn cắm sâu vào phía trước bụng của hàn Tuyết.Cô ngã xuống đấy, máu nhanh chóng loang ra sàn nhà nhìn thật ghê rợn.Trong giây phút nhìn thấy Hàn Tuyết ngã xuống, Thiếu Hạo tựa như mất thú lao thẳng về phía Lăng Tây Y đưa tay ra định bẻ gãy cổ của cô ta nhưng Hàn Tuyết yếu ớt gọi :

- Thiếu Hạo, đừng giết cô ta.Nghe..lời em..không được giết cô ta.Vì...cô ta...là em gái của em.

Nói được đến đó, Hàn Tuyết ngã xuống mất đi ý thức.Thiếu Hạo, Huyết Tinh, Hàn Doanh nhanh chóng chạy đến.thiếu Hạo nâng Hàn Tuyết dậy điên cuồng hét lên :

- Xe cứu thương , gọi xe cứu thương cho tôi.Nhanh lên.

Thiếu hạo vùi mặt vào cổ Hàn Tuyết thì thầm :

- Em dám bỏ anh lại một mình anh sẽ giết chết tất cả mọi người.Kể cả chị của em.Vì vậy em thử chết xem..

Một giọt nước mắt rơi xuống trên cổ của Hàn Tuyết.Đây là lần đầu tiên trong đời, Long Thiếu Hạo rơi nước mắt vì người khác.hiện giờ anh chỉ cảm nhận trái tim mình đang co rút cực kỳ đau đớn.Nhìn thấy Hàn Tuyết nằm trên vũng máu ngất đi,Thiếu Hạo cảm giác như chính mình cũng đang dần mất đi tính mạng.

Trong lúc đưa hàn Tuyết vào phòng phẫu thuật , Thiếu Hạo quay sang Hàn Doanh trừng mắt nhìn cô.Nếu cô ta không xuất hiện , Hàn Tuyết sẽ không bị trúng viên đạn đó.thiếu Hạo điên cuồng lao đến nắm lấy bả vai của hàn Doanh không ngừng lắc :

- Là cô, tại sao cô lại xuất hiện ngay lúc đó chứ? Chính cô hại chết em mình đấy.Cô vừa lòng chưa?

Hàn Doanh nức nở lắc đầu :

- Xin...xin...lỗi.Em..không...không biết mà.Em ..không biết.

Thiếu Hạo cố gắng áp chế lửa

giận để mình bình tĩnh hơn nhưng hình như anh làm không được thì phải. Anh lại hét lên :

- Hàn Tuyết mà có chuyện gì tôi sẽ cho cô và Lăng Tây Y đi tế sống cô ấy. Nghe rõ chưa?

Vừa lúc đó Thái Sinh chạy vào bệnh viện nghe thấy lời nói của Thiếu Hạo liền lên tiếng:

- Hàn Doanh là chị ruột của Vũ Cơ. Anh dám làm như vậy sẽ khiến cô ấy hận anh suốt đời. Tốt nhất bây giờ ngồi xuống bình tĩnh lại chờ kết quả phẫu thuật đi.

Nói rồi cô quay lại phía sau Airi lên tiếng :

- Cậu vào phòng phẫu thuật đi. Mình không có tin tưởng bác sĩ ở đây.

Airi không chậm trễ lao thẳng vào phòng phẫu thuật. Thiếu Hạo nhìn thấy đôi mắt lóe sáng tia hi vọng. Anh thở phào nhẹ nhõm. Airi là một bác sĩ cực kỳ giỏi. Có cô ấy phẫu thuật cho Hàn Tuyết thật tốt quá. Thái Sinh bước đến bên cạnh an ủi Hàn Doanh :

- Không phải lỗi của chị mà. Vũ Cơ sẽ không sao đâu. Đừng khóc.

Hàn Doanh nghẹn ngào :

- Chị đáng chết, là chị hại Hàn Tuyết, chính chị hại Hàn Tuyết ra nông nỗi như vậy

Hành lang bệnh viện chật kín người của CEO_LEADER. Ai cũng lo lắng cho Hàn Tuyết nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Thiếu Hạo mặt bình tĩnh đến mức độ đó khiến ai cũng phải ngạc nhiên. Anh gần như bức điên mình. Mỗi giây phút chờ đợi càng khiến Thiếu Hạo điên cuồng hơn. Bức tường bệnh viện đã loang lỗ vết nứt và vết máu do Thiếu Hạo đâm vào. Mọi người nhìn vào cảm thấy vô cùng sợ hãi. Nhưng không ai để ý đến một bóng người đang đứng lặng sau chậu cây cảnh phía sau. Trong lòng cô ta lúc này đang trào dâng một niềm cảm xúc lạ lùng. Tại sao Hàn Tuyết lại không giết cô chứ? Cảm giác sợ hãi như bao trùm lấy Lăng Tây Y. Cô âm thầm cầu nguyện cho Hàn Tuyết qua khỏi cơn nguy kịch. Lăng Tây Y tự nói với lòng mình ‘ta không phải lo lắng cho cô ta , chỉ là muốn cô ta tỉnh lại sau đó hỏi rõ mọi chuyện thôi. Là như vậy đấy’.

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 23

23. – Chương 23

CHƯƠNG XXIII: HIẾU RA

Sau năm giờ phẫu thuật, Airi cùng 3 vị bác sĩ khác một mỗi bước ra ngoài. Thiếu Hạo và mọi người vội vàng ào đến. Airi giơ 2 tay ngang đầu nói:

- Bình tĩnh, bình tĩnh, mấy bạn làm quá là tôi xỉu ở đây luôn á. Hàn Tuyết qua cơn nguy hiểm rồi. Không có chuyện gì cả.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm. Thái Sinh kéo Airi lại khen ngợi :

- Mình biết có cậu là ổn cả mà.

Airi nhăn mặt :

- Đừng có ở đó mà nịnh nọt. Mình đói sắp chết rồi đây này.

Thái Sinh nháy mắt :

- Chúng ta đi ăn sau đó sẽ có chuyện vui để làm. Đi nhé.

Thế là Airi cùng Thái Sinh đi ra ngoài. Mọi người sau khi nghe tin tức an toàn của Hàn Tuyết xong cũng dần dần tản ra. Cuối cùng chỉ còn lại Long Thiếu Hạo và Lãnh Hàn Doanh. Anh lạnh lùng lên tiếng :

- Lúc này tôi hơi mất bình tĩnh. Xin lỗi

Anh cũng chẳng muốn xin lỗi cô ta nhưng nếu vợ yêu anh mà tỉnh lại biết anh quát tháo chị cô có mà bị cô ‘chỉnh’ cho bằng chết.Hàn Doanh đưa tay lau nước mắt lắc đầu :

- Không có gì.Đáng lẽ ra Long học trưởng nên đánh em mới phải.Chính em là người làm cho Hàn Tuyết bị thương.

Thiếu Hạo thở dài :

- Thật ra Hàn Doanh à, cô vẫn chưa hiểu rõ em gái của mình lắm đâu.

Hàn Doanh tròn mắt hỏi :

- Long học trưởng nói vậy là ý gì ?

Thiếu Hạo xua tay :

- Không cần gọi khách khí như vậy đâu.Có khi sau này tôi còn phải kêu cô một tiếng chị mới phải.

Khi Thiếu Hạo nói câu đó.Một tia ưu thương xẹt qua mắt Hàn Doanh nhưng cô cúi đầu che dấu rất khéo léo.Thiếu Hạo trầm giọng nói :

- Hàn Tuyết là một cô gái rất lương thiện và thuần khiết nhưng bởi vì hoàn cảnh nên cô ấy mới phải đi theo con đường đen tối của sát thủ.Lúc này cô chạy vào phòng vì sợ Hàn Tuyết sẽ thật sự đẩy Lăng Tây Y xuống cùng với rắn độc ư ?

Hàn Doanh vẻ mặt mờ mịt hỏi lại :

- Không phải như vậy ư ?

Thiếu Hạo lắc đầu cười khổ :

- Quá hiền lành cũng không phải là chuyện hay.Hình như trong trí tưởng tượng của cô, Hàn Tuyết luôn luôn là người độc ác thì phải ?

Hàn Doanh phủ nhận :

- Tôi không có ý đó.

Thiếu Hạo đứng dậy bước đến phòng trực của bác sĩ không quên bỏ lại một câu :

- Dù cho cô ấy có độc ác cũng chính là vì bảo vệ cô.

Thiếu Hạo bỏ đi để Hàn Doanh mờ mịt ngồi đó ‘tiêu hóa’ những gì anh vừa mới nói.Qủa thật cô đang nhận định sai về Hàn Tuyết sao? Hàn Tuyết không có ý định đẩy Lăng Tây Y vào chỗ chết? Cô ấy làm tất cả mọi chuyện chỉ để bảo vệ cô sao? Viên đạn đó đáng lý ra phải ở trên người ai?Hàng ngàn câu hỏi cứ xoay quanh Hàn Doanh khiến đầu cô như muốn nổ tung ra.Trên hành lang mênh mông , lạnh ngắt của bệnh viện, khuôn mặt Hàn Doanh biến đổi từ thống khổ, hối hận, xót xa đến thương tiếc.Một hàng nước mắt thật dài lăn trên khuôn mặt của cô khiến ai thấy cũng phải đau lòng. ” Hàn Tuyết, Chị thật là vô tâm phải không ?”.

Thái Sinh và Ishika Wa Airi vừa ra khỏi cổng bệnh viện, Airi đã bị người khác đâm sầm vào mình.Cô tức giận đứng lên quát :

- Ai lại đi đứng như thế hả? Có tin ta móc mắt ngươi ra không?

Thái Sinh vỗ vai cô nháy mắt :

- Định móc mắt ‘bồ nhà’ sao bạn?

Airi nhìn lại người mình vừa mới trút giận rồi bật cười :

- Hajimasite(XIN CHÀO), Ngữ Yên xinh đẹp.

Ngữ Yên gật đầu rồi lại vội vàng chạy đi nhưng bị Thái Sinh kéo lại :

- Từ từ, Hàn Tuyết qua cơn nguy hiểm rồi.Đang trong phòng hồi sức.Vẫn chưa tỉnh đâu?

Vừa nghe như vậy, Ngũ Yên quay lại trừng người nào đó làm cho cô đến muộn Kim Hyun Joong cười cười :

- Được rồi, Tiểu Tuyết cũng đã an toàn.Em còn hung dữ cái gì ?

Thái Sinh thấy vẻ ám muội của 2 người bọn họ chỉ cười thâm rồi nói :

- Hai anh chị cũng vừa mới xuống máy bay, đi ăn chút gì đó rồi chúng ta nói chuyện.Được không Ngũ Yên xinh đẹp.

Ngũ yên vẫn chưa nguôi cơn giận trong lòng nhưng đành phải gật đầu đồng ý.Mọi người kéo nhau vào một nhà hàng gần đó giải quyết bữa cơm 12h khuya.Ngũ Yên quay sang thái Sinh hỏi :

- Mọi chuyện giải quyết xong rồi chứ ?

Thái Sinh vừa nhai ngồm ngoàm vừa trả lời :

- Tạm ổn nhưng vẫn còn nhiệm vụ cho người đến muộn làm đây.

Nghe đến 2 từ ‘ đến muộn’, Ngũ Yên không khỏi ai oán liếc người nào đó đang ngồi ung dung ăn uống mà không tỏ vẻ gì là áy náy cả.Kim Hyun Joong biết Ngũ yên đang trừng mình nên ngược đầu lên nói :

- Em sao vậy? Mắc ghen à.

Ngũ Yên tức giận hét :

- Có anh mắc ghen ấy.Đồ đầu heo.

Kim Hyun Joong tiếp tục cúi xuống giải quyết phần ăn của mình.Nếu fan của anh mà nhìn thấy cảnh này thì quả thật rất mất mặt nha.Đường đường ca sĩ nổi tiếng nhất Châu Á lại bị một cô nàng mắng là đầu heo nhưng anh vẫn gặng nhịn.Trên đời này cũng chỉ có mình cô là dám nói chuyện với anh kiểu đó thôi.Ai bảo cô là lão bà tương lai của anh kia chứ .

- Kể mọi chuyện ình nghe đi Thái Sinh.

Thái Sinh bắt mồm bủ mồm :

- Mình mệt lắm.Airi, nhiệm vụ của cậu ấy.Kể chuyện đêm khuya để đỡ trẻ con ngủ đi

Airi bật cười :

- Có ai đỡ trẻ em ngủ mà kể chuyện hành động không? Thôi được, chương trình kể chuyện đêm khuya bắt đầu.

Ngũ yên và Kim Hyun Joong chăm chú lắng nghe.Nói ra thì cũng ủy khuất cho chị Ngũ Yên của chúng ta, trong kế hoạch chị phải giả chết thế là Hàn Tuyết tổng cổ chị ấy ra Hàn Quốc cùng oppa Kim.Vậy là chuyện này chị chẳng được tham gia một chút nào cả.Airi bắt đầu huyền thuyên về cuộc chiến của họ với tổ chức ‘ Mỹ nhân ác’(Cái tổ chức này Hàn Tuyết có nhắc đến ở

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 24

24. – Chương 24

CHƯƠNG XXIV : LỜI KỂ CỦA AIRI

Ishikawa nhẹ giọng kể :

- Thật ra thì mình cũng không phải là người chứng kiến thật nhưng mình nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra thông qua lời kể của Huyết Tinh.

Ngũ Yên mờ mịt lắc đầu :

- Mình không hiểu cho lắm.

Thái Sinh ngồi bên cạnh đành lên tiếng giải thích :

- Thật ra cô nàng Ishikawa Airi thiên tài của chúng ta có siêu năng lực đó nha.

Lời nói của Thái sinh lập tức thu hút sự quan tâm của Kim Hyun Joong và Ngữ Yên. Airi cũng lên tiếng xác nhận :

- Thật sự là mình có siêu năng lực nhưng nó rất hạn chế. Mình chỉ nhìn thấy mọi thứ khi nghe người khác tóm tắt lại. Còn bình thường thì không thể như ALICE trong CHẠNG VẠNG nhìn thấy trước mọi chuyện được.

Ngữ Yên ngạc nhiên sau đó tỏ thái độ khâm phục đối với Airi :

- Bạn thật sự lợi hại nha. Không ngờ trên đời lại tồn tại siêu năng lực.

Kim Hyun Joong nhìn ‘vợ tương lai’ của mình cứ mắt tròn mắt dẹt khâm phục Airi không khỏi trong lòng tồn tại một chút tư vị. Sao cô không ngó qua bên cạnh xem, cũng có một người rất tài giỏi ở đây kia mà ? Nhận ra bộ mặt khó coi của Kim Hyun Joong , Thái Sinh thầm cảm thấy ngưỡng mộ Ngữ Yên. Nếu cô có một nửa hạnh phúc của cô ấy thì thật hạnh phúc. Nhưng đời mà, làm sao lại có chuyện không công bằng ở đây. Ngữ Yên từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ được cậu mợ -cũng chính là ba mẹ Trương Hạo Dân nuôi dưỡng. Bây giờ cô ấy có thể hạnh phúc cũng là điều đương nhiên. Riêng cô...Tiếng nói của Airi cắt ngang dòng suy nghĩ của Thái Sinh :

- Thật ra kẻ thù chân chính của Hàn Tuyết chính là Lăng Tây Y, cô ta chính là người đứng đầu Mỹ Nhân Các cũng đồng thời là con gái ruột của Trình Trình -người đàn bà bị Vũ Cơ giết cách đây 3 năm.

Thông tin này khiến mọi người thật sự bị shock. Hóa ra đây là một vòng tuần hoàn của sự thù hận sao? Trình Trình hại chết mẹ Hàn Tuyết, Hàn Tuyết lại giết chết bà ta và cuối cùng là con của bà ta lại tìm Hàn Tuyết trả thù. Thật sự là một câu chuyện thương tâm. Airi tiếp tục nói :

- Cuộc nói chuyện của Vũ Cơ và cô ta vào tối nay đã làm sáng tỏ tất cả. Mọi chuyện là như vậy nè....

- Tại sao lại như vậy? Rõ ràng mọi chuyện nằm trong kế hoạch mà. Tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy được ?

Lăng Tây Y không thể tin mình lại thất bại. Còn bị người của Hàn Tuyết kẻ sủng vào đầu. Cô đã chắc chắn mình thắng nhưng không ngờ...Hàn Tuyết ngồi trên ghế sofa nhàn nhã uống trà. Đôi mắt tràn ngập ý cười trào phúng :

- Lăng tây Y, cô thật sự không phải là kẻ ngu ngốc nhưng cũng không phải là người quá thông minh.

Lăng Tây y gằn giọng :

- Mà nói vậy là ý gì ?

Hàn Tuyết lắc đầu :

- Đừng có nói chuyện một cách thô lỗ như vậy chứ? Coi chừng làm uổng phí mất khuôn mặt xinh đẹp của mình. Cô còn phải theo nghiệp ‘câu dẫn nam nhân’ của mẹ mình mà.

Lăng Tây Y trong phút chốc cứng người nghi hoặc nhìn Hàn Tuyết :

- Cô biết ?

Hàn Tuyết vẫn bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt của Tây Y gật đầu :

- Tôi vừa nhìn thấy cô liền biết cô là cốt nhục của ả tiện nhân kia. Nhưng nói thật ra tôi đánh giá cô cao hơn mẹ cô. Ít ra cô cũng đủ can đảm và thông minh hơn bà ta một chút .

Lăng tây Y

chăm chú nhìn hàn Tuyết. Bây giờ thì cô biết mình sai chỗ nào rồi. Hàn Tuyết quá lợi hại , quá cáo già. Cô căn bản không thể đầu lại cô ta. Hàn Tuyết nhìn thấu suy nghĩ của Lăng Tây y nên bật cười :

- Tôi nói rồi.Trong đời tôi, cô chính là người đầu tiên có thể hại tôi chặt vật như vậy.Cô phải nên lấy đó làm tự hào chứ? Cô biết yếu điểm của tôi là hàn Doanh.Cô ra tay với chị ấy nhưng Hàn Doanh may mắn thoát nạn.Đó là sai lầm thứ nhất.Sai lầm thứ 2 chính là quá tự phụ .Sai lầm thứ 3 , cô bị thù hận che lấp hết lý trí và sai lầm thứ 4 là quá hấp tấp.Cô chỉ cần phạm một trong những điều đó thì tôi cũng có thể cho cô chết không toàn thân rồi.Bất quá..-Hàn Tuyết cố gắng kéo dài thanh âm – Thiếu Hạo và tôi còn muốn đi đến hết vở kịch vì vậy vẫn cho cô diễn tiếp vai của mình.

Lăng Tây y thật sự chấn động.Không ngờ mình lại mắc nhiều sai lầm như vậy ? Quả thật ông trời không cho cô cơ hội báo thù rồi.Hàn Tuyết để cho Lăng Tây Y tiếp thu những điều mình vừa nói xong lại tiếp tục giáng thêm một cú đòn :

- Phải nói cho cô chuyện này thật là ngại quá.Bằng Bằng, Bằng Trinh tuy là gián điệp của cô nhưng 2 chị em họ lại không hề muốn phản bội tôi vì vậy những gì họ nói không hoàn toàn chính xác 100% đâu.À, còn nữa, về phần Nguyệt Nha...

Hàn Tuyết chưa nói xong sắc mặt của Lăng Tây y đã đại biến.Cô run giọng hỏi :

- Không phải cô ta là gián điệp của cô chứ ?

Hàn Tuyết vỗ tay khen ngợi :

- Cô thông minh.Cái người được gọi là cao thủ về kỹ thuật hóa trang (cái này ngôn tình gọi là thuật dịch dung nhưng hồi bữa có bạn ý kiến với mình là dùng quá nhiều từ Hán Việt vì vậy mình đổi thành kỹ thuật hóa trang cho nó có hơi hướm hiện đại nhá) NGUYỆT NHA kia tên thật là Ishikawa Airi, cũng chính là bạn của tôi.

Lăng Tây Y bỗng dưng bật cười một cách rất thoải mái.Cô ta lên tiếng :

- Tôi thua thật sự tâm phục khẩu phục rồi.Cô quả nhiên lợi hại lắm Hàn Tuyết nhưng mà.....hận này tôi vẫn không quên.Nếu hôm nay tôi có thể thoát khỏi đây thì tôi vẫn tìm cô trả thù.

Hàn Tuyết mỉm cười :

- Cô nghĩ hôm nay mình có thể thoát khỏi đây ư? Nằm mơ đi

- Có thể có kỳ tích thì sao ?

Hàn Tuyết bật cười :

- Được thôi.Vậy chúng ta cứ ngồi xuống chờ đợi xem tình hình chiến sự bên phía kia như thế nào nhé.Và để cô còn có thời gian để suy nghĩ cách trốn thoát khỏi đây nữa chứ ?

Lăng Tây Y lặng người ngồi trên ghế.Phía sau là Huyết Tinh vẫn đang giáng sấm vào đầu của cô nhưng Tây Y tuyệt không sợ hãi.Bây giờ thì cô không còn gì để mất nữa rồi.kế hoạch trả thù mà Tây Y xem là rất hoàn mỹ không ngờ lại bị Hàn Tuyết nắm trong lòng bàn tay.Mẹ bị Hàn Tuyết giết lúc đó Tây Y chỉ mới 14 tuổi.Không lớn nhưng cũng đủ nhận thức mọi thứ.Từ một đứa trẻ có đầy đủ cha và mẹ tuy Lãnh Trung Kiên vẫn chưa công bố ra bên ngoài là ông có một người con gái nữa nhưng ông đối xử với Tây y cũng chiều hết mực.Vậy mà chỉ trong một đêm , Hàn Tuyết đã cướp hết mọi hạnh phúc mà cô đang có.hận, hận và chỉ có hận.Lăng Tây Y bắt đầu trở nên mạnh mẽ, cô muốn tìm Hàn Tuyết trả thù.Trong 3 năm đó , cô hợp tác cùng với bạn tốt là Nhược Y và Uyển Nghi thành lập tổ chức Mỹ Nhân Các .Đó là một tổ chức sát thủ kiêm công việc thông tin tình báo.Tuy không vang danh như CEO_LEADER hay C9Cx mới nổi nhưng cũng chẳng phải là loại vô danh.Cô ngấm ngấm cài đặt người trong Học Viện Hoàng Gia xúi giục các tiểu thư trong đó làm hại Hàn Doanh nhằm khiến cho Hàn Tuyết sa sút tinh thần nhưng không ngờ Hàn Doanh lại không chết.Từ ngày Hàn Doanh nằm viện thì cô cũng chẳng còn cơ hội để trừ khử cô ta.(Cái này là vì Hàn Tuyết cài người ở trong bệnh viện bảo vệ Hàn Doanh nên làm sao giết được).Nhưng như vậy hoàn toàn không phải là thất bại.Hàn Tuyết vì Hàn Doanh nên vào Học Viện Hoàng Gia trả thù.Mà các tiểu thư hại Hàn Doanh gia thế không phải tầm thường.Vậy là Lăng Tây Y đứng bên ngoài xem chuyện vui trong thiên hạ sau đó chờ Hàn Tuyết gằn ra tay chấm dứt cuộc chơi .Lăng Tây y nhanh hơn một chút bắt tất cả các vị tiểu thư đó về tổ chức với ý định sẽ mượn đao giết người.Tung ảnh thật về ‘cơn ác mộng Vũ Cơ’ huyền bí và đổ mọi tội lỗi bắt cóc lên đầu của cô ta.Đến lúc đó tất cả các đại thế gia có con gái mất tích sẽ đồng loạt quay lại đối phó Hàn Tuyết , không những vậy , tòa án quốc tế cũng sẽ vào cuộc truy bắt cô.Không ngờ một

kế hoạch vô cùng hoàn hảo như vậy lại bị Ông chủ bí ẩn của C9Cx phá hư. Với thế lực của C9Cx hiện nay, Mỹ Nhân Các hoàn toàn đầu không lại nên Lăng Tây Y đành buông xuôi. Cô quay sang chiến đấu trực tiếp cùng Hàn Tuyết, giết từng người thân cận bên cạnh cô ta. Bắt đầu từ Lưu Ngữ Yên, sau đó là Huyết Tinh và Thái Sinh. Giữa lúc đó có một cô gái vô cùng xinh đẹp đến tìm cô tự xưng là bậc thầy trong ngành hóa trang và làm mặt nạ. Cô ta tên là Nguyệt Nha. Không những vậy, Nguyệt Nha còn hiến kế cho Lăng Tây Y. Cô nói mình sẽ làm mặt nạ của người trong tổ chức CEO_LEADER sau đó hạ độc giết hết bọn họ, lúc đó người của Mỹ Nhân Các sẽ cải trang thành người của CEO_LEADER để hỗ trợ khi cần. Không những vậy mà Nguyệt Nha còn xung phong đột nhập vào CEO_LEADER phá hủy các thiết bị bảo vệ. Dễ dàng hạ độc người của CEO_LEADER. Qua điều tra Lăng Tây Y biết được Nguyệt Nha từ nhỏ sống tại Nhật Bản, không hề có quan hệ đến người của Hàn Tuyết nên rất tin tưởng cô ta. Không ngờ chính mình lại bị cô ta lừa vào tròng. Cô ta không phải hạ độc người của CEO_LEADER mà là hạ độc tất cả người của Lăng Tây Y sau đó cho người của CEO_LEADER cải trang xâm nhập vào Mỹ Nhân Các. Cái này gọi là gậy ông đập lưng ông. Đáng tiếc cho Lăng Tây Y, cô có thể là đối thủ của Hàn Tuyết nhưng đối với Long Thiều Hạo thì trò của cô chỉ là trò chơi của con nít. Không làm khó được anh. (ỒI, QUÁ TRÌNH MÀ CÁI CON NHỎ NÀY HẠI HÀN TUYẾT SAO MÀ GIAN NAN, VẮT VẢ NHỈ? CUỐI CÙNG CŨNG BỊ ANH THIỀU HẠO TÓM, HAIZZ, ĐỪNG VÔ THIỀU HẠO COI NHƯ EM ẤY XẤU SỐ ĐI). Lăng Tây Y chán nản ngồi đó nghĩ lại những cố gắng của mình suốt 3 năm. Bỗng dưng muốn khóc thật lớn nhưng nặn không ra nước mắt. Vừa lúc đó Băng Trinh, Băng Băng gõ cửa bước vào không quên liếc đôi mắt sắc bén về phía Lăng Tây Y. Chính cô ta đã bắt cóc mẹ của 2 cô bắt ép Băng Băng và Băng Trinh làm gián điệp phản bội Vũ Cơ đại tỷ. Cũng may là Vũ Cơ và Thiều Hạo lão đại nắm rõ mọi chuyện không thời 2 cô có nhảy xuống biển thái bình dương cũng không rửa hết nỗi oan. Băng Băng lên tiếng trước:

- New Leader, Đại tỷ. Mọi chuyện phía bên kia đã giải quyết xong. Nhược y bị giam ở CEO_LEADER rồi.

Hàn Tuyết nở một nụ cười chiến thắng nhìn sang Lăng Tây Y lúc này khuôn mặt đã tái nhợt không còn chút huyết. AIRI dừng lại uống một chút trà rồi nói:

- Mọi chuyện là như vậy đấy.

Ngữ Yên hấp tấp hỏi:

- Vậy Tại sao Vũ Cơ lại bị thương.

Airi lưu loát trả lời:

- Nói chung là Vũ Cơ nhà chúng ta chơi ác. Định dọa bé Tây Y kia nên kéo cô ta đến lồng kính rắn độc. Thế là người chị yêu dấu, hiền lành đến vô tội của Vũ Cơ tưởng cô làm thật mới chạy ra ngăn cản. Tây Y nhân cơ hội đó xoay chuyển tình hình, cầm súng bắn Hàn Doanh. Hàn Tuyết phi thân ra đỡ đạn rồi vào bệnh viện. Nói thật thì nếu đưa cô ấy vào bệnh viện trễ 5 phút nữa thôi thì có mà sư phụ của tôi cũng cứu không nổi. Đừng nói là tôi.

Mọi người gạt gù hiểu ra mọi chuyện. Thái Sinh thúc dục:

- Nhanh ăn đi. Xong chúng ta còn có một nhiệm vụ hết sức thú vị nha. Bảo đảm cực kỳ kích thích luôn.

Mọi người nhìn nhau bật cười sau đó cùng kéo nhau về tổ chức CEO_LAEDER. Trên mặt mỗi người đều mang theo sự hưng phấn và thích thú. giống như những người đi săn tìm được con mồi của mình.

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 25

25. – Chương 25

CHƯƠNG XXV : CHUYỆN TỐT KHÔNG THỂ THIỂU PHẦN

Thái Sinh dẫn mọi người đến căn phòng giam phía sau khuôn viên căn biệt thự vô cùng đồ sộ của mình. Đây là căn biệt thự baba cô mua lúc Thái Sinh qua Nhật bản du học với ý định sau khi trở về cô sẽ dọn đến đây

tránh xa Vương Hàn Phong ra.Họ bước vào phòng giam thì gặp Trương Hạo Dân, Phương Thế Gia và Cổ Ngự Hàn.Thái Sinh lên tiếng bông đùa :

- Giai nhân của mấy anh đang nằm viện kìa.Còn có tâm trạng ở đây canh giữ phạm nhân sao ?

Cổ Ngự Hàn cười trừ ;

- Tội anh nghe Huyết Tinh nói rồi.bây giờ mà đến đó thăm cô ấy có mà bị Thiếu Hạo xé xác tội anh ra.

Ngữ Yên bật cười :

- Hóa ra đại minh tinh cũng là một người nhát gan à.Haizz, uống công em thần tượng anh.Thật đáng tiếc.

Kim Hyun Joong nghe thấy Ngữ Yên nói vậy bèn tăng lực đạo ở bàn tay đặt quanh eo cô nhằm cảnh cáo.Ngữ Yên bất mãn liếc xéo anh nhưng Kim Hyun Joong giả vờ như không nhìn thấy .Cổ ngự Hàn bước qua phía Kim Hyun Joong lên tiếng :

- Tiền bối Kim, thật vinh hạnh được biết anh.Tôi là Cổ ngự Hàn, tôi cũng là một fan của anh đấy.

Kim Hyun Joong khách sáo gật đầu :

- Cảm ơn.

Thái Sinh trêu chọc :

- Mọi người cần gì khách sáo như thế.Sau này biết đâu lại là người nhà phải không Ngữ Yên?

Ngữ Yên bĩu môi giận dỗi:

- Mình Không biết.

Nói rồi cô giật chùm chìa khóa trên tay Thái Sinh tự mở cửa vào nơi giam giữ người.Mọi người mỉm cười ý nhị rồi bước theo.Airi nhìn nhìn Phương Thế Gia rồi mở miệng hỏi :

- Chúng ta hình như đã gặp nhau rồi thì phải ?

Phương Thế Gia dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Airi hỏi :

- Không phải trí nhớ tệ như vậy chứ? Chúng ta lúc trước đã gặp nhau tại nhà của Vũ Cơ rồi mà.Tôi vẫn còn nhớ rõ cô tên là Ishikawan Airi.

Airi nhìn Phương Thế Gia một cách vô cùng chăm chú khiến anh cảm thấy rất mất tự nhiên.Sau đó cô ‘a’ lên một tiếng :

- Anh tên là Phương Thế Gia.Anh giỏi lắm.Dám quên cả tôi cơ đấy.

Thế Gia mờ mịt :

- Cô nói gì tôi không hiểu .

Airi phẫn nộ hét âm lên :

- Anhanh dám không nhớ tôi sao ? Cái đồ đáng ghét , tôi hận anh.Tôi muốn giết anh

Vừa nói xong cô cầm súng lên nhắm ngay đầu của Phương Thế Gia.Tiếng hét của Airi thu hút sự chú ý của mọi người Lúc họ quay lại thì sững người vì Airi đang cầm súng chĩa vào đầu Thế Gia.Thái Sinh và Ngữ Yên vội vàng lên tiếng :

- Sao vậy Airi? Thế Gia ca ca làm gì cậu vậy ?

Airi nghẹn ngào :

- Cái người mà mình kể với cậu ấy Thái Sinh.Chính là anh ta đấy.Nhưng anh ta lại hoàn toàn không nhớ gì hết.Mình muốn giết anh ta.

Thái Sinh thấy Airi kích động cảm thấy không ổn bèn tìm cách trấn an :

- Cậu thật sự chắc là Thế Gia chứ? Hoàn toàn không có sự nhầm lẫn ?

Airi gật đầu :

- Là anh ta.Có

hóa ra tro mình cũng nhân ra anh ta.

Thế Gia này giờ im lặng đến lúc này đành phải lên tiếng :

- Tôi nể mặt cô là bạn thân của Tiểu Sinh và cũng giúp chúng tôi rất nhiều trong kế hoạch này nhưng cô cứ tiếp tục ở đây nói nhảm thì xin lỗi , Tôi sẽ không khách sáo đâu.

Thái Sinh nhìn thấy Thế Gia bắt đầu thiếu kiên nhẫn thì cảm thấy hoảng sợ.Bình thường anh ấy là một người ôn hòa nhưng nếu tức giận lên thì cũng không thể tưởng tượng nổi đâu.Ngữ Yên kéo áo Trương Hạo Dân :

- Biểu ca, anh nói gì đi chứ.Thế Gia rất nể mặt anh mà.

Hạo Dân lắc đầu :

- Thế Gia tức giận lên thì cũng không kém Thiếu Hạo là mấy đâu.

Tình hình đang cực kỳ căng thẳng thì vừa lúc đó Uyển Nghi xuất hiện .Tuy không phải là nhân vật được hoan nghênh nhưng trong tình trạng này thì coi như sự xuất hiện của cô ta là có ít đi.Uyển Nghi không chỉ đi một mình mà còn dẫn theo rất nhiều người.Nhóm người của Thái Sinh cảnh giác bắt đầu rục rịch mọc súng ra.Thái Sinh là chủ nhà nên lên tiếng trước :

- Uyển Nghi đại tiểu thư đại giá quang lâm đến đây có việc gì quan trọng không vậy ?

Uyển Nghi bật cười:

- Không có.Tôi đến đây chỉ muốn đem người về thôi .

Thái Sinh liếc nhìn cái bụng hơi nhô ra của Uyển Nghi mà lòng chết lặng.Nhưng lý trí nói cho cô biết không thể nào lại thua cô ta một lần nữa.thái Sinh trấn định lại tâm trạng lạnh giọng hỏi :

- Cô muốn đem ai đi ?

Uyển Nghi ngược nhìn về phía nhà giam nhẹ nhàng phun ra 2 chữ :

- Nhược Y.

Thái Sinh bật cười trào phúng nhưng đôi mắt lại ánh lên vẻ khát máu :

- CEO_LEADER không phải là chết chủ.Cô muốn đem người đi chỉ dựa vào lời nói thì hơi huênh hoang rồi đó.

Uyển Nghi nhìn về phía sau .Tất cả những người cô ta đem theo đều cầm theo một túi khí màu đỏ.Trương Hạo Dân bật cười :

- Vương Hàn Phong sao không quản tốt bà bầu của mình vậy? Dám để cô ta chạy lung tung gây náo loạn đến em gái của tôi thì đừng trách.

Nói rồi Hạo Dân cầm súng lên nhắm ngay đầu Uyển Nghi định bóp cò.Uyển Nghi bật cười :

- Hạo Dân ơi là Hạo Dân.Anh ngon thì bắn đi.Chỉ cần túi khí màu đỏ này tiếp xúc với thuốc súng hay không khí nó sẽ cho ngôi biệt thự này nổ không còn manh giáp.Anh có giỏi thì làm ọi người chết hết đi.

Thái Sinh bật cười :

- Ngu Ngốc thì mãi mãi cũng không thể khôn lên được.Chỉ bằng vài túi bom khí (Cái này mình khùng khùng nghĩ ra đây,Sau này không biết có ai có thể phát minh ra cái loại vũ khí này không nữa) ấy mà dám đến đây uy hiếp chúng tôi sao? Nằm mơ đi.

Nói xong Thái Sinh chính là người nổ súng đầu tiên giết chết người thứ nhất.Người của Uyển Nghi tái mặt vội nằm sấp xuống.Sau một lúc lâu không nghe thấy tiếng nổ, Uyển Nghi nghi hoặc ngẩng đầu lên thì thấy nhóm người của Thái Sinh đang bật cười mỉa mai.Uyển Nghi thẹn quá hóa giận hét lên:

- Bắn chết họ đi.

Phương thế Gia lạnh mặt cầm lấy súng xoay người bắn khoảng 10 phát súng tiêu diệt hết tất cả người của Uyển Nghi trừ cô ta. Thái Sinh bật cười :

- Chỉ bằng những chiêu như vậy mà dám hướng tới đòi người sao? Không biết tự lượng sức.

Cô quay sang Ngự Yên nói :

- Bạn gọi điện cho Hàn Phong kêu anh ta đến đem vợ mình trở về đừng để cô ta ở đây làm bẩn mắt của mình.

Ngự Yên gật đầu :

- Mình biết rồi.

Thái Sinh bỏ đi vào phía nhà giam cùng mọi người. Cô thật sự không muốn nhìn thấy Uyển Nghi một giây phút nào nữa và cũng chẳng muốn thấy mặt người kia. Trong nhà giam là Nhược Y đang bị nhốt cùng với các vị tiểu thư của Học Viện Hoàng Gia. Thái Sinh quay sang Ngự Hàn nói :

- Thiên tài toán học. Anh tính xem tiền chuộc mỗi người ở đây là 50 TRIỆU USD thì chúng ta sẽ có bao nhiêu tiền ?

Ngự Hàn không chần chờ mà trả lời ngay :

- Khoảng 5 Tỷ USD .

Thái Sinh bật cười :

- Xem ra cũng kiếm được không ít tiền ấy nhỉ? Gọi điện cho người nhà của họ chuẩn bị 50 triệu USD chuộc con gái đi.

Lập tức có người đi gọi điện cho các đại thế gia kêu họ chuẩn bị tiền. Thái Sinh lại quay sang các vị tiểu thư kia trào phúng :

- Các cô mất tích cả một tháng rồi nhưng trên các mặt báo vẫn không có một bài nào viết về các cô .Ba mẹ của các cô xem ra coi trọng danh tiếng hơn là con cái nhỉ? Tôi cũng thật lo lắng là không biết ba mẹ của các cô có đồng ý bỏ tiền ra chuộc mấy đứa con ăn hại như các người về không nữa ?

Lâm Gia Tuệ hét lên :

- Cái con nhỏ kia, mày có tin tao sẽ ày ngồi tù rục xương không hả ?

Thái Sinh mỉm cười :

- Có miệng để tố cáo tôi không đó mới là vấn đề đấy. tốt nhất là hãy nên im lặng đến lúc được chuộc về. Còn nếu muốn hại gia đình nhà các cô tán gia bại sản ra đường ăn mày thì cứ tự nhiên. Tổ chức CEO_LEADER của chúng tôi cũng không ngại xóa sổ nhân khẩu của một đại gia đình đâu.

Cái tên CEO_LEADER khiến các cô gái bị nhốt thật sự chấn động. Hình như họ đã chạm phải những người không nên chạm rồi. Họ đều hiểu rõ gia đình mình không thể nào trực tiếp đối đầu cùng một tổ chức sát thủ lớn nhất thế giới. ngay cả FBI , CIA đều phải kiêng nể tổ chức đó 7 phần(Cho mình nổ xiu. Cái này mà riêu rạo quá là bị bắt chết ấy nhá. h hj.). Lần này xem như nhà các cô mất trắng 50 triệu USD thật rồi. Còn riêng nhóm người Thái Sinh, Vừa trả thù cho Hàn Tuyết lại còn gom góp không ít tiền tài , của cải. Đúng là một công đôi chuyện nha.

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 25

26. – Chương 26

CHƯƠNG XXVI : HÓA GIẢI

Trong khi Thái Sinh đang làm cái chuyện tốt kiếm được kha khá tiền của mình thì Uyển Nghi bị Hàn Phong kéo về nhà. Anh đóng sầm cửa lại lạnh mặt cảnh cáo :

- Muốn ở nơi đây thì tốt nhất hãy an phận một chút. Cô dám làm gì tổn hại Sinh Nhi tôi sẽ khiến cô chết không toàn thây.

Uyển Nghi tức giận hét lên :

- Lúc nào cũng Sinh Nhi, Sinh Nhi. Anh ngon giết tôi xem, giết cả con của chúng ta đi này.

Hàn Phong cười nhạt :

- Cô đừng tưởng mình thông minh một tay che trời. Tôi thừa biết đứa bé trong bụng cô là con của ai nhưng cô vẫn còn giá trị lợi dụng. Vì vậy tốt nhất là bây giờ nên ngoan ngoãn ở trong đây đi.,

Nói xong anh đóng cửa bước đi không hề quay đầu lại. Uyển Nghi ở phía sau mỉm cười ranh mãnh. ‘Muốn lợi dụng tôi sao ? Nằm mơ đi’.

Hàn Tuyết động dậy mi mắt chậm rãi mở ra. Thứ đầu tiên chạm vào đôi mắt của cô là khuôn mặt mệt mỏi của Thiếu Hạo. Anh đang nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Hàn Tuyết đau lòng đưa tay ra nhẹ nhàng xoa bầu mắt thâm đen của Thiếu Hạo. Có lẽ anh đã lâu rồi không có ngủ. Nhận thấy tiếng động , Thiếu Hạo bừng tỉnh vội vàng nắm lấy bàn tay Hàn Tuyết:

- Em có khỏe không ? Anh đi gọi bác sĩ .

Hàn Tuyết nắm lấy bàn tay Thiếu Hạo kéo trở về. Cô mỉm cười ngọt ngào trấn an :

- Em không sao mà? Ở lại đây với em. Đừng đi đâu hết.

Thiếu Hạo ngẩng nhìn khuôn mặt trắng bệch thiếu sức sống của Hàn Tuyết , một nỗi đau xót , hối hận dâng trào trong lòng. Anh gục mặt vào hõm cổ của Hàn Tuyết khàn giọng nói :

Bảo bối, anh thật đáng chết mà. Nếu anh không chủ quan em sẽ khỏe mạnh mà không phải nằm trong phòng hồi sức như thế này.

Hàn Tuyết vòng tay ôm cổ Thiếu Hạo nỉ non :

- Không phải lỗi tại anh, không phải tại anh mà. Đừng như thế được không? Em sẽ giận đấy. Em sống dai lắm. bây giờ trúng thêm một viên đạn nữa cũng chẳng sao hết.

Thiếu Hạo kích động siết tay ôm chặt Hàn Tuyết. Cô cảm nhận nơi cổ của mình có thứ gì đó rơi xuống lạnh lạnh. Hàn Tuyết ngẩng đầu dậy hỏi :

- Thiếu Hạo , anh làm sao vậy ? Đây , Thiếu Hạo .

- Bảo bối à, sau này cảm em không được nói những lời đó nữa nghe không ? Dọa chết anh một lần là đủ rồi. Lúc đó , nhìn thấy em ngất , máu cứ không ngừng tuôn ra. Thật sự dọa anh tim muốn ngừng đập. Từ nhỏ đến lớn anh chưa bao giờ nếm trải qua cảm giác thống khổ như vậy cả. Anh thật sự rất sợ , rất sợ em sẽ bỏ anh mà đi.

Hàn Tuyết đau lòng đưa tay vuốt mái tóc bóng mượt của Thiếu Hạo nức nở khóc. Cô không ngờ một người cao cao tại thượng như anh lại tỏ ra yếu đuối bất lực. Tự thừa nhận nỗi sợ hãi của mình trước mặt cô lại còn rơi nước mắt nữa chứ. Được một nam nhân yêu thương mình như vậy , Hàn Tuyết đã cảm thấy thật mãn nguyện rồi. Thiếu Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu dậy , Bàn tay to lớn nắm giữ khuôn mặt thanh lệ của Hàn Tuyết mỉm cười gian tà :

- Em làm anh lo sợ như vậy thì bây giờ em phải bù đắp lại tổn thất tinh thần trong 3 ngày nay mới được

Hàn Tuyết vẻ mặt mờ mịt hỏi lại :

- Bù đắp gì cơ ?

Thiếu Hạo mỉm cười gian trá :

- Em nói xem

Hàn Tuyết đỏ mặt gất lên :

- Anh không được ăn hiếp người bị thương.Đồ sắc lang.

Thiếu Hạo nhanh nhẹn áp lên người Hàn Tuyết cúi đầu hôn lên đôi môi căng mọng của cô thì thầm :

- Anh chính là đại sắc lang đấy.Thì sao nào ?

Hàn Tuyết bật cười dụi đầu lên bờ ngực rắn chắc , hoàn mỹ của Thiếu Hạo :

- Đừng nháo nữa.Có khách đến kìa.

Thiếu Hạo ngẩng đầu lên hỏi :

- Có cần anh ra ngoài không ?

Hàn Tuyết lắc đầu :

- Không.Em muốn anh ở đây với em.

Thiếu Hạo cương chiều xoa đầu Hàn Tuyết cúi xuống hôn nhẹ lên trán của cô rồi bước ra ngoài mở cửa.giọng nói lạnh như băng tuyết ngàn năm vang lên :

- Vào đi.

Huyết Tinh nắm lấy vai Lăng Tây Y đang bị trối tiến vào đứng trước giường của Hàn Tuyết .Cô ngẩng đầu lên nhìn Huyết Tinh dặn :

- Không cho ai tiến vào đây.

Huyết Tinh nhận lệnh bước ra ngoài đóng cửa lại.Hàn Tuyết ung dung nhìn Lăng Tây Y nói :

- Có chuyện gì không ?

Lăng tây Y ngồi xuống chiếc ghế đối diện chậm rãi trả lời :

- Tôi cần một lời giải thích.Tại sao năm đó chị lại giết mẹ của tôi ?

Hàn Tuyết chăm chú nhìn cô em cùng cha khác mẹ của mình cười cười :

- Không phải cô đã điều tra tường tận mọi chuyện về chúng tôi sao ?

Lăng tây Y lắc đầu cười khổ :

- Tôi vẫn không hiểu tại sao chị lại hận mẹ tôi như thế ? Bà chỉ là yêu thương ba mới đến với ông.Mẹ chị do chết bất ngờ nên bà mới có thể lên làm vợ chính thức.Mẹ tôi đâu có làm gì sai, sao chị nỡ nhẫn tâm giết chết bà ấy , cướp đi hạnh phúc của tôi hả ?

Hàn Tuyết bật cười như đang nghe một câu chuyện vui.Chỉ có bàn tay run run đang nắm chặt áo Thiếu Hạo là tiết lộ cảm xúc trong nội tâm của cô mà thôi.Sau một hồi ổn định cảm xúc, Hàn Tuyết mới lên tiếng :

- Hạnh phúc của cô sao ? Tôi đã cướp đi hạnh phúc của cô vậy thì hạnh phúc của 2 chị em tôi thì bị ai cướp ?Cô nói mẹ mình không đáng chết chứ gì ? Đúng vậy , bà ta không đáng chết một cách nhẹ nhàng như vậy .Tôi còn muốn ngủ mê phansch thấy , lãng trí bà ta cho đến chết kìa nhưng cô cũng phải cảm ơn tôi vì còn một chút tính người để b

à ta chết một cách thống khoái như thế đấy.

Lăng Tây Y nhắm mắt lại ngẩng đầu lên để cho nước mắt chảy ngược vào trong .Mẹ cô đã gây ra tội lỗi gì khiến Hàn Tuyết thống hận như vậy.Có phải cô sai rồi không ?

- Nếu cô muốn biết thì tôi sẽ nói cho cô nghe về chuyện năm đó.

Lăng Tây Y gật đầu. Hàn Tuyết liền chậm rãi hồi tưởng lại những chuyện hơn 10 năm trước. Cô kể trong nỗi thống khổ giãy dụa khiến Thiếu Hạo cũng đau đớn không kém. Tâm can bảo bối của anh phải trải qua đoạn thời gian sống không bằng chết như vậy càng khiến anh thêm yêu thương sủng nịnh cô hơn. Thiếu Hạo tự hứa với lòng mình sẽ cố gắng dung cả cuộc đời của mình bù đắp cho Hàn Tuyết. Để cô có thể cảm nhận được tình yêu thương và sự ấm áp của một gia đình. Họ sẽ có những tiểu thiên sứ ngoan ngoãn. Cả nhà cùng nhau trải qua những ngày tháng hạnh phúc như thần tiên. Thiếu Hạo tự mỉm cười với những dự định trong tương lai của mình.

Lăng Tây Y sau khi nghe rõ đầu đuôi câu chuyện, cô thống khổ nghẹn ngào khóc không thành tiếng. Bao lâu nay, cô cứ nghĩ Hàn Tuyết đã cướp đi hạnh phúc của mình nhưng thật không ngờ chính mẹ con cô đã lấy đi sự vui vẻ của người khác. Thế mà lại muốn đi trả thù kẻ bị hại, Lăng Tây Y bỗng dưng cảm thấy hành động bao năm nay của mình thật buồn cười, rất đáng khinh bỉ. Tây Y nhìn Hàn Tuyết mỉm cười :

- Cám ơn chị đã nói ra tất cả. Bây giờ tùy chị xử lí. Tôi không có nửa lời oán trách.

Hàn Tuyết nhìn Thiếu Hạo :

- Anh đỡ em dậy

Thiếu Hạo nhẹ nhàng đỡ Hàn Tuyết đứng lên. Cô bước từng bước khó nhọc đến bên cạnh ghế mà Lăng Tây Y đang ngồi tự tay cởi trói cho cô ta :

- Chuyện đã qua không cần nhớ lại. Hãy đi đến nơi nào đó thật xa và quên hết mọi chuyện nơi đây. Tôi và cô đều có chung một nỗi đau nhưng xem ra tôi may mắn hơn cô vì đã tìm được hạnh phúc riêng ình __Nói đến đây, Hàn Tuyết quay lại nhìn Thiếu Hạo một cách thâm tình __Và bây giờ tôi chúc phúc cho cô, Tây Y à.

Lăng Tây Y đứng dậy mỉm cười nhìn Hàn Tuyết :

- Cám ơn chị, Hàn Tuyết. Tạm biệt.

Cô bước ra cửa sau đó quay đầu lại nhìn Hàn Tuyết và Thiếu Hạo lần cuối cùng nghẹn ngào :

- Chúc hai người hạnh phúc. Thật xin lỗi, xin lỗi..

Giọng cô nhẹ nhàng như một cơn gió và biến mất trong không trung. Hàn Tuyết giương mắt nhìn theo bóng dáng của Lăng Tây Y cho đến khi biến mất rồi thở dài một hơi. Thiếu hạo đỡ cô trở lại giường nằm rồi hỏi :

- Em luyến tiếc sao ?

Hàn tuyết nhẹ gật đầu :

- Em muốn có một người em như vậy nhưng rất tiếc không có duyên phận. Mong rằng cô ấy sẽ hạnh phúc.

Thiếu Hạo sủng nịnh gật đầu :

- Chắc chắn rồi. Bây giờ thì ngoan, ngủ đi. Anh sẽ ngồi đây với em.

Hàn Tuyết mỉm cười yên tâm chìm vào giấc ngủ. Tay vẫn nắm chặt lấy tay của Thiếu Hạo không buông. Anh ngồi bên cạnh say mê ngắm dung nhan người yêu của mình. Mỗi tự giác nở ra một nụ cười hạnh phúc.

Đọc tiếp Học viện hoàng gia – Chương 27 (end)

27. – Chương 27 (end)

CHƯƠNG XXVII: KẾT THÚC

5 NĂM SAU :

Hôn lễ giữa tổng tài tập đoàn Ngạo Thiên và con gái Nghiêm Minh Triệt diễn ra vô cùng hoành tráng. Khách mời lên đến 1500 người, trong đó tất cả đều là những người có tiếng tăm trên thế giới. Hôn lễ thế kỷ này

được truyền đi khắp nơi trên thế giới xứng với danh phận của cô dâu và chú rể. Khắp nơi được bao phủ bởi hoa hồng và tulip. Các con đường trong lễ trường đều được trải thảm Milan cao cấp. Trong sự náo nhiệt lạ thường đó, Hàn Tuyết ung dung ngồi vắt vẻo trên xà nhà nhìn xuống đồng áo cưới có trị giá liên thành phía dưới không khỏi lắc đầu ngao ngán. Thiếu Hạo đẩy cửa phòng bước vào nhả mặt lên tiếng:

- Bảo bối, em còn không xuống đây thì trễ giờ mất. Ngoan, xuống đây chuẩn bị ra tiếp khách nào.

Hàn Tuyết bĩu môi:

- Không xuống, anh bày ra thì tự anh mặc mà đi tiếp khách ấy. Em không cần vác mấy thứ nặng trĩu ấy vào người đâu.

Thiếu Hạo dở khóc dở cười dỗ dành:

- Ngoan, hôm nay là hôn lễ của chúng ta. Em không định để anh mất mặt đi ra ngoài mà không có tân nương chứ. Các baba của anh đang ở ngoài chờ uống chén trà của con dâu kìa.

- Em không thích. Đã bảo anh làm đơn giản thôi. Cứ thích khua chiêng khua trống. Bây giờ tự mình đi mà giải quyết. Em ngủ đây.

Thiếu Hạo bày ra vẻ mặt vô cùng ủy khuất ai oán nói:

- Anh chỉ muốn tuyên bố với cả thế giới rằng anh có thể lấy một người vợ xinh đẹp, tuyệt vời như thế nào thôi mà. Em không định để chồng của mình phải mất mặt chứ. Ngoan, xuống đây đi được không?

Thấy vẻ mặt tội nghiệp của Thiếu Hạo, Hàn Tuyết đành thỏa hiệp nhảy phốc xuống đất ôm cổ Thiếu Hạo làm nũng:

- Em ra ngoài với anh nhưng không được bắt em đem đồng vải nặng trĩu ấy vào người nhé.

Thiếu Hạo nhìn cô nhẹ nhàng lên tiếng:

- Nhìn anh nào.

- Sao?

- Thấy anh thế nào?

Hàn Tuyết bây giờ mới chăm chú nhìn ông chồng tương lai của mình. Hôm nay anh mặc đồ chú rể, áo khoác đuôi tôm, thêm chiếc nơ thắt ngay ngắn ở cổ áo cùng mái tóc màu nâu được đánh rối một cách nghệ thuật bởi nhà tạo mẫu hàng đầu thế giới. Vừa mang nét lãng tử lại rất nam tính. Quả thật suất đến ngây người. Hàn Tuyết đành gật đầu nói thật:

- Chồng em hôm nay thật sự rất đẹp trai nha. Giống như hoàng tử vậy.

Anh bật cười ôm lấy thắt lưng của cô nói:

- Vậy thì bây giờ anh muốn công chúa của mình cũng thật xinh đẹp.

Vừa nói anh vừa đưa tay thoát chiếc váy trắng mà cô đang mặc trên người xuống sau đó tự mình mặc váy cưới màu thiên thanh cho cô. Tự tay đeo găng tay, mang giày tất cả xong xuôi Thiếu Hạo mới ra ngoài gọi nhà tạo mẫu tóc cùng chuyên gia trang điểm vào giúp vợ của anh trở thành một tiên nữ xinh đẹp nhất thế gian này. Thiếu Hạo lặng yên ngắm nhìn Hàn Tuyết mà nghe trong lòng niềm hạnh phúc đang dâng trào. Chỉ ít phút nữa thôi Hàn Tuyết sẽ chính thức trở thành người phụ nữ của anh, chỉ anh mới có thể ở bên cạnh quan tâm, chăm sóc cho cô suốt đời mà thôi.

Hồi tưởng lại đoạn thời gian 5 năm qua, Thiếu Hạo phải hao tổn bao nhiêu tâm sức mới có thể khiến cô đáp ứng lời cầu hôn của anh. Sau khi mọi chuyện được giải quyết, Hàn Tuyết dần dần thay đổi trở về bản chất thật của mình, cô trở nên ngày càng hoạt bát, vui vẻ. Thiếu Hạo lại càng ngày càng yêu cô nhiều hơn. Anh chuyển ra ngoài thành lập tập đoàn điện tử-viên thông Ngạo Thiên đứng trong top 10 công ty hàng đầu thế giới.

chau pha huynh: Còn tổ chức CEO_LEADER Thiếu Hạo giao lại cho Phương thế Gia chủ trì đại cuộc. Chỉ khi nào có việc quan trọng anh mới nhúng tay vào. Về cái phần kinh doanh chính là tài năng thiên phú của

Thiếu Hạo vì vậy chỉ trong 3 năm anh được tờ báo chí uy tín NEW YORK TIME bình chọn là thiên vương trong ngành viễn thông. Cộng thêm tuổi trẻ tài cao, vẻ đẹp xuất chúng đến mức ma mị. Thiếu Hạo là niềm mơ ước của tất cả thiếu nữ trên thế giới nhưng cũng chỉ là ước mơ mà thôi. Vì ngay từ đầu Thiếu Hạo đã xách Hàn Tuyết đi ra tuyên bố với giới truyền thông rằng cô là vị hôn thê của anh khiến Hàn Tuyết dỗi hết một tuần làm anh tay chân luống cuống, suốt ngày ở nhà dỗ dành cô. Nhớ lại đoạn thời gian hạnh phúc đó khiến anh mỉm cười vui vẻ

- Thiếu Tổng, Thiếu Tổng

Thiếu Hạo giật mình quay lại. Anh bỗng đứng sững người. Ánh mắt hiện lên vẻ kinh diễm khi nhìn thấy Hàn Tuyết. Thiếu Hạo từng bước chậm rãi đến bên cô, anh cứ nhìn chăm chăm vào người Hàn Tuyết, cứ sợ mình bỏ lỡ một giây cô sẽ biến mất không còn bóng dáng. Hai vị chuyên viên trang điểm và tạo mẫu tóc thức thối tự động bước ra ngoài đóng cửa. Thiếu Hạo nắm lấy bàn tay của Hàn Tuyết đưa lên môi hôn nhẹ thâm tình nói :

- Bảo bối à, hôm nay em thật sự vô cùng xinh đẹp.

Hàn Tuyết đỏ mặt gắt :

- Miệng lưỡi lúc nào cũng ngọt như vậy. Em nghe phát ngáy rồi đây này. Buồn nôn

Thiếu Hạo bày ra vẻ mặt ủy khuất của một tiểu tức phụ cao thân :

- Vợ à, anh hảo thương tâm nha.

- Mặc kệ anh

Nói xong cô nắm lấy váy chạy ra ngoài sau đó quay lại làm mặt quỷ với anh. Thiếu Hạo đành phải nhanh chóng đuổi theo ôm cô lại ái muội thổi khí vào lỗ tai của Hàn Tuyết dặn dò :

- Vợ ngoan, ở trong đây chờ sự phụ vào nhé. Anh đi ra ngoài trước đây.

Trước khi đi anh còn hôn nhẹ lên trán Hàn Tuyết lưu luyến không muốn rời. Thiếu Hạo vừa rời khỏi lập tức âm thanh trêu chọc của Thái Sinh vang lên :

- Buồn nôn quá đi. Hai người làm cho những người độc thân như tụi mình hảo thương tâm nha.

Ngữ Yên gật đầu đồng tình :

- Mình cũng muốn tìm một người mà gả đi cho rồi đó.

Hàn Tuyết đã kích lại :

- Vậy ư ? Quay lại nhìn anh chàng đang ngóng trông bạn từng giờ phía sau kia. Còn muốn đi đâu cho xa xôi. Hay định có vài đứa rồi cưới cũng chưa muộn.

Ngữ Yên then thùng đổ mặt đành ai oán liếc mắt về cái tên đang đứng phía sau của mình. Kim Hyun Joong đành bước đến ôm cô vào lòng nhìn Hàn Tuyết trách móc :

- Nha, sao đáng chọc vợ yêu của anh vậy ? Tiểu Tuyết thật sự là đáng đánh nha. Nếu cô ấy tức giận sau này con của tụi anh sinh ra suốt ngày mặt sẽ nhăn nhó đấy.

Hàn Tuyết bật cười :

- Được rồi. Em không chọc hai người nữa.

Hàn Doanh bước lên nắm lấy bàn tay Hàn Tuyết mỉm cười dặn dò :

- Tiểu Tuyết, sau này em nhất định phải hạnh phúc nha. Nhìn thấy em có thể vui vẻ như ngày hôm nay chị thật sự cảm thấy vô cùng vui mừng.

Có lẽ mẹ ở trên trời cũng đang mỉm cười với chúng ta. Sau này tốt nhất hai đứa nên rời khỏi đây tìm một vùng trời dành cho riêng mình. Đừng nên nhúng tay vào những thị phi trong xã hội nữa.

Hàn Tuyết ôm lấy Hàn Doanh nhẹ mỉm cười :

- Em biết rồi.Cám ơn chị.
- Vừa lúc đó Airi mặc lễ phục phụ dâu bước vào :
- Vũ Cơ , chuẩn bị xong chưa ?

Hàn Tuyết gật gù đầu hướng cô mỉm cười.Hôm nay Ngũ Yên thì mang thai , Thái Sinh thì đã kết hôn cùng Hàn Phong ,Hàn Doanh cũng đã có đôi có cặp với Bác sĩ Nguyên Bảo, Yên Chi thì còn nhỏ nên công việc phụ dâu đành phải giao cho chuyên gia hóa trang nổi tiếng xinh đẹp Airi đảm nhiệm.Mà lại khéo may mắn là Thiếu Hạo lại nhờ Phương Thế Gia làm phụ rể.Đúng là ông trời khéo sắp đặt.

Có lẽ sau hôn lễ của hai người xong sẽ có thêm một chuyện vui nữa.Dù cho có là oan gia thế nào đi chăng nữa nhưng nhìn Airi và Thế Gia đấu võ mồm thật sự rất đáng thưởng thức.Vừa lúc đó cửa phòng bật mở.Nghiêm Minh Triệt bước vào hướng về phía Hàn Tuyết tươi cười hiền từ hỏi :

- Con chuẩn bị xong chưa ? Tới giờ làm lễ rồi.

Hàn Tuyết mỉm cười ngọt ngào gật đầu.Cô đưa tay về phía Nghiêm Minh Triệt . là sư phụ cũng là cha nuôi của cô cùng tiến ra lễ đài.Môi t

hủy chung vẫn nở một nụ cười hạnh phúc.Cặp đôi Thiếu Hạo + Hàn Tuyết xuất hiện cùng nhau khiến mọi người hít một ngụm khí lạnh.Hai vợ chồng họ đúng là yêu nghiệt , xinh đẹp đến mức làm người khác phải ngêth thở cùng tự ti.Nhìn họ như một đôi tiên đồng ngọc nữ khiến mọi người ai cũng hâm mộ.

Trước sự chứng kiến của chúa cùng những lời chúc phúc của bạn bè , Thiếu Hạo cùng Hàn Tuyết trao nhẫn cưới cho nhau sau đó là một màn hôn môi thật ngọt ngào khiến người khác phát ghen tị.Hàn Tuyết ngược ngồng đẩy Thiếu Hạo ra sau khi màn hôn hai người diễn ra quá lâu.Cô bỏ qua ánh mắt ủy khuất của anh tiến đến trước lễ đường cầm trong tay bó hoa hồng thật đẹp nhìn khắp một lượt những vị bạn hữu dưới đài.Người được nhận sự hạnh phúc tiếp theo của cô là ai đây.

Thật là mong chờ quá.Hàn Tuyết nhắm mắt lại nở một nụ cười tung bó hoa lên không trung.Trong lòng cô thầm cầu nguyện cho người đó là...Bó hoa trên không trung tạo một đường Parapol tuyệt đẹp sau đó nhẹ nhàng đáp vào lòng của Lăng Tây Y.Hàn Tuyết mở mắt ra mỉm cười thật mãn nguyện.Cô xoay người về phía Thiếu Hạo không quên nháy mắt với Tây Y. ‘Mong em tìm thấy được hạnh phúc , Tây Y à’.

Lăng Tây Y ôm bó hoa hồng trong lòng mà tâm cảm thấy ấm áp , tình thân khiến họ như có sự tương liên với nhau.Có lẽ sau Hàn Tuyết ,cô là người tiếp theo tìm được hạnh phúc của chính mình.

5 NĂM SAU :

- Woa, nơi này thật là đẹp nha.

Hai đứa bé khoảng năm tuổi nhìn thấy khung cảnh trước mắt hưng phấn chạy nhảy khắp nơi.Theo sau là những thành viên trong tổ chức CEO_LEADER.Ngũ Yên nhìn chồng mình oán giận :

- Anh thật sự rất là đáng chết nha.Sao lại tặng căn biệt thự cho vợ chồng Vũ Cơ ở một nơi xa tít như thế này hả?Làm em mệt muốn chết.

Kim Hyun Joong cười cười trước sự trách cứ của lão bà. mắt vẫn chăm chú nhìn đường đi.Đôi tay thì vòng qua eo của Ngũ Yên đề phòng bất trắc vì đường lát sỏi hơi khó đi.Bên cạnh là Thái Sinh , Hàn Phong , Thế Gia,Ngũ Hàn , Hạo Dân , Airi , Yên Chi và cả Lăng Tây Y nữa.Họ cùng nhau đến thăm vợ chồng Hàn Tuyết vì sau khi đám cưới xong,hai người kia lại chơi trò ‘quy ẩn giang hồ’ chuyển đến căn biệt thự tại đảo Jeju của Hàn Quốc để sống cuộc sống yên ương của chính mình.CEO_LEADER thì giao lại cho Thái Sinh cùng chồng của cô là Hàn Phong.Riêng công ty Ngạo Thiên , Thiếu Hạo vẫn giữ chức tổng tài nhưng mọi việc giao lại cho Thế Gia và lão bà Airi của mình phụ trách giữm.Còn chính mình lại ở nơi thiên đường này hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã như tiên.Thế là bọn họ uất ức quyết định phải kéo nhau đến hỏi tội hai vợ chồng Hàn Tuyết mới được.

Hai đứa bé chạy trước bỗng nhiên dừng chân quay về phía cha mẹ của mình kêu lên :

- Ba ơi, ở đây có nhiều quýt chín thật đấy.

Kim Hyun Joong cùng Phương Thế Gia hai người đồng thời bước lại ôm lấy con của mình giải thích :

- Vườn quýt nhà chú Hạo đầy.Ngoan, đừng chạy lung tung.

Hai đứa bé ngoan ngoãn gặt đầu sau đó ngồi yên trên tay ba của mình.Thái Sinh nín lấy tay Ngữ Yên chỉ về phía trước.

Môi bắt gặp nở một nụ cười vui vẻ.Mọi người cũng cùng nhau hướng về phía trước.Nơi đó có căn biệt thự màu trắng thật sang trọng.Xung quanh là các loại hoa tuyệt đẹp tạo thành một bức tranh có màu sắc vô cùng hài hòa.Màu tím oải hương, màu vàng của hoa cải , màu đỏ hoa hồng và màu trắng của phù dung.

Xung quanh có vài cây phong linh đung đưa trong gió.Bao lấy khu vườn hoa ấy là những cây quýt sau trĩu quả.Trên chiếc xích đu màu trắng trước nhà , Hàn Tuyết vui vẻ cười đùa cùng chồng của mình.Thiếu Hạo đứng phía sau ôm lấy cô thì thầm điều gì đó khiến cho Hàn Tuyết trên mặt ửng đỏ.

Tay cô vuốt ve chú Hamtes hết sức dễ thương(Pé Hamtes này thì chắc teen mình ai cũng biết nhỉ ? Mình cũng muốn có một con nhưng chưa có điều kiện để nuôi.huhu).Khung cảnh thật ngọt ngào và lãng mạn khiến mọi người ở ngoài cứ đứng ngắm mà quên bước vào.Trong đầu họ bắt đầu hình thành một dự định mới.Thiếu Hạo khẽ sát tai Hàn Tuyết nhỏ giọng thì thầm :
- Hình như ‘hảo tử muội’của em đến trễ thì phải.Có hay không...

Hàn Tuyết đỏ mặt nhưng lại ngấm nghĩ hồi lâu rồi gặt đầu :

- Muộn 10 hôm rồi.Em cũng không biết nữa.

Thiếu Hạo kích động vui mừng nói :

- Vợ à, Ngày mai chúng ta đi bác sĩ kiểm tra nhé.

Hàn Tuyết cũng mỉm cười gặt đầu.Đôi mắt cô đảo quanh phát hiện ra các bạn của mình đang đứng bên ngoài.Cô vội đứng dậy kéo tay Thiếu Hạo :

- Anh , Mọi người đến kìa

Thiếu Hạo cũng ngược mắt lên nhìn sau đó đi ra cười hỏi :

- Tại sao mọi người không vào nhà mà đứng đây.

Yên Chi lém lỉnh trả lời :

- Tụi em không muốn làm kỳ đà cản mũi đâu

Hiện giờ cô có thể xem Thiếu Hạo như anh trai của mình.Vì khi Thiếu Hạo kết hôn với đại tỷ Vũ Cơ , anh đã bỏ đi khuôn mặt lạnh như băng của mình để hòa đồng cùng mọi người.Không còn là một hoàng tử lạnh lùng cao cao tại thượng mà mọi người đều phải sợ.Hàn Tuyết cũng bước ra mỉm cười :

- Mọi người vào nhà rồi chúng ta nói chuyện nhé.

Sau khi vào phòng khách , thái Sinh liền ôm chầm lấy Hàn Tuyết :

- Nhớ bạn quá đi nha.Tiểu Cơ thật quá đáng.Hai năm nay không chịu về thăm tụi mình lần nào cả.

Thiếu Hạo bước đến kéo Thái Sinh ra nghiêm mặt dạy dỗ :

- Không được ôm vợ yêu của anh như thế.Thích thì về mà ôm chồng của em kìa.

Thái Sinh bĩu môi :

- Tình trạng buồn nôn của Hạo ca ngày càng gia tăng nha.

Hàn Tuyết cười tươi nhìn về hai đứa bé gọi :

- Lại đây với dì nào .Tiểu Nguyệt, tiểu Hiên

Cô bé Đình Nguyệt 3 tuổi cực xinh xắn nhìn Hàn Tuyết ngập ngừng không dám bước đến.Airi đành phải cổ vũ :

- Bảo bối ngoan , dì Tuyết là bạn của mẹ.Con lại chào đi.

Cô bé con nghe thấy mẹ mình nói như thế thì chậm chậm tiến lại gần Hàn Tuyết mỉm cười ngọt ngào gọi :

- Dì.

Hàn tuyết bật cười ôm lấy cô bé hôn vào đôi má bầu bĩnh trắng nõn của cô :

- Ngoan quá.

Ngữ Yên lên tiếng góp vui :

- Đây là con dâu tương lai của mình nhé.Không ai được dành đầu đây.

Thiếu Hạo cúi xuống xoa đầu thằng bé 5 tuổi con của Ngữ Yên và Kim Hyun Joong bật cười :

- Thật không ngờ Tiểu Hiên mới 5 tuổi lại có vị hôn thê rồi nha.Còn sớm hơn cả chú Hạo nữa.

Mọi người bật cười vui vẻ.Bữa tối nhanh chóng được dọn ra.Căn nhà bởi vì đầy ắp tiếng cười nói nên trở nên náo nhiệt và ấm áp hơn rất nhiều.Hàn Tuyết và thiếu Hạo ngồi tựa vào nhau nghe mọi người kể mọi chuyện ở nhà trong suốt hai năm qua (cái này giải thích thêm là hai anh chị này lâu lâu vẫn trở về cố hương thăm mọi người.Và chuyến đi gần nhất là lúc hai năm về trước nhé.Chứ không phải là đi bụi 5 năm k về).Vượt qua mọi sóng gió ,gia đình Thái Sinh cùng Vương Hàn Phong đã êm đềm , hạnh phúc trở lại.

Hơn nữa nhờ vào sự giúp sức của mọi người , cuối cùng Hàn Phong cũng tìm ra bác sĩ Lương Thế Minh phẫu thuật di chứng sau vết thương mà Thái Sinh gây ra vào 10 năm trước.Cô hiện tại đang có thai được 1 tháng.Ngữ Yên và Kim Hyun Joong thì khỏi phải nhắc.Hai vợ chồng đi đâu cũng có nhau không thua kém Hàn Tuyết và thiếu Hạo là bao.Hai vợ chồng họ cũng đã trở thành hình tượng mẫu mực trong giới showbiz của Châu Á.Người người ngưỡng mộ , ai cũng mong có được một gia đình hạnh phúc như của Ngữ Yên và Hyun Joong

Còn về đôi oan gia Phương Thế Gia và Airi hiện giờ cũng rất hạnh phúc.Thế Gia thì sủng lão bà vô cùng nhưng anh đau đầu nhất là lúc nào cô cũng ần ần hiện hiện, thật là khó nắm bắt nha.Nếu mà làm cho Airi giận bỏ đi thì Thế Gia lại mất khoảng thời gian khá dài bù đầu bù cổ đi tìm lão bà vì cô hóa trang thành người khác rất khó phát hiện ra.Tiếp theo chắc chắn mọi người phải kéo nhau tham dự hôn lễ của tiểu quỷ Yên Chi cùng anh chàng hào hoa Cổ Ngự Hàn rồi.Hai anh chị này sẽ lại là một cặp đôi tiên đồng ngọc nữ trong ngành giải trí.

Riêng Trương Hạo Dân, anh cũng đã chết tâm với Thái Sinh, hiện giờ đang quen biết với một tiểu thư hiền dịu được mọi người vô cùng yêu quý.Tin rằng không bao lâu nữa mọi người sẽ được uống rượu mừng của Hạo Dân.Lãng Tây Y cũng đã tìm được hạnh phúc của riêng mình nhưng còn anh chàng trong vòng bí mật kia thì phải chờ mọi người dần dần khám phá.Hàn Doanh cùng bác sĩ Nguyên Bảo hiện tại đang mở một bệnh viện tư nên không có thời gian đến thăm Hàn Tuyết nhưng hai chị em cô vẫn giữ liên lạc thường xuyên, tình cảm vô cùng tốt đẹp.

Không bao lâu sau, mọi người lại trở lại thăm hai vợ chồng Hàn Tuyết nhưng lần này không đơn giản như vậy.Họ bắt đầu mua đất xây dựng các căn biệt thự xung quanh nhà Thiếu Hạo và Hàn Tuyết.Mọi người quyết định đi ẩn cư sống một cuộc sống vô ưu vô lo , có thể ở cạnh nhau cùng chia sẻ hạnh phúc.Họ sẽ sinh ra những tiểu bảo bối .Sau này mọi người kết thành thông gia.Thân lại càng thêm thân nhưng đây là chuyện rất lâu sau này .Họ sẽ kể lại cho con về chuyện tình đẹp đẽ trong tổ chức CEO_LEADER và chúng sẽ tiếp tục viết nên những câu chuyện ngọt ngào hơn cả ba mẹ của mình.

==== The End =====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-vien-hoang-gia>